

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
&
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΔΙΑΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

«ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ»

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Τίτλος εργασίας:

«Παγκοσμιοποίηση και Εκπαίδευση, οι απόψεις των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης Αιτωλοακαρνανίας για τη χρησιμότητα και την αποτελεσματικότητα του Διεθνούς Μαθητικού Προγράμματος Αξιολόγησης PISA»

Φοιτήτρια: Μπουργάνη Γλυκερία

A. Μ:3032202104014

Επιβλέπων καθηγητής : Δρ. Μάνος Σπυριδάκης

Μέλη επιτροπής: Δρ. Καρακιουλάφη Χριστίνα

Δρ. Χριστοδούλου Μιχαήλ

Ιανουάριος 2023

Περιεχόμενα

Περίληψη.....	3
Abstract:	4
Εισαγωγή	5
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο : Παγκοσμιοποίηση.....	7
1.1 Η Παγκοσμιοποίηση ως έννοια.....	7
1.2. Διαστάσεις της Παγκοσμιοποίησης	9
1.3 Η Παγκοσμιοποίηση και η έκρηξη των γνώσεων	9
1.4 Εκπαίδευση και Παγκοσμιοποίηση	10
1.5 Παγκοσμιοποίηση και Σχολικές Πρακτικές.....	13
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2 ^ο :Οι Διεθνείς Οργανισμοί και ο ρόλος τους στην εκπαίδευση.....	16
2.1 Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης.....	16
2.2 Η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ).....	18
2.3 Ο ρόλος των Διεθνών Οργανισμών στην Εκπαιδευτική Διακυβέρνηση	20
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 ^ο Η Εκπαιδευτική πολιτική των Διεθνών Οργανισμών	22
3.1 Η εκπαιδευτική πολιτική του ΟΟΣΑ.....	22
3.2 Η Ευρωπαϊκή Εκπαιδευτική πολιτική.....	23
3.2.1. Η Συνθήκη της Ρώμης	24
3.2.3 Η Στρατηγική της Λισσαβόνας	25
3.2. 4 Το πρόγραμμα εκπαίδευση και κατάρτιση 2010	28
3.2.5. Το Πρόγραμμα Εκπαίδευση και κατάρτιση 2020	34
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 ^ο : Δια Βίου Μάθηση	38
4.1 Η έννοια της Δια Βίου Μάθησης.....	38
4.2 Οι διαστάσεις της μάθησης	39
4.3 Ο «Δια βίου μαθητής» και τα εσωτερικά κίνητρα	41
4.5 Απαιτήση Δεξιοτήτων: 21st Century Skills	45
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5 ^ο : Η Αξιολόγηση	47
5.1 Η έννοια της Αξιολόγησης	47
5.2 Μορφές Αξιολόγησης.....	48
5.3 Αξιολόγηση της σχολικής μονάδας	52
5.4 Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου.....	57
5.5 Αξιολόγηση των μαθητών	58
5.6 Οι Σκοποί της αξιολόγησης	59
Κεφάλαιο 6 ^ο Το Διεθνές Μαθητικό Πρόγραμμα Αξιολόγησης PISA.....	61

6.1 Τι είναι το Διεθνές Μαθητικό Πρόγραμμα Αξιολόγησης PISA;	61
6.2 Οι στόχοι της έρευνας PISA	62
6.3 Οι διαδοχικοί «κύκλοι» του PISA	63
6.4 Η διαφορετικότητα του PISA	66
6.5 Αποσαφήνιση του όρου «γραμματισμός» ή «εγγραμματισμός»	68
6.6 Ο εγγραμματισμός στα Μαθηματικά	73
6.6.1 Ο εγγραμματισμός στις φυσικές επιστήμες	77
Κεφάλαιο 7 ^ο : Κριτική στο Πρόγραμμα PISA.....	81
7.1 Ερευνητικός σκοπός και ερευνητικά ερωτήματα	81
7.2 Μεθοδολογία της έρευνας.....	82
7.3 Ανάλυση των δεδομένων	84
7.4 Συμπεράσματα έρευνας	99
Αντί επιλόγου	101
Βιβλιογραφία.....	103

Περίληψη

Η «κοινωνία της γνώσης» χαρακτηρίζεται από την ταχεία διάδοση μεγάλου όγκου γνώσης και πληροφοριών σε όλο τον κόσμο μέσω του Διαδικτύου και το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης συνεχίζει να εντείνεται. Η παγκοσμιοποίηση επηρεάζει την εκπαίδευση και καθοδηγεί τη διαδικασία της σύγχρονης εκπαίδευσης. Τα έθνη-κράτη δεν είναι πλέον οι μοναδικοί διαμορφωτές των εκπαιδευτικών πολιτικών τους, αλλά επηρεάζονται επίσης από διεθνείς οργανισμούς.

Διεθνείς οργανισμοί όπως η UNESCO, ο Ο.Ο.Σ.Α. και η Ευρωπαϊκή Ένωση ασχολούνται με οικονομικά και αναπτυξιακά ζητήματα, με ιδιαίτερη έμφαση στον τομέα της εκπαίδευσης, ο οποίος θεωρείται μοχλός εθνικής ανάπτυξης. Σε αυτή την περίπτωση, αναπτύσσουν εκπαιδευτικές πολιτικές που προωθούν ένα κοινό σύστημα αξιών και το καθιστούν αποδεκτό από την παγκόσμια κοινότητα. Ως εκ τούτου, εισήγαγαν τη δια βίου μάθηση, βασικό συστατικό της τεχνολογικής ανάπτυξης, καθώς θεωρείται ο καταλληλότερος τρόπος και αξιολόγηση για την απόκτηση και διεύρυνση ποικίλων γνώσεων και δεξιοτήτων, ως μηχανισμό

εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης της εκπαιδευτικής πολιτικής. Συγκεκριμένα, ο Ο.Ο.Σ.Α. διοργανώνει το πρόγραμμα PISA κάθε τρία χρόνια για τη δοκιμή και αξιολόγηση των βασικών γνώσεων και δεξιοτήτων 15χρονων μαθητών, με στόχο τη σύγκριση των εκπαιδευτικών συστημάτων για τη βελτίωση της εκπαίδευσης που τους παρέχεται.

Σκοπός αυτού του άρθρου είναι να κατανοήσουμε τις απόψεις των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην Αιτωλοακαρνανία για την πρακτικότητα και την αποτελεσματικότητα του έργου PISA, καθώς υπάρχουν κάποιες αμφιβολίες και σκέψεις και παρά τις συνεχείς διαβεβαιώσεις των αρμοδίων, τα αποτελέσματα θα χρησιμοποιηθούν για περαιτέρω αξιολόγηση του έργου των εκπαιδευτικών και των σχολικών μονάδων, όχι μόνο είναι απλώς μια αξιολόγηση των εκπαιδευτικών συστημάτων των συμμετεχουσών χωρών για τη διευκόλυνση συγκεκριμένων εκπαιδευτικών πολιτικών που εμπορευματοποιούν την εκπαίδευση και τη διοχετεύουν στην αγορά εργασίας.

***Λέξεις κλειδιά:** παγκοσμιοποίηση, διεθνείς οργανισμοί ΟΟΣΑ ,Ε.Ε , εκπαιδευτική πολιτική, δια βίου μάθηση , αξιολόγηση , πρόγραμμα αξιολόγησης μαθητών PISA.*

Abstract:

The "Knowledge Society" is characterized by a multitude of knowledge and information that travels rapidly around the world via the Internet, which intensifies the phenomenon of globalization. Globalization affects education and directs modern educational processes, as a result, the national state is no longer the exclusive shaper of its educational policy, but is also influenced by International organizations.

International organizations such as UNESCO, the Organization for Economic Co-operation and Development, and the EU deal with the economy and development, placing particular emphasis on the education sector, as education is considered a tool for the development of states. In this context, they formulate educational policy, promoting a common value system, so that it is acceptable to the global

community. Therefore, they introduce lifelong education, which is a key component of technological development, since it is considered the most appropriate way to acquire and expand all kinds of knowledge and skills and evaluation, which is considered to be a mechanism for the modernization and development of educational policy. Specifically, OECD organizes every three years the PISA program, which tests and evaluates basic knowledge and skills of fifteen-year-old students, with the aim of comparing educational systems in order to improve the education provided to them.

The purpose of this paper is to detect the opinions of the secondary school teachers of Aitoloakarnania on the usefulness and effectiveness of the PISA program, since there are several suspicions and thoughts that its results, despite the constant assurances of those in charge, will be used for the further evaluation of the work of teachers and the school unit and not only for the evaluation of the educational systems of the participating countries, thus promoting specific educational policies that commercialize and direct education towards the labor market.

Key words: *globalization, international organizations, OECD, EU, educational policy, lifelong learning, evaluation, PISA student evaluation programs.*

Εισαγωγή

Οι κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούν διεθνώς είναι πολύ εύθραυστες για να παραμείνει ανεπηρέαστη η εκπαίδευση. Προκειμένου το εκπαιδευτικό μας σύστημα να προετοιμάσει τους μαθητές να ζήσουν και να εργαστούν στην κοινωνία, πρέπει να αξιολογηθούν. Η αξιολόγηση είναι ένας μηχανισμός που στοιχείο του είναι ο εκσυγχρονισμός και η ανάπτυξη της εκπαιδευτικής πολιτικής, «διότι χωρίς αυτόν τα μέτρα και οι μεταρρυθμίσεις δεν κρίνονται από τα αποτελέσματά τους, αλλά ως αντικείμενα πολιτικής βούλησης και ακόμη και κοινωνικού κόστους» (Παλιόκρασας, 1997).

Όμως με ποια κριτήρια πρέπει να γίνει η αξιολόγηση ώστε η αξιολόγηση να είναι χρήσιμη και τα αποτελέσματα να οδηγήσουν ουσιαστικά σε βελτίωση της παρεχόμενης εκπαίδευσης, καθώς τα συστήματα εκπαίδευσης και κατάρτισης σχεδιάζονται από διεθνείς οργανισμούς για να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των

πολιτών, των αγορών και Τι σημαίνει η κοινωνία ανάγκη χωρίς ενοχές κοιτάζοντας τις ιδιαιτερότητες που υπάρχουν σε κάθε χώρα;

Αυτό το άρθρο θα αναφέρεται στην εκπαιδευτική πολιτική του ΟΟΣΑ και της ΕΕ και στις σημαντικές αλλαγές που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια, ενώ θα επιχειρήσει να ακούσει τις απόψεις των εκπαιδευτικών για το πλαίσιο αξιολόγησης PISA καθώς η εφαρμογή του έχει τραβήξει την προσοχή της εκπαιδευτικής κοινότητας.

Αυτή η εργασία χωρίζεται σε επτά κεφάλαια, συμπεριλαμβανομένων των εξής:

Το Κεφάλαιο 1 εξετάζει την έννοια της παγκοσμιοποίησης, τις διαστάσεις της και τη σχέση της με τις εκπαιδευτικές και σχολικές πρακτικές.

Το Κεφάλαιο 2 αναλύει λεπτομερέστερα τον ρόλο διεθνών οργανισμών όπως ο ΟΟΣΑ και η Ευρωπαϊκή Ένωση στη διακυβέρνηση της εκπαίδευσης, ενώ το Κεφάλαιο 3 ασχολείται με τις εκπαιδευτικές πολιτικές που ακολουθούνται από συγκεκριμένους οργανισμούς.

Το Κεφάλαιο 4 διερευνά την έννοια της δια βίου μάθησης και αναφέρεται στο Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Βασικών Δεξιοτήτων, το οποίο ασχολείται με τις δεξιότητες που χρειάζονται οι νέοι για να ανταποκριθούν στις μετέπειτα επαγγελματικές τους ανάγκες.

Στο Κεφάλαιο 5 παρουσιάζονται η αξιολόγηση, τα είδη της αξιολόγησης και η γενική εκπαιδευτική αξιολόγηση (αξιολόγηση σχολικών μονάδων, αξιολόγηση εκπαιδευτικών προγραμμάτων, αξιολόγηση μαθητών).

Το Κεφάλαιο 6 καθορίζει την αποστολή του PISA, του διεθνούς ερευνητικού έργου που έχει αναλάβει ο ΟΟΣΑ, και πώς επηρεάζει την εκπαιδευτική αξιολόγηση.

Στο τελευταίο κεφάλαιο παρουσιάζεται η έρευνα, εξάγονται συμπεράσματα και επεξεργάζονται ιδέες και προβληματισμοί που προκύπτουν από τη συγκριτική εξέταση του υλικού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο : Παγκοσμιοποίηση

1.1 Η Παγκοσμιοποίηση ως έννοια

Η παγκοσμιοποίηση είναι μια έννοια που είναι δύσκολο να οριστεί γιατί έχει πολλές πτυχές. Οι άνθρωποι έχουν βρει διαφορετικούς τρόπους για να το ορίσουν, επειδή δεν υπάρχει ενιαίος ορισμός της λέξης. Σύμφωνα με τους Cambridge, J. & Thompson, J. (2004: 161), «η διφορούμενη φύση του καθιστά δύσκολη την εννοιολόγηση». Θεωρείται επίσης η δημιουργική και εξελικτική διαδικασία της δημιουργίας κάτι νέου. Ο Παντίδης/Πασσιάς (2004: 125-126) συμφωνεί με αυτή τη δήλωση, σημειώνοντας ότι η παγκοσμιοποίηση είναι μια δημιουργική διαδικασία με εξελικτικά χαρακτηριστικά. Ο Amos (2002: 195-200) προσθέτει ότι θα μπορούσε κανείς να πει ότι η παγκοσμιοποίηση είναι μια δημιουργική διαδικασία με εξελικτικά χαρακτηριστικά. Πολλοί ερευνητές βλέπουν την παγκοσμιοποίηση ως εκδυτικισμό ή μετανάστευση των Ηνωμένων Πολιτειών. Θεωρείται επίσης ως η κατάρρευση των ορίων και η ύπαρξη κοινών αξιών. Κάποιοι το βλέπουν επίσης ως εκδήλωση του καπιταλισμού, της νεοφιλελεύθερης οικονομικής απορρύθμισης και της συνεχιζόμενης εκμετάλλευσης. Κάποιοι το βλέπουν ως την εμπορευματοποίηση της γνώσης, το διευρυνόμενο χάσμα μεταξύ Βορρά και Νότου, την προώθηση της κοινωνικής εμπορευματοποίησης, τον κοινωνικό αποκλεισμό που φέρνει η εμπορευματοποίηση και την κυριαρχία του καπιταλισμού. (Καζαμίας, 2003: 17, Μπουζάκης, 2005: 136-137).

(Καζαμίας, Α, 1995) αντιπαραθέτει δύο εκ διαμέτρου αντίθετες προοπτικές για την παγκοσμιοποίηση χρησιμοποιώντας μια διχοτομία. Αυτά περιλαμβάνουν την ιδέα ότι η παγκοσμιοποίηση είναι μια νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων ή ένα νέο παγκόσμιο χάος και οι έννοιες της αυτονομίας έναντι της ετερονομίας. Είναι ο πλούτος ή η φτώχεια αποτέλεσμα μεγαλύτερης απελευθέρωσης ή μεγαλύτερου αποικισμού; Συμπεριλαμβάνονται ή αποκλείονται άτομα; Είναι θετικές ή αρνητικές οι προσπάθειες οικοδόμησης της δημοκρατίας; Ευλογία ή κατάρα; Στον ύπνο μου, ονειρεύομαι ή είμαι ξύπνιος; χάος ή τάξη; (Καζαμίας/Ρουσσάκης, 2006: 69)

Ο κοινωνιολόγος Anthony Giddens ισχυρίζεται ότι η παγκοσμιοποίηση είναι ένα μείγμα οικονομικών και πολιτικών διαδικασιών που επιφέρουν σημαντικές αλλαγές στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο στις οικονομικά ανεπτυγμένες χώρες. Η αλλαγή δεν περιορίζεται σε έναν τομέα της ζωής. Είναι η αλλαγή ολόκληρης της κοινωνίας που επέφερε η παγκοσμιοποίηση. Αυτή η έννοια εκφράζεται με όρους νέους θεσμούς που αντικαθιστούν τους παραδοσιακούς (Giddens 1998:54).

Σύμφωνα με τους D. Held και A. Giddens, η σύγχρονη παγκοσμιοποίηση δεν έχει ιστορικό προηγούμενο. Αυτή η διαδικασία, υποστηρίζουν, περιλαμβάνει αλλαγές στον τρόπο οργάνωσης του κοινωνικού χώρου και των επιχειρηματικών συναλλαγών. Η ένταση, η ταχύτητα και το εύρος του αλλάζουν δραματικά την επιχειρηματική δραστηριότητα σε όλο τον κόσμο και δημιουργούν διαπεριφερειακές ροές δραστηριότητας και επικοινωνίας. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι αυτό το φαινόμενο δημιουργεί ευκαιρίες για πολιτική και πολιτιστική έκφραση και πρόσβαση στην εξουσία. Πριν από τη σύγχρονη παγκοσμιοποίηση, όλα τα μέρη του κόσμου ήταν συνδεδεμένα. Η ένταση, η ταχύτητα ή ο αντίκτυπος των δημιουργιών του δεν έχουν ξαναδεί.

Ο Giddens (1990) υποστήριξε ότι η παγκοσμιοποίηση περιγράφει την εντατικοποίηση της παγκόσμιας κοινωνικής αλληλεπίδρασης. Αυτό συμβαίνει γιατί οι έννοιες του χώρου και του χρόνου έχουν αλλάξει και επηρεάζουν πλέον τα πάντα σε όλο τον κόσμο. Με λειτουργία. Οι αναφορές, όπως αναφέρονται από τον Al'Abri (2011, 492), είναι συνεπείς με την πίστη του στην παγκοσμιοποίηση.

Η ανάγκη για έναν εκπαιδευτικό ορισμό προέκυψε επειδή η λεπτομέρεια και η ασάφεια κρίθηκαν ανεπιθύμητες. Για να αποφευχθούν αυτά τα χαρακτηριστικά, απαιτείται σαφής και συνοπτικός ορισμός. Η παγκοσμιοποίηση θεωρείται μια διαδικασία που συνδέει τους ανθρώπους σε χρόνο και χώρο μέσω νέων τεχνολογιών, καθιστώντας έτσι τον κόσμο μια μικρή κοινότητα. Αυτή η διασύνδεση οδηγεί σε σημαντικές αλλαγές στον τρόπο εκπαίδευσης των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Οι νέες εκπαιδευτικές μέθοδοι και ιδέες έχουν επηρεαστεί από την

παγκοσμιοποίηση, η οποία οδήγησε στη δημιουργία νέων σχολείων σε όλο τον κόσμο.

1.2. Διαστάσεις της Παγκοσμιοποίησης

Σαφώς, όταν εξετάζουμε πώς η παγκοσμιοποίηση επηρεάζει την κοινωνία σήμερα, είναι σκόπιμο να κατανοήσουμε την κοινωνία σήμερα μέσα από το πρίσμα πολιτιστικών, πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών παραγόντων. Η αυξημένη ροή αγαθών, εργασίας και κεφαλαίων μεταξύ των χωρών οφείλεται στην οικονομική αλληλεξάρτησή τους. Επιπλέον, καταργήθηκαν τα εμπόδια κινητικότητας. Η πολιτική περιλαμβάνει κοινές πεποιθήσεις και τάσεις σχετικά με τη διακυβέρνηση της Γης. Η διείσδυση μεταξύ των κρατικών κοινωνιών αποτελεί βασικό επίκεντρο της κοινωνικής παγκοσμιοποίησης. Καθώς οι πληροφορίες και οι εικόνες διαδίδονται γρήγορα μέσω του Διαδικτύου, οι νεότερες γενιές σε όλο τον κόσμο αρχίζουν να εκδηλώνουν μια κοινή κουλτούρα. Αυτό οφείλεται στην πολιτιστική παγκοσμιοποίηση... (Askenazyetal., 2009. Bhagwati, 2004).

Η παγκοσμιοποίηση αναπόφευκτα επηρεάζει την εκπαίδευση ενισχύοντας επικοινωνιακά, πολιτιστικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα. Ως αποτέλεσμα, πολλά εκπαιδευτικά συστήματα σε όλο τον κόσμο έχουν επηρεαστεί σε κάποιο βαθμό από την παγκοσμιοποίηση. Αυτό επιβεβαιώνεται από τους Jones και Coleman (2005), οι οποίοι διαπίστωσαν ότι η εκπαίδευση επηρεάστηκε σχεδόν σε κάθε χώρα. Σύμφωνα με τον Priestly, που γράφτηκε το 1999 και αναφέρεται στο Al 'Abri, 2011: 491, κανένα παγκόσμιο εκπαιδευτικό σύστημα δεν μπορεί να διατηρηθεί χωρίς τις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης. Οι αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα έχουν επηρεαστεί από την παγκοσμιοποίηση. Το γεγονός του 491 μ.Χ. το δείχνει αυτό Στο (Al'Abri, K., 2011): 491, η λέξη "απόσπασμα" αναφέρεται στον τίτλο.

1.3 Η Παγκοσμιοποίηση και η έκρηξη των γνώσεων

Η αλλαγή των αντιλήψεων για το τι είναι απαραίτητο για μια σύγχρονη οικονομία και κοινωνία είναι βασικός στόχος της σύγχρονης παραγωγικής διαδικασίας. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η αυξημένη έμφαση στο ανθρώπινο κεφάλαιο έχει αλλάξει αυτό που θεωρείται σημαντικό στην κοινωνία και πώς μαθαίνουν οι άνθρωποι. Με τη σειρά του, αυτό οδηγεί σε νέες ιδέες για τους εργαζόμενους και τους μελλοντικούς πολίτες. Τα σχολεία είναι συχνά υπεύθυνα για τη διδασκαλία αυτών των νέων πληροφοριών (CERI 2001, Ευρωπαϊκή Επιτροπή 2003). Τα δημόσια σχολεία έχουν σχεδιαστεί για να προετοιμάζουν τους μελλοντικούς πολίτες και τους εργαζόμενους. Μέσω της εκπαίδευσης, οι μαθητές θα πρέπει να προετοιμαστούν

για νέες θέσεις εργασίας και υπηρεσίες. Θα πρέπει να είναι σε θέση να προσαρμόζονται σε νέα καθήκοντα διατηρώντας παράλληλα τις γνώσεις που έχουν ήδη αποκτήσει. Επιπλέον, θα πρέπει να είναι προετοιμασμένοι να συμμετέχουν υπεύθυνα και δημιουργικά στη δημοκρατία (Καρατζιά-Σταυλιώτη & Λαμπρόπουλος, 2006: 25).

Ο ανταγωνισμός για διεθνή οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη εξαρτάται από τη σημασία της γνώσης στον κόσμο. Ο ανταγωνισμός επικεντρώνεται κυρίως στην ανταλλαγή ιδιωτικών πληροφοριών και όχι σε φυσικούς πόρους ή μηχανές. Τα δεδομένα και η εκπαίδευση αποτελούν το θεμέλιο πολλών εθνικών θεσμών, οδηγώντας σε σημαντικές αλλαγές σε άλλους τομείς της επιστήμης. Καθώς συντελούνται σημαντικές αλλαγές σε αυτούς τους τομείς, το εκπαιδευτικό σύστημα ορίζει την επιστημονική εξερεύνηση και πρόοδο σε όλη τη χώρα. Προς το παρόν, η πολιτεία θεωρεί την εκπαίδευση ως πρωταρχική της ευθύνη. Παρέχουν χρηματοδότηση και εφαρμόζουν τη διαδικασία σχεδιασμού του εκπαιδευτικού συστήματος μέσω ρύθμισης και ελέγχου. Επιπλέον, ακαδημαϊκοί κύκλοι έχουν επίσης τονίσει τη σημασία της εκπαίδευσης για την εθνική κυριαρχία. Όπως τόνισαν οι Roussakis, I. & Kazamias, A., 1997, η εκπαίδευση προάγει φυσικά τον εθνοκεντρισμό και παρέχει πρόσφορο έδαφος για τη μελέτη των σχέσεων διακυβέρνησης.

Η μεγάλη έκρηξη της ανθρώπινης γνώσης έχει χρησιμοποιηθεί ως σύστημα υποστήριξης για την παγκοσμιοποίηση. Επειδή η νέα γνώση δημιουργείται τόσο γρήγορα, οι παλιές θεωρίες έχουν λιγότερο χρόνο να γίνουν απαρχαιωμένες ή δυσφημισμένες από ποτέ. Είναι σχεδόν αδύνατο για τους ανθρώπους να συμβαδίζουν με τις νέες πληροφορίες και μεθόδους που δημιουργούνται. Ως αποτέλεσμα, πολλά σχολεία παλεύουν με νέες τεχνολογικές μεθόδους και εκπαιδευτικά συστήματα. Αυτό μπορεί να αποδοθεί στον υπερεθνικό χαρακτήρα του ΟΟΣΑ και της ΕΕ, που και οι δύο περιγράφουν τη σημερινή μας κοινωνία ως «κοινωνία της πληροφορίας» και ως «κοινωνία της γνώσης» που συνυπάρχουν.

1.4 Εκπαίδευση και Παγκοσμιοποίηση

Από την αρχή της σύγχρονης εποχής, η εκπαίδευση έχει γίνει το επίκεντρο της έντονης επιστημονικής μελέτης. Το αποτέλεσμα αυτής της εργασίας είναι ότι πολλές επιχειρήσεις λαμβάνουν υπόψη τη σχολική εκπαίδευση όταν αξιολογούν την παραγωγικότητα και την αποδοτικότητά τους. Αυτές οι μελέτες εξετάζουν τα τεστ, τα πρότυπα, τις μεθόδους συλλογής δεδομένων, τα μέτρα λογοδοσίας, την καθοδήγηση του διδακτικού προσωπικού, τη συμμετοχή των μαθητών σε

προγράμματα που επικεντρώνονται στην τεχνολογική γνώση ή τα μαθηματικά (όπως το PISA και το TIMSS) και τις επιδόσεις των μαθητών σε συγκεκριμένους τομείς.

Ο επαγγελματισμός και η τυποποίηση της εκπαίδευσης οδηγούν στον περιορισμό της γενικής εκπαίδευσης και στην εξάλειψη της ανθρωπιστικής εκπαίδευσης. Επιπρόσθετα, τα παιδιά διδάσκονται επιχειρηματικές δραστηριότητες έναντι της τέχνης και του πολιτισμού. Αυτό φάνηκε σε χώρες όπως η Ρωσία, η Κίνα, η Ιαπωνία, η Γερμανία, η Αγγλία, η Νορβηγία και οι Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Ramirez ισχυρίζεται χαρακτηριστικά ότι τα σχολεία επηρεάζονται πλέον με κάποιο τρόπο από τη σύγχρονη κοσμοθεωρία. Αυτό ισχύει ακόμη και όταν τα σχολεία σπουδάζουν θρησκευτικά (2006: 200). Προκειμένου να είναι «διεθνώς ανταγωνιστικά», τα προγράμματα και τα μαθήματα πρέπει να παρέχουν υψηλής ποιότητας και χρήσιμες πληροφορίες. Ο Henry το δήλωσε αυτό το 1999, όταν δήλωσε ότι η εκπαίδευση επικεντρώνεται σε επαγγελματικούς και οικονομικούς στόχους στις ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες.

Τα πανεπιστήμια είναι μια κρατική δημόσια υπηρεσία. Ωστόσο, χρεώνουν συμπληρωματικά δίδακτρα και παρέχουν προνομιακή μεταχείριση σε φοιτητές που έχουν την οικονομική δυνατότητα. Πολλοί άνθρωποι βλέπουν αυτή την τάση ως αρνητική εξέλιξη — παρόλο που εξακολουθεί να θεωρείται καλό στα μάτια του Αριστοτέλη. Αντίθετα, οι άνθρωποι προτιμούν να ιδιωτικοποιούν την εκπαίδευση και να ενθαρρύνουν τους μαθητές να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για θέσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Επί του παρόντος, οι θέσεις διδασκαλίας εμφανίζουν πολλά διαφορετικά χαρακτηριστικά. Οι ανεξάρτητοι επαγγελματίες στην παιδαγωγική μειώνονται σε έμπιστους τεχνικούς και χειριστές στο νέο σχολικό σύστημα. Επιπλέον, οι ίδιοι οι δάσκαλοι θεωρούνται ανεξάρτητοι επαγγελματίες με ελάχιστο έλεγχο της διδακτικής τους πρακτικής.

Η παγκόσμια οικονομία και η εκπαίδευση συνδέονται εγγενώς. Επομένως, οι ανάγκες της οικονομίας αλλάζουν συνεχώς τους στόχους και τα πρότυπα της εκπαίδευσης. Ως αποτέλεσμα, η εκπαίδευση γίνεται επένδυση στη μελλοντική

οικονομική ανάπτυξη των νέων. Αυτό οφείλεται στη θεωρία του ανθρώπινου κεφαλαίου, η οποία δηλώνει ότι η εκπαίδευση είναι ζωτικής σημασίας επειδή συνδυάζει τη μελλοντική οικονομική επιτυχία με την τρέχουσα μάθηση.

Οι σύγχρονες εκπαιδευτικές ιδέες θεωρούν ότι η απόκτηση νέων δεξιοτήτων είναι πιο σημαντική από την παραδοσιακή εκμάθηση της ανάγνωσης, της γραφής και της αριθμητικής. Αυτή η αλλαγή στη σκέψη επηρεάζει τους στόχους, τα προγράμματα και τις πρωτοβουλίες των σχολείων. Η απόκτηση δεξιοτήτων όπως επικοινωνιακές, πολιτιστικές και περιβαλλοντικές δεξιότητες και δεξιότητες που σχετίζονται με την εργασία βοηθά τους μαθητές να αναπτύξουν νέες ιδέες και να βελτιώσουν τις υπάρχουσες. Επιπλέον, ενθαρρύνει τις αξίες του πολίτη, την κοινωνική συνοχή και την περιβαλλοντική ευθύνη. Οι δεξιότητες που αποκτώνται από την εργασία με νέες τεχνολογίες και μεθόδους είναι πιο σημαντικές από ποτέ. Αυτό συμβαίνει επειδή οι εργαζόμενοι πρέπει να ανταγωνίζονται όχι μόνο την τοπική οικονομία αλλά και άλλες χώρες στην παγκόσμια αγορά. Ο Bloom (2006) δηλώνει ότι οι εταιρείες πρέπει να ξεπεράσουν τους διεθνείς ανταγωνιστές με τις δεξιότητές τους. Για να γίνει αυτό, οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι ευέλικτοι και ικανοί να σκέφτονται έξω από το κουτί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι χώρες που παράγουν άτομα με υψηλή εκπαίδευση τείνουν να έχουν πλεονέκτημα στην παγκόσμια αγορά. Προβλέπει μεγαλύτερες οικονομικές ανισότητες όταν η παγκοσμιοποίηση παρέχει νέες θέσεις εργασίας σε περισσότερους μορφωμένους εργαζόμενους. Αυτό συμβαίνει επειδή δηλώνοντας ότι πιστεύει ότι «παγκόσμια προσβάσιμες ευκαιρίες εκπαίδευσης δημιουργούν οικονομική ανισότητα εντός των χωρών» (Bloom, 2006, 65).

Η εκπαίδευση παίζει σημαντικό ρόλο στον καθορισμό των νικητών και των ηττημένων της παγκοσμιοποίησης. Σύμφωνα με τον Bloom (2006), αυτό συμβαίνει επειδή η εκπαίδευση έχει τρεις βασικούς τομείς βελτίωσης που είναι ιδιαίτερα σημαντικοί λόγω των παγκοσμιοποιημένων συνθηκών. Η δευτεροβάθμια εκπαίδευση πρέπει να βελτιωθεί για να υπάρξει η δεύτερη ανάγκη. Το τρίτο σχετίζεται με κολέγια και πανεπιστήμια.

Οι μαθητές χρειάζονται περισσότερη εκπαίδευση από αυτή που παρέχεται στο δημοτικό σχολείο για να χειριστούν τις πιέσεις της παγκοσμιοποίησης. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι πρέπει να αυξήσουν τη βιομηχανική απόδοση και να βελτιώσουν το εύρος των γνώσεών τους. Χωρίς σημαντική δευτεροβάθμια εκπαίδευση, καμία χώρα δεν μπορεί να αναπτυχθεί οικονομικά. Αυτό βασίζεται σε δηλώσεις του Εκπαιδευτικού Επιστημονικού και Πολιτιστικού Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών (Bloom, 2006: σελ. 69). Όπως αναφέρουν, πολλοί άνθρωποι πρέπει να έχουν πάει στο γυμνάσιο για να υπάρξει οικονομική ανάπτυξη.

Η κατανόηση του τρίτου θέματος είναι ζωτικής σημασίας για τη βελτίωση της εκπαίδευσης. Πολλές χώρες δίνουν προτεραιότητα στους μορφωμένους ανθρώπους λόγω της σημασίας της γνώσης δεξιοτήτων και γνώσεων στον σημερινό κόσμο. Αυτό οφείλεται στην παγκοσμιοποίηση.

Σύμφωνα με τον Bloom, η τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει οφέλη που υπερβαίνουν απλώς τον οικονομικό τομέα. Η μελέτη του έδειξε ότι η εκπαίδευση έχει τεράστιο αντίκτυπο στον πληθυσμό ενός έθνους, με το 74% των οφελών να προέρχεται από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτά τα οφέλη περιλαμβάνουν ανταγωνιστικές οικονομικές δραστηριότητες όπως το διεθνές εμπόριο και ο διεθνής ανταγωνισμός, καθώς και πράγματα όπως η προσωπική δημιουργικότητα και αυτάρκεια.

Πολλοί άνθρωποι συνειδητοποιούν το μεταβαλλόμενο περιβάλλον χάρη σε συνεχείς συζητήσεις σχετικά με αυτό. Το περιβάλλον προκαλεί συζητήσεις για την εκπαίδευση των ανθρώπων σχετικά με την ευθύνη τους να προστατεύουν το περιβάλλον προς όφελος των σημερινών και των μελλοντικών γενεών. Αυτό είναι απαραίτητο για την πρόληψη της ρύπανσης και της οικολογικής υποβάθμισης. συμβάλλει στην προώθηση της βιώσιμης ανάπτυξης. Αυτές οι δηλώσεις προέρχονται από το έργο των Sorondo, Malinvaud και Léna.

1.5 Παγκοσμιοποίηση και Σχολικές Πρακτικές

Μακροπρόθεσμα, τα κοινωνικά ζητήματα και προβλήματα γίνονται λιγότερο σημαντικά από προεπιλογή. Τα περισσότερα από αυτά τα προβλήματα περιστρέφονται γύρω από την εκπαίδευση και το σχολείο — τα οποία οι εκπαιδευτικοί πρέπει επίσης να λάβουν υπόψη την κοινωνική τους σημασία. Επιλύοντας αυτά τα ζητήματα μέσω της εκπαίδευσης, η κοινότητα μπορεί να ξεκινήσει μια πορεία προς την πρόοδο. Αυτό γίνεται καλύτερα με την αντιμετώπιση των ζητημάτων μέσω του γραμματισμού και της εκπαίδευσης. Κάτι τέτοιο θα δημιουργήσει τα θεμέλια για πραγματική οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη. Όλοι οι εμπλεκόμενοι θα επωφεληθούν από τη συμπερίληψη στην εκπαίδευση και τη συμμετοχή στο υπό εξέταση ζήτημα.

Η ιδέα της πολυπολιτισμικότητας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιδέα της παγκοσμιοποίησης. Οι κοινωνίες σήμερα κατανοούν ότι οι αλλαγές του παγκόσμιου πληθυσμού που προκαλούνται από τον πόλεμο, τις οικονομικές συνθήκες και τις αλλαγές των συνόρων δημιουργούν σημαντικές προκλήσεις. Άτομα που κινδυνεύουν με εκπαιδευτικό και κοινωνικό αποκλεισμό λόγω της αλλαγής των δημογραφικών στοιχείων κινδυνεύουν από οποιαδήποτε ομάδα μετακινείται ή μεταναστεύει. Πολλοί θεωρούν ότι η μετανάστευση αποτελεί ουσιαστικό μέρος της παγκοσμιοποίησης και θετική επιρροή στην ανάμειξη των πολιτισμών. Σύμφωνα με τους Sorondo, M., Malinvaud, E. & Léna, P. (2006: 259), η εκπαίδευση παιδιών από διαφορετικούς πολιτισμούς τα βοηθά να κατανοήσουν το ένα το άλλο και να γίνουν πιο ανεκτικά. Αυτό οδηγεί σε αυξημένη συνοχή στις κοινότητές τους, η οποία οδηγεί στην ένταξη και την αφομοίωση στην κοινωνία.

Οι ενθαρρυντικές διαδικασίες αυτοδιαχείρισης και αυτοαξιολόγησης περιλαμβάνονται συχνά σε εκθέσεις που εξετάζουν τις πολιτικές επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης. Αυτές επικεντρώνονται στις πολιτικές του εκπαιδευτικού συστήματος κάθε έθνους λαμβάνοντας υπόψη το ιστορικό του πλαίσιο και τις κοινωνικές του ανάγκες. Η πεποίθηση ότι όλοι οι εργαζόμενοι στη δημόσια εκπαίδευση πρέπει να λογοδοτήσουν για τις οικονομικές και εργατικές επενδύσεις που πραγματοποιήθηκαν αυξάνεται ταυτόχρονα. Αυτό οδηγεί σε περαιτέρω αύξηση της ανησυχίας του κοινού για τη λογοδοσία αυτών των πόρων (Καρατζιά-Σταυλιώτη & Λαμπρόπουλος, 2006: 25-26).

Όλο και περισσότερο, οι σύγχρονες εκπαιδευτικές πρακτικές πρέπει να αντιμετωπίζουν την πρόκληση να συμβαδίζουν με τον ταχύ ρυθμό ανάπτυξης της γνώσης. Ένα από τα πολλά ζητήματα που τίθενται συνεχώς είναι ο αγώνας να συμβαδίσουμε με την ανάπτυξη της γνώσης. Οι άνθρωποι χρειάζονται αξιόπιστες μεθόδους για αυτοκατευθυνόμενη μάθηση που διαρκούν μια ζωή. Αυτό συμβαίνει επειδή νέες μέθοδοι αναπτύσσονται συνεχώς και οι άνθρωποι πρέπει να τις χρησιμοποιούν τώρα. Τα σχολεία πρέπει να συνδυάζουν γνώσεις από διαφορετικούς κλάδους για να επιτύχουν υψηλότερο επίπεδο κατανόησης. Με αυτόν τον τρόπο βελτιώνεται η συνολική βαθμολογία των σχολικών συστημάτων σε ολόκληρη τη χώρα.

Τα ανοιχτά σχολεία απαιτούν συνεχή επικοινωνία μεταξύ δασκάλων, μαθητών, γονέων και της τοπικής κοινωνίας. Αυτό βοηθά στην προώθηση ενός πιο αποτελεσματικού εκπαιδευτικού συστήματος ενθαρρύνοντας την επικοινωνία μεταξύ των μελών της σχολικής κοινότητας. Επιπλέον, τα ανοιχτά σχολεία απαιτούν αποτελεσματική διαχείριση των διαπροσωπικών σχέσεων μεταξύ των μελών της σχολικής κοινότητας.

Στην εκπαιδευτική πολιτική, οι χώρες εξετάζουν το εύρος των πολιτικών τους σε τρία επίπεδα: τοπικό, εθνικό και διεθνές. Αν και αυτά τα συστήματα μοιράζονται παρόμοιους στόχους, τείνουν να διαφέρουν ως προς την εφαρμογή τους. Ακόμα κι έτσι, αυτά τα επίπεδα υπάρχουν το ένα δίπλα στο άλλο μέσω διακρατικών, εθνικών και τοπικών δικτύων. Αυτά περιλαμβάνουν δημοτικές βιβλιοθήκες, μουσεία και άλλες αστικές οργανώσεις. Παρά τις κοινές προκλήσεις, τα εθνικά εκπαιδευτικά συστήματα εξακολουθούν να παρουσιάζουν σημαντικές διαφοροποιήσεις. Οι έννοιες «αποτελεσματικότητα», «αποκεντρωμένη διαχείριση», «ιδιωτικοποίηση», «μέτρηση ποιότητας» και «πολυπολιτισμικότητα» προέρχονται από την πράξη δημιουργίας μιας κοινής εκπαιδευτικής γραμμής. Επί του παρόντος, ο λόγος της εκπαιδευτικής πολιτικής βρίσκεται πιο συχνά σε υπερεθνικούς οργανισμούς όπως ο ΟΟΣΑ, η Παγκόσμια Τράπεζα και η ΕΕ. Αυτό το σύνολο πολιτειών επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο αναπτύσσεται ο εκπαιδευτικός λόγος των μαθητών χάρη στην επιρροή τους στις οικονομικές και πολιτικές τάσεις σε όλο τον κόσμο. Ο Zmas, 2007 σημειώνει ότι αυτοί οι παράγοντες επηρεάζουν το 85% του μαθητικού λόγου (3-4).

Το τρέχον εθνικό εκπαιδευτικό σύστημα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την εφαρμογή των εκπαιδευτικών δανείων. Τα σχολεία πρέπει να κατανοήσουν τις παγκόσμιες τάσεις στην εκπαίδευση και να τις ενσωματώσουν στο πρόγραμμα σπουδών τους. Επιπλέον, πρέπει να βρουν τρόπους να παραμείνουν πιστοί στις εθνικές τους παραδόσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή οι διεθνείς και εθνικές πιέσεις κάνουν την παραδοσιακή εκπαίδευση πιο περίπλοκη από ό,τι είναι ήδη. Η κριτική σκέψη για αυτά τα θέματα είναι απαραίτητη πριν την εφαρμογή οποιουδήποτε νέου εκπαιδευτικού συστήματος (Zmas, 2007: 41). Επιπλέον, το τρέχον εκπαιδευτικό κλίμα ωθεί τόσο για μικρές όσο και για μεγάλες αλλαγές στην εκπαίδευση. Αυτό σημαίνει ότι κάθε εκπαιδευτικό δάνειο πρέπει να εξετάζει αυτές τις μεταβαλλόμενες απαιτήσεις από όλες τις διαφορετικές οπτικές γωνίες (Zmas, 2007: 2).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο :Οι Διεθνείς Οργανισμοί και ο ρόλος τους στην εκπαίδευση

2.1 Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης

Ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης βρίσκεται στην πρώτη γραμμή επίλυσης διακρατικών ζητημάτων εδώ και χρόνια. Παρέχουν επίσης υποστήριξη και βοήθεια σε χώρες. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι συμμετέχουν σε πολλές προσπάθειες επίλυσης διακρατικών προβλημάτων.

Ο ΟΟΣΑ ή ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης ιδρύθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1961. Είναι ένας μεγάλος πάροχος δεδομένων τόσο για κοινωνικά όσο και για οικονομικά ζητήματα παγκοσμίως. Δημοσιεύει εκθέσεις τόσο για τις αλλαγές στην εκπαίδευση, τη γεωργία, το περιβάλλον, την τεχνολογία και το εμπόριο. Ταυτόχρονα, διερευνά πώς αυτές οι αλλαγές επηρεάζουν τη συνολική οικονομία της χώρας. Ο ΟΟΣΑ δεν δημιουργεί νόμους. προωθεί την επικοινωνία και ενθαρρύνει τα κράτη μέλη να αναπτύξουν νομοθεσία. Ο ρόλος του είναι καθαρά συμβουλευτικός και βοηθά τα κράτη μέλη στη διαμόρφωση κυβερνητικών πολιτικών.

Τα 30 κράτη μέλη του ΟΟΣΑ είναι: Αυστραλία, Βέλγιο, Καναδάς, Κύπρος, Τσεχία, Δανία, Λουξεμβούργο, Φινλανδία, Γερμανία, Ελλάδα, Ισλανδία, Ιταλία, Ιαπωνία, Κορέα, Ολλανδία, Νορβηγία, Πορτογαλία, Σλοβακία, Ισπανία, Σουηδία, Τουρκία και Ελβετία . Μπορείτε να μάθετε περισσότερα για τον οργανισμό στον σύνδεσμο που παρέχεται.

Ο ΟΟΣΑ αλληλεπιδρά με άλλες χώρες στον κόσμο εκτός από τις επίσημες προσχωρήσεις. Αυτές περιλαμβάνουν την Κίνα, την Ινδονησία, την Ινδία, τη Βραζιλία και τη Νότια Αφρική. Η ομάδα συνεργάζεται με αυτές τις χώρες μέσω του Κέντρου Συνεργασίας με τρίτες χώρες. Παράλληλα με αυτές τις χώρες, ο ΟΟΣΑ καταλαμβάνει το 80% του παγκόσμιου εμπορίου και επενδύσεων —καθιστώντας τον κρίσιμο μέρος για την επίλυση των τρεχουσών παγκόσμιων οικονομικών προκλήσεων.

Ο κύριος σκοπός του ΟΟΣΑ είναι να προωθήσει πολιτικές που βελτιώνουν την οικονομική και κοινωνική ευημερία των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Το πετυχαίνει αυτό με τη συμμετοχή σε διάλογο, συνεργασία, συναίνεση και αξιολόγηση από ομοτίμους ως βασικά στοιχεία του οράματός της. Κλειδί σε αυτή την αποστολή είναι η επιθυμία του οργανισμού να δημιουργήσει μια παγκόσμια οικονομία και κοινωνία απαλλαγμένη από τη διαφθορά και την ανισότητα. Για την προώθηση αυτού του σκοπού, ο ΟΟΣΑ επιδιώκει τη συνεργασία με τις κυβερνήσεις, την ανταλλαγή γνώσεων και εμπειριών σχετικά με λύσεις για κοινά προβλήματα. Και εργάζεται προς αυτόν τον στόχο προωθώντας πολιτικές που αποφασίζονται μέσω συναίνεσης, αξιολόγησης από ομοτίμους και δημόσιας διαβούλευσης.

Το ενδιαφέρον του Οργανισμού για την εκπαίδευση πηγάζει από την πεποίθηση ότι τόσο οι χώρες όσο και οι μεμονωμένοι πολίτες μπορούν να επωφεληθούν από την εκπαίδευση υψηλής ποιότητας. Η δημιουργία της Διεύθυνσης Εκπαίδευσης ως ανεξάρτητου τμήματος εντός του Οργανισμού οδήγησε σε αυξημένη ενασχόληση με την εκπαίδευση. Τα τμήματα της Διεύθυνσης Εκπαίδευσης περιλαμβάνουν:

Το Πρόγραμμα Διεθνούς Αξιολόγησης Φοιτητών-PISA αποτελεί μέρος του Κέντρου Εκπαιδευτικής Έρευνας και Καινοτομίας, το οποίο είναι επίσης γνωστό ως CERl.

Το Πρόγραμμα για τη Διοίκηση Ιδρυμάτων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση – ΙΗΜΕ, ή ΙΗΜΕ, είναι ένα πρόγραμμα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης διαπιστευμένο από το Πρόγραμμα Θεσμικής Διοίκησης στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση – ΙΗΜΕ.

Το Πρόγραμμα για το Εκπαιδευτικό Κτίριο πηγαίνει επίσης από το ΡΕΒ. μπορείτε να βρείτε πληροφορίες σχετικά στο oecd.org.

Ο Οργανισμός πιστεύει ότι η συλλογή δεδομένων για κάθε θέμα σε κάθε χώρα μέλος βοηθά στην κάλυψη των αναγκών πολλών ομάδων. Αυτοί είναι μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί υπάλληλοι, πολιτικοί και το κοινό. Ο οργανισμός πιστεύει ότι αυτές οι πληροφορίες είναι ζωτικής σημασίας για όλους. γι' αυτό εκτελούν αυτό το έργο. Με αυτόν τον τρόπο, όλοι μπορούν να μάθουν πώς είναι προετοιμασμένοι οι νέοι για το μέλλον και τις μελλοντικές προκλήσεις. Ο ΟΟΣΑ πιστεύει ότι η εκπαίδευση είναι ένα εξαιρετικά σημαντικό μέρος της ανάπτυξης της χώρας. Χρησιμοποιούν πολλά προγράμματα για τη βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης και των δεξιοτήτων στις μελλοντικές γενιές. Αυτά τα προγράμματα βοηθούν τις μελλοντικές γενιές να κατανοήσουν το μέλλον τους και πώς να προσαρμοστούν στην αλλαγή (Μανιάτης, 2006: 169). Επιπλέον, αυτά τα προγράμματα ενθαρρύνουν την ανάπτυξη σχεδίων και κατευθυντήριων γραμμών που μπορούν να βελτιώσουν την παρεχόμενη εκπαιδευτική ποιότητα.

2.2 Η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ)

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το 1945, άρχισε ο Ψυχρός Πόλεμος. Επιπλέον, διάφοροι οργανισμοί όπως συμμαχίες και ενώσεις ξεπήδησαν στη θέση των παγκόσμιων κυβερνήσεων. Αυτό συνέβη επειδή οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ χώρισαν τον κόσμο σε δύο μισά.

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα ή ΕΕ, ιδρύθηκε το 1958 ως κοινοτική ένωση του Βελγίου, της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Γερμανίας, της Ολλανδίας και του Λουξεμβούργου. Εκτός από αυτά τα έξι κράτη, το 1953 προστέθηκαν άλλα τρία — η Δανία, η Ιρλανδία και η Μεγάλη Βρετανία — και ένα ακόμη το 1973 — η Ελλάδα. Η Πορτογαλία και η Ισπανία προσχώρησαν στην ΕΚ το 1986 και το 1986, αντίστοιχα. Η Φινλανδία και η Σουηδία προσχώρησαν στην ΕΚ το 1995. Μετά το 2021, η Μεγάλη Βρετανία αποχωρεί οικειοθελώς από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό οδηγεί στο

σημερινό σύνολο 26 ευρωπαϊκών χωρών στην Ένωση. Το 2004, η Κύπρος ήταν ένα από τα 10 νέα ευρωπαϊκά κράτη που εντάχθηκαν στην ένωση (www.europa.eu.int).

Από την αρχή της ΕΕ, η εκπαίδευση αποτελεί κοινό στόχο τόσο για τη δημιουργία όσο και για τη συνεχιζόμενη λειτουργία της. Οι Ευρωπαίοι αναγνώρισαν ότι η αυξημένη εκπαίδευση θα βελτίωνε τον πολιτισμό τους συνολικά. Ο εκπαιδευτικός παρεμβατισμός της ΕΕ είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτος σε σύγκριση με άλλους διεθνείς οργανισμούς. Ο S. Marklund επισημαίνει χαρακτηριστικά ότι το Συμβούλιο της Ευρώπης, ο ΟΟΣΑ και η ΕΕ έχουν συμμετάσχει σε μεγάλο αριθμό προγραμμάτων συνεργασίας από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αντίθετα, ο Marklund λέει ότι η UNESCO, τα μέλη της οποίας έχουν υπερεθνικό χαρακτήρα, και η ΕΕ έχουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο με τα σχέδιά τους χρησιμοποιώντας εθνικούς πόρους για διεθνείς εκπαιδευτικούς σκοπούς.

Είναι σαφές ότι υπάρχει μια γενική τάση προς την άτυπη ομοσπονδιοποίηση όταν πρόκειται για την ευρωπαϊκή ήπειρο. Πολλοί πιστεύουν ότι αυτό οφείλεται στη δημιουργία μεγαλύτερων ευρωπαϊκών οργανώσεων, όπως συνδικάτα και εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτά πιστεύουν ότι τα κράτη μέλη πρέπει να αλλάξουν τις εθνικές τους εκπαιδευτικές πολιτικές προκειμένου να ανταποκριθούν στα νέα ευρωπαϊκά πρότυπα. Αυτό συμβαίνει επειδή πιστεύουν ότι αυτές οι αλλαγές είναι απαραίτητες με στόχο την προώθηση παράλληλα με τους στόχους των ευρωπαϊκών εθνών. Ο κύριος στόχος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είναι να διασφαλίσει ότι όλοι οι μαθητές που αποφοιτούν από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση εκπαιδεύονται με τις κατάλληλες δεξιότητες που απαιτούνται ως πολίτες της ΕΕ. Αυτό σχετίζεται με ένα ζήτημα που αντιμετωπίζουν σχετικά με την ποιότητα της εκπαίδευσης που παρέχεται στις χώρες μέλη (Τσούσης, 2007: 267). Ως διεθνής οργανισμός και όχι μεμονωμένο έθνος, η ΕΕ έχει πολλά χαρακτηριστικά ενός υπερεθνικού ομοσπονδιακού κράτους. Λειτουργεί παρόμοια με ορισμένες χώρες μέλη στους θεσμούς της, αλλά ταυτόχρονα ισχυρότερη από αυτές. Αυτό οφείλεται στο ότι οι νόμοι του υπερισχύουν των νόμων των χωρών μελών και το Δικαστήριο ακυρώνει τυχόν αντικρουόμενους εθνικούς νόμους κατά τη λήψη μιας απόφασης (Pasiás, 2006).

2.3 Ο ρόλος των Διεθνών Οργανισμών στην Εκπαιδευτική Διακυβέρνηση

Τα τελευταία 50 χρόνια, πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι τα εκπαιδευτικά ζητήματα απαιτούν παγκόσμιες παρεμβάσεις. Σύμφωνα με τους Mundi και Ghali, το 40% του παγκόσμιου πληθυσμού το πιστεύει αυτό. Δηλώνουν ότι «τα εκπαιδευτικά προβλήματα διασχίζουν τις εθνικές γραμμές» από τη δεκαετία του 1920. Μέχρι τη δεκαετία του 1930, δημιουργήθηκαν πολλές διεθνείς ενώσεις εκπαιδευτικών. Επιπλέον, αυτές οι ενώσεις διέδωσαν τις διεθνείς εκπαιδευτικές μεθόδους δανεισμού της Ιαπωνίας και της Κίνας από τη Δύση.

Το 1949 ιδρύθηκαν τα Ηνωμένα Έθνη και η Παγκόσμια Τράπεζα ως μέρος μιας εκπαιδευτικής πρωτοβουλίας. Η δημιουργία αυτών των δύο οργανισμών πυροδότησε πολλές συζητήσεις για την ένταξή τους στο εκπαιδευτικό σύστημα. Ωστόσο, οι χώρες που συμμετείχαν στη δημιουργία του ΟΗΕ αποφάσισαν να συμπεριλάβουν την εκπαιδευτική συνεργασία στα προγράμματά τους.

Ο Τσαούσης, μελετητής από το 2007, αναφέρει τρεις βασικούς παράγοντες που οδήγησαν στη στροφή της εστίασης των διεθνών οργανισμών προς την εκπαίδευση σε παγκόσμια κλίμακα.

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου οδήγησε σε μια ύφεση που χώρισε το εκπαιδευτικό σύστημα σε δύο πολιτικές φατρίες.

Η ταχεία εξάπλωση της παγκοσμιοποίησης στη σφαίρα της οικονομίας δεν είναι η μόνη επίδραση που έχει στην κοινωνία μας.

Με αυξημένο βιοτικό επίπεδο και αυξημένα πτυχία εκπαίδευσης, εμφανίζεται υψηλότερη ζήτηση για δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση στις αναπτυσσόμενες χώρες.

Σύμφωνα με τη Βруниώτη (2017), η εκπαίδευση είναι μια από τις σημαντικότερες πολιτικές σε χώρες παγκοσμίως. Είναι κρίσιμο τόσο για την κοινωνική, οικονομική και πολιτική ανάπτυξη — ακόμη περισσότερο από την εργασία ή το κεφάλαιο. Οι άνθρωποι εκτιμούν την εκπαίδευση ως καθοριστικό παράγοντα στην εξέλιξη της χώρας τους από την αναπτυσσόμενη στην ανεπτυγμένη, και ακόμη περισσότερο από τους παραδοσιακούς παράγοντες όπως η εργασία και το κεφάλαιο. Η

εκπαίδευση διαδραματίζει επίσης σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των οικονομιών και των πολιτικών συστημάτων του κόσμου. Ορισμένες χώρες με ίση πρόσβαση σε κεφάλαιο και εργασία εξακολουθούν να παρουσιάζουν δραστικά διαφορετικούς ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης. Σε άρθρο του 2017, η Βруνιώτη εξετάζει τη θεωρία του ανθρώπινου κεφαλαίου. Σημειώνει ότι οι υποστηρικτές του πίστευαν ότι οι διαφορές στο χρηματοοικονομικό κεφάλαιο και την εργασία προκαλούσαν διαφορές στην οικονομική ανάπτυξη. Κατά συνέπεια, εξέτασαν τα εκπαιδευτικά συστήματα στις χώρες με υψηλότερη ανάπτυξη. Ανακάλυψαν μεγάλες αποκλίσεις μεταξύ χωρών που ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για παράδειγμα, τα εκπαιδευτικά συστήματα της Αυστρίας και της Γερμανίας φάνηκε να διαφέρουν σημαντικά μεταξύ τους (Greenetal. 1999, ό.π. στο Βруνιώτη, 2017: 55). Οι χώρες που πέτυχαν υψηλά επίπεδα οικονομικής ανάπτυξης είχαν καλύτερα εκπαιδευτικά συστήματα. Αυτό οδήγησε στη δημιουργία εκπαιδευτικών προγραμμάτων που αξιολογούσαν τα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών και εντόπιζαν τα δυνατά και αδύνατα σημεία τους. Αυτά τα προγράμματα βοήθησαν στον εντοπισμό του καλύτερου εκπαιδευτικού συστήματος για κάθε χώρα και τις ενθάρρυναν να βελτιώσουν τα εκπαιδευτικά τους συστήματα σε όλους τους τομείς.

Ο Zmas (2007:20) υποστηρίζει ότι τα σύγχρονα εκπαιδευτικά συστήματα παγκοσμίως λειτουργούν χάρη στην πολιτική δύναμη των υπερεθνικών οργανισμών. Για παράδειγμα, τα εκπαιδευτικά συστήματα ενθαρρύνονται να γίνουν πιο διεθνή χάρη σε αναφορές από ομάδες σκέψης όπως οι Διεθνείς Εκθέσεις Εκπαίδευσης. Αυτές οι εκθέσεις παρέχουν καθοδήγηση στα κράτη μέλη μέσω ανάλυσης και έρευνας. Επιπλέον, αυτές οι εκθέσεις εξηγούν γιατί πρέπει να εφαρμοστούν ορισμένες πολιτικές σε μεμονωμένες χώρες.

Η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Εκπαιδευτικός, Επιστημονικός και Πολιτιστικός Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών (UNESCO), η Γενική Συμφωνία για το Εμπόριο Υπηρεσιών (GATS) και ο Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ) είναι μερικοί από τους κύριους θεσμούς που επηρεάζουν την παγκόσμια εκπαίδευση πολιτική. Αυτές οι διακυβερνητικές οργανώσεις χρηματοδοτούν την εκπαίδευση συχνά σε βάρος των εθνικών συμφερόντων. Αν και επιμένουν ότι το μόνο τους κίνητρο είναι να εξερευνήσουν εκπαιδευτικές ιδέες χωρίς περιορισμούς,

είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι δεν χρησιμοποιούν τις θέσεις τους για να προωθήσουν ατζέντα που είναι περισσότερο διεθνούς εμβέλειας παρά εθνικής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο Η Εκπαιδευτική πολιτική των Διεθνών Οργανισμών

3.1 Η εκπαιδευτική πολιτική του ΟΟΣΑ

Οι διεθνείς οργανισμοί και ο ρόλος τους στην ανάπτυξη Ο ΟΟΣΑ επικεντρώθηκε αρχικά στα οικονομικά και την ανάπτυξη. Ωστόσο, αργότερα επεκτάθηκε και σε άλλους κλάδους όπως η εκπαίδευση. Οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής χρησιμοποιούν δεδομένα που συλλέγονται από αυτούς τους άξονες για να παράγουν εκπαιδευτικά συμπεράσματα. Το πρόγραμμα PISA είναι το Διεθνές Πρόγραμμα Αξιολόγησης Μαθητών. Η εκπαίδευση με μια ματιά παρέχει μια πλήρη και ολοκληρωμένη βάση δεδομένων με πίνακες, διαγράμματα και ειδικές εκδόσεις. Παρέχει αξιόπιστες πληροφορίες για τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τον αντίκτυπο της εκπαίδευσης σε διάφορες χώρες, τις οικονομικές επενδύσεις στην εκπαίδευση και τους ανθρώπινους πόρους που αφιερώνονται στην εκπαίδευση. Τα δεδομένα που παρέχονται από αυτήν την πηγή παρέχουν μια ακριβή εικόνα της εκπαίδευσης παγκοσμίως. Η Διεθνής Έρευνα για τη Διδασκαλία και τη Μάθηση (TALIS) στοχεύει να παράσχει στις χώρες τις πληροφορίες που χρειάζονται για την κατάλληλη αντιμετώπιση τυχόν προβλημάτων που προκύπτουν στα εκπαιδευτικά τους συστήματα. Αυτή είναι μια έρευνα για τις αντιλήψεις των διευθυντών και των

εκπαιδευτικών για τις συνθήκες εργασίας και τα περιβάλλοντα μάθησης. Το πρόγραμμα PIAAC έχει σχεδιαστεί για να αξιολογεί την ικανότητα των ενηλίκων σε βασικές δεξιότητες όπως η γλώσσα, τα μαθηματικά, η αριθμητική και η επίλυση προβλημάτων. Επιπλέον, συλλέγονται δεδομένα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι ενήλικες χρησιμοποιούν τις δεξιότητές τους στο σπίτι, στην εργασία και στην κοινότητα. Αυτό ονομάζεται "Αξιολόγηση της ικανότητας ενηλίκων" ή PIAAC. Η αξιολόγηση των μαθησιακών αποτελεσμάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (AHELO) από την Πρωτοβουλία Αξιολόγησης Ανώτατης Εκπαίδευσης είναι μια έρευνα για τις επιδόσεις των φοιτητών και των πανεπιστημίων σε όλο τον κόσμο.

- ❖ Τα δεδομένα εκπαίδευσης αναλύονται προσεκτικά ανά χώρα και θέμα για εύκολη πρόσβαση. Το Παρατηρητήριο χρησιμοποιεί επίσης τα δεδομένα για την παρακολούθηση χωρών και ζητημάτων.
- ❖ Το Συμβούλιο Εκπαίδευσης του ΟΟΣΑ φέρεται να πέτυχε τα ακόλουθα μέσα από τις ενέργειές του.
- ❖ Η παροχή υψηλής ποιότητας διδασκαλίας αποτελεί μείζον μέλημα.
- ❖ Παροχή δια βίου μάθησης και σύνδεσή της με την οικονομία και την κοινωνία.
- ❖ Βελτιώστε τα αποτελέσματα της εκπαίδευσης μέσω ολοκληρωμένων αξιολογήσεων.
- ❖ Η εξέταση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία απαιτεί αλλαγή προοπτικής.
- ❖ Η εκπαίδευση του κοινού σχετικά με την κοινωνική συνοχή είναι ένας τρόπος για την προώθηση της κοινωνικής συνοχής.
- ❖ Δημιούργησε νέους τρόπους σκέψης για την εκπαίδευση.

3.2 Η Ευρωπαϊκή Εκπαιδευτική πολιτική

Η εκπαιδευτική πολιτική της ΕΕ χαρακτηρίζεται από ένα σύνολο συνθηκών και διακηρύξεων μεταξύ των οποίων οι πιο ουσιαστικές και αυτές που ρυθμίζουν τα σημερινά ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά δρώμενα είναι η Συνθήκη της Ρώμης (1957), η Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992), η Συνθήκη της Λισσαβόνας (2000), και τα

προγράμματα «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2010» και «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2020» .

3.2.1. Η Συνθήκη της Ρώμης

Η ΕΟΚ δημιουργήθηκε για να εδραιώσει την κοινή αγορά, αλλά δεν προέβλεψε την άμεση εμπλοκή της σε θέματα εκπαιδευτικής πολιτικής, καθώς οποιαδήποτε στενότερη συνεργασία σε θέματα εκπαίδευσης έρχεται σε αντίθεση με τη φιλοσοφία των εθνικών εκπαιδευτικών συστημάτων, τα οποία θεωρούνται «μέρος των εθνικών παραδόσεων των κρατών μελών». πυλώνας".

Η πιο σημαντική διάταξη της Συνθήκης της Ρώμης (1957) για την εκπαίδευση ήταν το άρθρο 128 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, το οποίο αποτέλεσε τη νομική βάση για την υποστήριξη των ευρωπαϊκών εκπαιδευτικών πρωτοβουλιών μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990. Η ρήτρα αυτή αφορά την ανάπτυξη της ευρωπαϊκής πολιτικής επαγγελματικής εκπαίδευσης από τις χώρες της Κοινότητας (Ζμας, Α., 2007), (Τσαούσης, Δ, 2007)

3.2.2 Η Συνθήκη του Μάαστριχτ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση απέκτησε την εξουσία να επηρεάζει την εκπαίδευση μέσω της Συνθήκης του Μάαστριχτ, η οποία εγκρίθηκε το 1992. Το τμήμα 3ρ του Συντάγματος της ΕΕ ορίζει ότι η ΕΕ βοήθησε στην ανάπτυξη των πολιτισμών των χωρών μελών.

Οι εκπαιδευτικές πολιτικές της ΕΕ περιγράφονται στα άρθρα 126 και 127 της Συνθήκης ΕΕ. Το άρθρο 126 ορίζει ότι η Κοινότητα «ενθαρρύνει τη συνεργασία των κρατών μελών — μελών — σεβόμενη ταυτόχρονα πλήρως την αρμοδιότητα των κρατών μελών για το περιεχόμενο του εκπαιδευτικού συστήματος». Η Κοινότητα ενθαρρύνει επίσης «την ανάπτυξη της εκπαίδευσης υψηλού επιπέδου» συνεργαζόμενη με αυτές τις χώρες. Σύμφωνα με το άρθρο 127 του Συντάγματος της ΕΕ, η Κοινότητα εφαρμόζει πολιτική επαγγελματικής εκπαίδευσης. Αυτή η συνεργασία υποστηρίζει και συμπληρώνει τις δράσεις των κρατών μελών. Και τα δύο άρθρα αναφέρουν ότι τα εκπαιδευτικά συστήματα των κρατών μελών παραμένουν αυτόνομα μεταξύ τους. Το 1993, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καθόρισε ότι η Κοινότητα μπορούσε να προτείνει δράσεις συνεργασίας στον τομέα της εκπαίδευσης. Συγκεκριμένα, αυτό περιελάμβανε προτάσεις για τη σχολική

εκπαίδευση. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που θεσπίστηκε νομικό πλαίσιο που επιτρέπει στην Κοινότητα να ενεργεί στον τομέα της εκπαίδευσης. Επιπλέον, το άρθρο 126 περιγράφει το δικαίωμα της ΕΕ να δημιουργεί πολιτικές για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τέλος, το άρθρο 127 ορίζει ότι η ΕΕ μπορεί να εφαρμόσει τις δικές της πολιτικές όσον αφορά την επαγγελματική εκπαίδευση. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να δημιουργήσουν τις δικές τους πολιτικές ή ότι οι πολιτικές της ΕΕ είναι αναποτελεσματικές και ανεπιτυχείς. Αντίθετα, σημαίνει απλώς ότι το κράτος δεν έχει πλέον το μονοπώλιο στη δημιουργία εκπαιδευτικών πολιτικών (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 1993α: 2).

Το εκπαιδευτικό πρόγραμμα της ΕΕ περιγράφεται μέσω της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Αξίζει να σημειωθεί ότι το πρόγραμμα αυτό λειτουργεί γύρω από τέσσερις κεντρικές αρχές (Γκόβαρης&Ρουσσάκης, 2008).

- Η διδασκαλία των μαθητών σχετικά με τον χώρο εργασίας τους συνδέει με τα σχολεία.
- Διαμόρφωση δομών ένταξης και επανένταξης στην αγορά εργασίας.
- Προώθηση της κινητικότητας μεταξύ φοιτητών και μαθητών, καθώς και συνεργασία μεταξύ εκπαιδευτικών ιδρυμάτων.
- Διασφάλιση της συγκρισιμότητας, της διαφάνειας και της προσβασιμότητας των ευρωπαϊκών εκπαιδευτικών συστημάτων.

Οι επιμέρους στόχοι της Συνθήκης περιλαμβάνουν την προώθηση ενός ευρωπαϊκού εκπαιδευτικού συστήματος μέσω της εκμάθησης των γλωσσών των κρατών μελών. Δημιουργεί επίσης ένα δίκτυο για την ανταλλαγή πληροφοριών, γνώσεων και εμπειριών μεταξύ των κρατών μελών για τη συνεργασία σε κοινά εκπαιδευτικά προβλήματα. Ένας άλλος στόχος είναι η προώθηση της εξ αποστάσεως εκπαίδευσης μέσω της δημιουργίας νέων δικτύων (Passias 2006).

3.2.3 Η Στρατηγική της Λισσαβόνας

Η δημιουργία νέων προόδων λόγω της παγκοσμιοποίησης και των αναγκών μιας οικονομίας προσανατολισμένης στη γνώση οδήγησε στην ανάγκη για μια σημαντική αλλαγή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Τον Μάρτιο του 2000, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο πραγματοποίησε σύνοδο με στόχο τη βελτίωση της κοινωνικής συνοχής, τη μεταρρύθμιση των οικονομικών συστημάτων και την αύξηση της απασχόλησης. Αυτό ήταν σύμφωνο με τη Στρατηγική της Λισαβόνας (Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, 2000).

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στη Σύνοδο Κορυφής της Λισαβόνας ανακάλυψε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιμετωπίζει μια σημαντική μεταμόρφωση. Αυτό οφείλεται στις αλλαγές στην κοινωνία που προκαλούνται από μια οικονομία που βασίζεται στη γνώση και την παγκοσμιοποίηση. Η ΕΕ πρέπει να κάνει σημαντικές αλλαγές στην οικονομία της για να ανταποκριθεί σε αυτές τις τάσεις. Πρέπει επίσης να λάβουν υπόψη τους τη μελλοντική διεύρυνση (Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, 2000).

Το νέο σχέδιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημιουργήθηκε μετά από ανάλυση των αποτελεσμάτων της έρευνάς τους. Ο δηλωμένος στόχος αυτού του σχεδίου είναι να γίνει η πιο ανταγωνιστική και δυναμική οικονομία της γνώσης σε όλο τον κόσμο. Επιπλέον, ο απώτερος σκοπός αυτού του σχεδίου ήταν να δημιουργήσει περισσότερες θέσεις εργασίας και υψηλότερο εισόδημα μέσω της οικονομικής ανάπτυξης (ό.π.: παρ. 2).

Η Στρατηγική της Λισαβόνας εκτιμούσε την εκπαίδευση ως μέσο για τη βελτίωση της κοινωνίας και την καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού. Προώθησε τη δια βίου μάθηση ως βασικό μέρος του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου. Η στρατηγική τόνισε επίσης τη σημασία της εκπαίδευσης για την απασχόληση και της απασχόλησης για την εκπαίδευση. Επιπλέον, καθιέρωσε ένα σύνολο εκπαιδευτικών στόχων όπως η δημιουργία «δεξιοτήτων για την κοινωνία της γνώσης», η παροχή πληροφοριών για την κοινωνία, η ανάπτυξη της κοινωνίας και η σύνδεση της εκπαίδευσης και της κατάρτισης με την ανάπτυξη (Πασιάς, 2006).

- Η ολοκλήρωση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης οδηγεί σε σημαντική μείωση της εκπαιδευτικής φθοράς.
- Η εκμάθηση δια βίου δεξιοτήτων απαιτεί ανανεωμένη ενίσχυση.
- Η δημιουργία εκπαιδευτικών διαδικτυακών δικτύων μέσω του διαδικτύου.

- Αυξημένες ετήσιες επενδύσεις σε ανθρώπινους πόρους παρατηρούνται ανά οικονομικό έτος.
- Καλύτερη αξιολόγηση βάσει τις γνώσεις του υποψήφιου μέσω της δημιουργίας ενός τυποποιημένου ευρωπαϊκού μορφότυπου βιογραφικού.
- Η παροχή κινητικότητας σε σπουδαστές, εκπαιδευτικούς και ερευνητικό και εκπαιδευτικό προσωπικό αυξάνει το ενδιαφέρον του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (2000).

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή άρχισε να δημιουργεί μια έκθεση για την ποιότητα της εκπαίδευσης μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λισαβόνας τον Μάιο του 2000. Στόχος ήταν να δημιουργηθεί μια πιο ολοκληρωμένη ανάλυση και διάλογος μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών σχετικά με την αποτελεσματικότητα και την ποιότητα του εκπαιδευτικού συστήματος. Η έκθεση διευκόλυνε επίσης τις αξιολογήσεις των εκπαιδευτικών συστημάτων κάθε χώρας σε εθνικό επίπεδο — αυτό έγινε με τη βοήθεια ειδικών από τα Υπουργεία Παιδείας όλων των χωρών-μελών. Οι τέσσερις τομείς που αναλύθηκαν επιλέχθηκαν λόγω της ευρείας σημασίας και επιρροής τους στο εκπαιδευτικό σύστημα (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 2000). Αυτή η έκθεση ανέδειξε περισσότερους από 16 συγκεκριμένους δείκτες που αντιπροσώπευαν τέσσερις βασικούς τομείς προς αξιολόγηση.

- a) Υψηλά επίπεδα απόδοσης.
- b) Η σχολική επιτυχία και η μετάβαση σχετίζονται —και οι δύο ασχολούνται με το σχολείο.
- c) Για να συνεχίσουν το σχολείο, τα παιδιά πρέπει να παρακολουθήσουν το μάθημα.
- d) πόροι και δομές της εκπαίδευσης.

1 Οι Δεκαέξι δείκτες ποιότητας Πηγή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή «Ευρωπαϊκή Έκθεση για την ποιότητα της σχολικής εκπαίδευσης - Δεκαέξι Δείκτες Ποιότητας», Μάιος 2000)

Κατηγορία	Δείκτες
Επιδόσεις	1. Μαθηματικά 2. Αναγνωστικές ικανότητες 3. Θετικές επιστήμες 4. Τεχνολογίες της Πληροφορίας και της Επικοινωνίας (ΤΠΕ) 5. Ξένες γλώσσες 6. Ικανότητα μάθησης 7. Αγωγή του πολίτη
Επιτυχία και μετάβαση	8. Εγκατάλειψη του σχολείου 9. Ολοκλήρωση του δεύτερου κύκλου της Β/θμιας Εκπαίδευσης 10. Συμμετοχή στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση
Παρακολούθηση της σχολικής εκπαίδευσης	11. Αξιολόγηση και οργάνωσης της σχολικής εκπαίδευσης 12. Συμμετοχή των γονέων
Πόροι και δομές	13. Εκπαιδευτική δαπάνη ανά μαθητή 14. Εκπαίδευση και κατάρτιση εκπαιδευτικών 15. Συμμετοχή στην Προσχολική Εκπαίδευση 16. Αριθμό μαθητών ανά ηλεκτρονικό υπολογιστή

(Πηγή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή «Ευρωπαϊκή Έκθεση για την ποιότητα της σχολικής εκπαίδευσης - Δεκαέξι Δείκτες Ποιότητας», Μάιος 2000)

3.2. 4 Το πρόγραμμα εκπαίδευση και κατάρτιση 2010

Το πρόγραμμα «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2010» υλοποιήθηκε με απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου Παιδείας και της Επιτροπής. Το πρόγραμμα αυτό επικαλύπτεται από το 2010 μέχρι το τέλος του. Μερικά από τα βασικά χαρακτηριστικά του περιλαμβάνουν:

η δια βίου μάθηση, απαιτεί συνεχή έκθεση σε νέες πληροφορίες.

Ως μέρος των Βασικών Ικανοτήτων της, η δια βίου μάθηση ενθαρρύνει την εξερεύνηση νέων ιδεών και την πνευματική ανάπτυξη.

Το Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Προσόντων για τη Δια Βίου Μάθηση αναφέρεται ως αρχική πηγή.

Η εκπαίδευση είναι ένας ευρύς τομέας με σχέση γενικού και ειδικού. Ο γενικός στόχος του εκπαιδευτικού συστήματος είναι η δια βίου μάθηση. Ως εκ τούτου, αποτελεί το θεμέλιο για όλους τους άλλους στόχους, όπως οι Βασικές Ικανότητες

της Δια Βίου Μάθησης και το Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Προσόντων για τη Δια Βίου Μάθηση. Το πρώτο ολοκληρωμένο εθνικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι το πλαίσιο των Govaris&Roussakis (2008).

Το πρόγραμμα «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2010» έχει τρεις κύριους στόχους και δεκατρείς επιμέρους στόχους. Αυτά παρατίθενται στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (2002).:]

2Βασικοί στόχοι του προγράμματος «Εκπαίδευση και κατάρτιση 2010»

Βασικοί Στόχοι	Συναφείς Στόχοι
A. Βελτίωση της ποιότητας και της αποτελεσματικότητας των συστημάτων εκπαίδευσης και επαγγελματικής κατάρτισης στην ΕΕ.	<ul style="list-style-type: none"> • Βελτίωση της εκπαίδευσης και κατάρτισης εκπαιδευτικών και εκπαιδευτών • Ανάπτυξη δεξιοτήτων για την κοινωνία της γνώσης . • Εξασφάλιση της πρόσβασης στις Τεχνολογίες Πληροφορικής και Επικοινωνιών(ΤΠΕ) για όλους • Αύξηση της προσέλευσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση • Βέλτιστη χρήση των πόρων
B. Διευκόλυνση της πρόσβασης όλων των πολιτών στη δια βίου εκπαίδευση και επαγγελματική κατάρτιση	<ul style="list-style-type: none"> • Ανοικτό περιβάλλον μάθησης • Ελκυστικότερη μάθηση • Υποστήριξη της ενεργοποίησης του πολίτη, της ισότητας των ευκαιριών και της κοινωνικής συνοχής
Γ. Άνοιγμα των συστημάτων εκπαίδευσης και επαγγελματικής κατάρτισης στο σύνολο της κοινωνίας των πολιτών.	<ul style="list-style-type: none"> • Ενίσχυση των δεσμών με τον χώρο της εργασίας και της έρευνας • Ανάπτυξη του επιχειρηματικού πνεύματος. • Βελτίωση της διδασκαλίας των ξένων γλωσσών. • Αύξηση της κινητικότητας και των ανταλλαγών. • Ενίσχυση της ευρωπαϊκής συνεργασίας

Πηγή: Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2002)

Οι παραπάνω στρατηγικοί στόχοι συμπληρώνονται από τις μετρήσεις για κάθε επιμέρους στόχο και παρουσιάζονται στον Πίνακα 3

3Επίπεδα Αναφοράς Μέσων Ευρωπαϊκών Επιδόσεων

Επίπεδα αναφοράς μέσω ευρωπαϊκών επιδόσεων	Δείκτες μέτρησης
1. Πρόωρη εγκατάλειψη του σχολείου (υποχρεωτική εκπαίδευση)	Μέχρι το 2010 θα πρέπει να έχει μειωθεί τουλάχιστον στο μισό το ποσοστό των ατόμων που εγκαταλείπουν πρόωρα το σχολείο, σε σχέση με το ποσοστό του 2000, (ο μέσος όρος στην ΕΕ να είναι ίσος ή μικρότερος του 10%).
2. Απόφοιτοι Μαθηματικών, Θετικών Επιστημών και Τεχνολογικών Σπουδών	Μέχρι το 2010 θα πρέπει να έχει μειωθεί τουλάχιστον στο μισό το ποσοστό της διαφοράς των δύο φύλων σε ότι αφορά τον αριθμό των αποφοίτων των Θετικών Επιστημών και των Τεχνολογικών σπουδών, ώστε να εξασφαλιστεί αύξηση κατά 15% του συνολικού αριθμού των αποφοίτων, σε σχέση με το 2000.
3. Ολοκλήρωση της ανώτερης βαθμίδας της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Λύκειο)	Μέχρι το 2010 ο μέσος όρος των ατόμων ηλικίας 25-64 ετών που έχουν ολοκληρώσει τουλάχιστον την ανώτερη βαθμίδα της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, θα πρέπει να έχει φτάσει ή και να υπερβεί το ποσοστό του 80%.
4. Βασικές δεξιότητες	Μέχρι το 2010 θα πρέπει να έχει μειωθεί τουλάχιστον κατά 20%, σε σύγκριση με το 2000, το ποσοστό των ατόμων ηλικίας 15 ετών με χαμηλή επίδοση στην αναγνωστική ικανότητα, στα Μαθηματικά και στις Θετικές Επιστήμες.
5. Συμμετοχή στη δια βίου μάθηση	Μέχρι το 2010 θα πρέπει το μέσο επίπεδο συμμετοχή στη δια βίου μάθηση να είναι τουλάχιστον το 15% του ενήλικου παραγωγικού πληθυσμού (25-64 ετών) και οπωσδήποτε σε καμία χώρα τον ποσοστό δεν πρέπει να είναι χαμηλότερο του 10%.

(Πηγή: Council of E.U. & European Commission, 2002)

Για να καθοριστεί ποιοι συγκεκριμένοι στόχοι πρέπει να επιδιώξει κάθε χώρα, δημιουργήθηκε μια Ομάδα Εμπειρογνομώνων. Αυτό έγινε σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία δημιούργησε Ομάδες Εργασίας. Αυτές οι ομάδες είναι υπεύθυνες για τη μελέτη συγκεκριμένων θεμάτων και την επίτευξη προσωπικών στόχων.

- Παροχή εκπαίδευσης και καθοδήγησης σε εκπαιδευτές και δασκάλους.
- Βασικές δεξιότητες.
- Εκμάθηση ξένων γλωσσών.
- Υπάρχουν νέες τεχνολογίες εκπαίδευσης και κατάρτισης.
- Η μελέτη της Τεχνολογίας, της Επιστήμης και των Μαθηματικών αναφέρεται ως Μαθηματικά, Επιστήμη και Τεχνολογία.
- Η μεγιστοποίηση της χρήσης των πόρων είναι σημαντική.
- Η κινητικότητα των εκπαιδευτικών είναι η μετακίνηση των εκπαιδευτικών μεταξύ σχολείων.
- Η ανοιχτή εκπαίδευση παρέχει σύνδεση με την κοινωνία, ευκαιρίες μάθησης και απασχόληση.
- Οι άνθρωποι που εργάζονται μαζί για την κοινωνική συνοχή είναι απαραίτητη
- Η μακροπρόθεσμη μάθηση στην ευρωπαϊκή νοοτροπία ενθαρρύνεται μέσω πολιτικών και τάσεων.
- Υπάρχουν τυπικές και άτυπες μέθοδοι μάθησης.

Το πρόγραμμα της Λισαβόνας σκιαγράφησε οκτώ τομείς πολιτικής γύρω από τους οποίους έπρεπε να οργανωθούν οι δείκτες και τα σημεία αναφοράς. Τα Συμπεράσματα του Συμβουλίου του 2005 δήλωσαν ότι αυτές οι πολιτικές έπρεπε να αναδιατυπωθούν προκειμένου να καταστούν σχετικοί δείκτες και σημεία αναφοράς (Vavouraki et al., 2007· Stamelos et al., 2015). Αυτές περιλαμβάνουν: περιβάλλον, ενέργεια, εκπαίδευση, υγειονομική περίθαλψη, κοινωνική ασφάλιση, γεωργία και αγροτική ανάπτυξη, απασχόληση και βιομηχανική ανάπτυξη, δικαιοσύνη και ασφάλεια και επικοινωνίες (Vavouraki et al., 2007 Stamelos et al., 2015). Αυτές οι οκτώ πολιτικές καθόρισαν τη δομή για μελλοντικά προγράμματα μέτρησης.

- Απαιτείται η παροχή ίσων ευκαιριών εκπαίδευσης και κατάρτισης.
- Η προώθηση της αποτελεσματικής εκπαίδευσης και κατάρτισης είναι σημαντική.
- Η δια βίου μάθηση είναι ενσωματωμένη στο πρόγραμμα σπουδών του σχολείου.

Αυτές οι ικανότητες που χρειάζονται οι έφηβοι για επιβίωση ονομάζονται «βασικές δεξιότητες».

- Ο εκσυγχρονισμός του σχολικού συστήματος είναι απαραίτητος.
- Η επικαιροποιημένη επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση είναι απαραίτητη για να παραμείνει συναφής.
- Ο εκσυγχρονισμός της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι 7ος στη λίστα.
- Το θέμα της απασχολησιμότητας εμπίπτει στην κατηγορία της σταδιοδρομίας.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ήθελε να δημιουργήσει ένα πρόγραμμα που θα αντιμετώπιζε ζητήματα εκπαίδευσης και κατάρτισης με ολοκληρωμένο τρόπο. Το 2004, υποβλήθηκε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή η ανακοίνωση: «Η νέα γενιά κοινοτικών προγραμμάτων εκπαίδευσης και κατάρτισης μετά το 2006». Αυτό πρότεινε να συμπεριληφθούν όλα τα σχετικά προγράμματα εκπαίδευσης και κατάρτισης σε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα δια βίου μάθησης ή LLP. Ο κύριος στόχος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δημιουργία αυτού του προγράμματος ήταν να διατηρήσει τις δράσεις των προγραμμάτων προηγούμενων γενεών. Αυτά εγκρίθηκαν το 2006 για τα επόμενα επτά χρόνια από το 2007 έως το 2013 (Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 2006α). Τα τέσσερα υποπρογράμματα του LLP είναι η κινητικότητα, οι ξένες γλώσσες και οι νέες τεχνολογίες.

- Το Comenius σκόπευε τα μαθήματά του για το σχολείο να είναι περιεκτικά.
- Το Erasmus παρέχει πρόσβαση στο υψηλότερο επίπεδο εκπαίδευσης σε κάθε κλάδο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι λαμβάνει το μεγαλύτερο ποσό των προβλέψεων χρηματοδότησης.

- Η επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση για το Λεονάρντο Ντα Βίντσι χρησίμευσε ως συνεχής επιδίωξη.

Μια επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ανέφερε ότι χρησιμοποιήθηκαν 20 βασικοί δείκτες για την παρακολούθηση της προόδου. Αυτά περιελάμβαναν τα πάντα, από βελτιωμένη κατάρτιση εκπαιδευτικών έως αυξημένα δημόσια σχολεία για εκπαίδευση ενηλίκων.

1. Συμμετογή στην προσχολική εκπαίδευση
2. Εκπαίδευση ειδικών αναγκών
3. Άτομα που εγκαταλείπουν πρόωρα το σχολείο
4. Γραμματισμός στην ανάγνωση, στα Μαθηματικά και στις Φυσικές Επιστήμες
5. Γλωσσικές δεξιότητες
6. Δεξιότητες Τ.Π.Ε.
7. Ικανότητα του πολίτη
8. Δεξιότητες μεθοδολογίας της μάθησης
9. Ποσοστά ολοκλήρωσης της ανώτερης βαθμίδας της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης από τους νέους
10. Διαχείριση σχολείου
11. Σχολεία ως πολυλειτουργικά τοπικά κέντρα μάθησης
12. Επαγγελματική εξέλιξη των εκπαιδευτικών
13. Διαστρωμάτωση των συστημάτων εκπαίδευσης και κατάρτισης
14. Απόφοιτοι τριτοβάθμιας εκπαίδευσης
15. Διακρατική κινητικότητα σπουδαστών της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης
16. Συμμετογή των ενηλίκων στη δια βίου μάθηση
17. Δεξιότητες ενηλίκων
18. Μορφωτικό επίπεδο του πληθυσμού
19. Επενδύσεις για την εκπαίδευση και την κατάρτιση
20. Αποδόσεις των επενδύσεων στην εκπαίδευση και την κατάρτιση

Εικόνα 3.1(Πηγή: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων «Ένα συνεκτικό πλαίσιο δεικτών και σημείων αναφοράς σχετικά με την παρακολούθηση της προόδου για την επίτευξη των στόχων της Λισαβόνας όσον αφορά την εκπαίδευση και την κατάρτιση», Φεβρουάριος 2007)

3.2.5. Το Πρόγραμμα Εκπαίδευση και κατάρτιση 2020

Η κύρια ιδέα πίσω από το πλαίσιο «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2020» είναι ότι όλες οι μορφές εκπαίδευσης είναι αλληλένδετες και πρέπει να εξεταστούν από κοινού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ολόκληρο το σύστημα εκπαίδευσης και κατάρτισης σχεδιάστηκε ως ένα ολοκληρωμένο σύνολο, έχοντας κατά νου τη δια βίου μάθηση. Σκοπός αυτού του πλαισίου είναι η παροχή εκπαιδευτικής βοήθειας για κάθε ηλικιακή κατηγορία, από την προσχολική ηλικία έως το γυμνάσιο και όχι μόνο. Περιλαμβάνει επίσης επαγγελματική εκπαίδευση, εκπαίδευση ενηλίκων και εμπειρίες άτυπης μάθησης. Η επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσίευσε μια περίληψη αυτού του πλαισίου τον Μάιο του 2009 (Ευρωπαϊκή Ένωση).

Ο κύριος στόχος του προγράμματος ήταν να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις που σχετίζονται με το να γίνει η Ευρώπη μια περιοχή επικεντρωμένη στην εκπαίδευση και τη δια βίου μάθηση. Εμπνεύστηκε από το έργο «Εκπαίδευση και Κατάρτιση 2010», το οποίο οδήγησε στη δημιουργία τεσσάρων στρατηγικών στόχων που βοήθησαν στην ανάπτυξη των συστημάτων εκπαίδευσης και κατάρτισης κάθε κράτους μέλους έως το 2020.

Η προώθηση της δια βίου μάθησης και η δημιουργία πιο ευέλικτων τρόπων μάθησης είναι τα επόμενα βήματα προς περαιτέρω πρόοδο. Στη συνέχεια, η χώρα πρέπει να δημιουργήσει ένα σύστημα εθνικών προσόντων που να συνδέονται με το Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Προσόντων. Πρέπει επίσης να συνεχίσουν να αναπτύσσουν εθνικές στρατηγικές δια βίου μάθησης. Επιπλέον, θα πρέπει να εφαρμόσουν τις αρχές του Ευρωπαϊκού Χάρτη Ποιότητας για την Κινητικότητα.

Όλοι λαμβάνουν βασική επάρκεια στη γραφή, τα μαθηματικά, τις επιστήμες και την ανάγνωση. Επιπλέον, όλα τα εκπαιδευτικά προγράμματα βελτιώνουν την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα των μαθημάτων τους.

Οι πολιτικές εκπαίδευσης και κατάρτισης είναι απαραίτητες για να παρέχουν σε όλους τους πολίτες βασικές δεξιότητες και ικανότητες που μπορούν να βελτιωθούν μέσω περαιτέρω εκπαίδευσης ή κατάρτισης. Αυτό είναι απαραίτητο για την ενθάρρυνση της ισότητας, της κοινωνικής συνοχής και της συμμετοχής των πολιτών. Επιπλέον, αυτά τα εκπαιδευτικά συστήματα είναι απαραίτητα για την ενθάρρυνση του διαπολιτισμικού διαλόγου μεταξύ των πολιτών.

Η δημιουργία συνεργασιών μεταξύ εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων είναι ένας από τους βασικούς στόχους αυτού του πλαισίου. Αυτό βελτιώνει τη δημιουργικότητα και την καινοτομία μέσω της προώθησης μεταγνωστικών δεξιοτήτων όπως οι ψηφιακές ικανότητες, το επιχειρηματικό πνεύμα, η πολιτιστική ευαισθητοποίηση και η μεταγνώση. Και ενθαρρύνει τους μαθητές να αναπτύξουν τη δημιουργικότητα και την καινοτομία μέσω της εκπαίδευσης—ιδιαίτερα συνειδητοποίηση της πρωτοβουλίας του πνεύματος, των μεταγνωστικών ικανοτήτων, της μεταγνώσης, του επιχειρηματικού πνεύματος και των ψηφιακών ικανοτήτων. Κάθε πολίτης χρειάζεται αυτές τις βασικές ικανότητες για να εργαστεί στο τρίγωνο της γνώσης: εκπαίδευση — που περιλαμβάνει έρευνα — και καινοτομία.

Τα ευρωπαϊκά κριτήρια αξιολόγησης προορίζονται να βοηθήσουν στην αξιολόγηση της μέσης απόδοσης στον τομέα της εκπαίδευσης κατά την περίοδο 2010-2020. Διατυπώθηκαν σε σχέση με καθορισμένους στρατηγικούς στόχους. Ορισμένα από αυτά τα σημεία αναφοράς περιλαμβάνουν δείκτες για τα αποτελέσματα των εξετάσεων φοιτητών και τα εθνικά ποσοστά αποφοίτησης.

Ευρωπαϊκά κριτήρια αξιολόγησης	Δείκτες μέτρησης
Προσχολική εκπαίδευση:	Μέχρι το 2020, τουλάχιστον το 95% των παιδιών ηλικίας μεταξύ 4 ετών και της ηλικίας έναρξης της υποχρεωτικής πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, θα πρέπει να συμμετέχει στην προσχολική εκπαίδευση
Άτομα που εγκαταλείπουν πρόωρα την εκπαίδευση και την κατάρτιση:	Μέχρι το 2020, το ποσοστό των νέων που εγκαταλείπουν πρόωρα την εκπαίδευση και κατάρτιση, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει το 10%,
Άτομα με χαμηλές επιδόσεις σε βασικές δεξιότητες:	Μέχρι το 2020, το ποσοστό των παιδιών ηλικίας 15 ετών που έχουν χαμηλές επιδόσεις στην ανάγνωση, τα μαθηματικά και τις θετικές επιστήμες, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει το 15%,
Επίτευξη επιπέδου τριτοβάθμιας εκπαίδευσης:	Μέχρι το 2020, θα πρέπει το ποσοστό των ατόμων ηλικίας 30-34 ετών που διαθέτουν πτυχίο τριτοβάθμιας εκπαίδευσης να είναι τουλάχιστον 40%,
Συμμετοχή ενηλίκων στη δια βίου μάθηση:	Μέχρι το 2020, θα πρέπει το ποσοστό των ατόμων ηλικίας 25-64 ετών που συμμετέχουν στη δια βίου μάθηση να είναι τουλάχιστον 15%.

(Πηγή: Council of E.U. & European Commission, 2009)

Λόγω της ραγδαίας αλλαγής των δεδομένων στον κόσμο, κάθε Ευρωπαίος χρειάζεται ένα ευρύ φάσμα ικανοτήτων και δεξιοτήτων. Αυτά περιλαμβάνουν την κατανόηση της καινοτομίας, της έρευνας και της εκπαίδευσης. Το «γνωστικό τρίγωνο» που σχηματίζεται από αυτούς τους κλάδους τους παρέχει βασικές δεξιότητες για κοινωνική ένταξη, ανταγωνισμό, απασχόληση και ανάπτυξη. Στα σχολεία, αυτές οι βασικές ικανότητες μπορούν να διδαχθούν μέσω της ενσωμάτωσης της οικονομικής και κοινωνικής εκπαίδευσης. Με αυτή την προσέγγιση, τα σχολεία μπορούν να φιλοξενήσουν άτομα με αναπηρία, μετανάστες και όσους φεύγουν νωρίς. Αυτό επισημοποιήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση ως μέρος της Επίσημης Εφημερίδας της (2010). Είναι σημαντικό τα συστήματα εκπαίδευσης και κατάρτισης να γίνουν πιο ανοιχτά και αποτελεσματικά. Κάτι τέτοιο θα προσφέρει δια βίου μάθηση και κινητικότητα, που θα είναι ζωτικής σημασίας για τις ανάγκες των πολιτών, των αγορών και ολόκληρης της κοινωνίας. Η

οικονομική κρίση απαιτεί αυξημένες επενδύσεις στην εκπαίδευση και την κατάρτιση σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. Αυτές οι αλλαγές είναι απαραίτητες για την επιτυχή οικονομική ανάκαμψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο : Δια Βίου Μάθηση

4.1 Η έννοια της Δια Βίου Μάθησης

Οι αλλαγές στην επιστήμη, την οικονομία, την εκπαίδευση και την κοινωνία συμβαίνουν όλες σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό οφείλεται στο ότι η δια βίου μάθηση αποτελεί σημαντικό συστατικό αυτών των εξελίξεων. Επιπλέον, είναι απαραίτητο για την τεχνολογική ανάπτυξη, καθώς απαιτεί από τους ανθρώπους να μαθαίνουν πάντα νέα πράγματα. Οι άνθρωποι πρέπει επίσης να μπορούν να μαθαίνουν από τη γέννησή τους μέσω της συνταξιοδότησης προκειμένου να επιτύχουν την κοινωνική συνοχή και να κλείσουν το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών.

Υπάρχει μια διάκριση μεταξύ εκπαίδευσης και δια βίου μάθησης. Η εκπαίδευση είναι μια διαδικασία που συμβαίνει σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Περιλαμβάνει επίσημα μαθήματα σε μια ποικιλία θεμάτων που σχετίζονται με τις κοινωνικές αλληλεπιδράσεις. Οι άνθρωποι μαθαίνουν φυσικά άτυπα μαθήματα μέσω καθημερινών αλληλεπιδράσεων με άλλους ανθρώπους ή ως υποπροϊόν της καθημερινής εμπειρίας. Η μάθηση δεν είναι το ίδιο με τη δια βίου εκπαίδευση. οι άνθρωποι μπορούν να μάθουν περιστασιακά, ανεπίσημα και φυσικά καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Η λέξη εκπαίδευση σημαίνει «Μελέτη των λόγων για τα χαμηλά ποσοστά συμμετοχής σε προγράμματα δια βίου μάθησης στην Ελλάδα». Αυτό συμβαίνει γιατί ο Λιοναράκης (2009) πιστεύει ότι η εκπαίδευση είναι μια έννοια μεγαλύτερη από τη δια βίου εκπαίδευση. Ο λόγος για αυτό είναι ότι οι άνθρωποι συμμετέχουν στη μάθηση σκόπιμα και συνειδητά. Επιπλέον, τα εκπαιδευτικά προγράμματα είναι σκόπιμα και έχουν πρόγραμμα από οργανωμένο πάροχο μάθησης. Αυτός είναι ο λόγος που ο Λιοναράκης (2009) δηλώνει ότι όταν πληρούνται αυτές οι απαιτήσεις, είναι εκπαίδευση.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της ΕΕ περιέγραψε τη δια βίου μάθηση ως κάθε δραστηριότητα που αποσκοπεί στην ανάπτυξη νέων γνώσεων, δεξιοτήτων ή

ικανοτήτων καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής. Αυτό είναι ανεξάρτητα από τους προσωπικούς, κοινωνικούς ή εργασιακούς σκοπούς του.

Το 2012, η Γενική Γραμματεία Δια Βίου Μάθησης όρισε τη δια βίου μάθηση ως κάθε μαθησιακή δραστηριότητα που έχει συγκεκριμένο σκοπό, είναι συνεχής και αποσκοπεί στη βελτίωση των γνώσεων, των ικανοτήτων και των δεξιοτήτων. Αυτό μπορεί να γίνει σε επίσημα εκπαιδευτικά συστήματα, εκτός εκπαιδευτικών συστημάτων ή οπουδήποτε αλλού. Η δια βίου μάθηση ενθαρρύνει τους ανθρώπους να αποκτήσουν συγκεκριμένες ικανότητες και δεξιότητες όπως ο ψηφιακός γραμματισμός και μπορεί να προσφέρει νέες ευκαιρίες μάθησης.

Η συνεχής εκπαίδευση είναι απαραίτητη για τη δια βίου ανάπτυξη. Αυτό οφείλεται στη συνεχή τεχνολογική ανάπτυξη που παρακινεί ανθρώπους όλων των ηλικιών να μαθαίνουν και να συμβαδίζουν με τις νέες εξελίξεις στην επιστήμη. Επιπλέον, η απόκτηση γνώσεων μέσω της Δια Βίου Μάθησης βοηθά στην ανάπτυξη της προσωπικότητας κάποιου καθώς μαθαίνει για την κοινωνία, τις τέχνες και τον πολιτισμό. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η εκμάθηση αυτών των θεμάτων ενθαρρύνει τους ανθρώπους να συνεχίσουν να μαθαίνουν σε όλη τους τη ζωή.

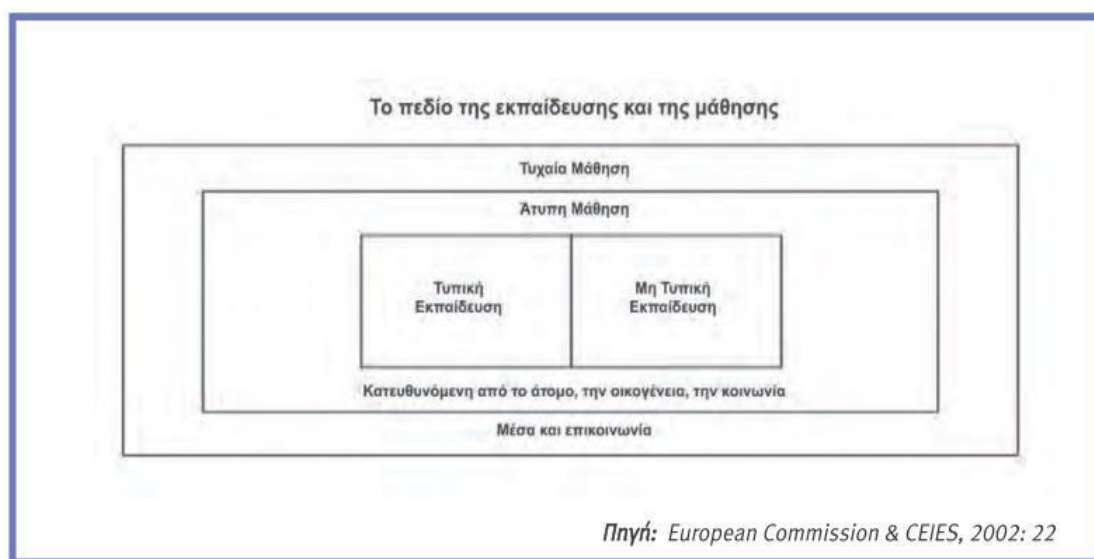
4.2 Οι διαστάσεις της μάθησης

Η μάθηση μπορεί να χωριστεί σε τρεις κατηγορίες: κατανόηση, απομνημόνευση και εφαρμοσμένη μάθηση.

- Η τυπική μάθηση είναι κάθε είδος εκπαίδευσης που παρέχεται από το κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα. Από το νηπιαγωγείο μέχρι τις πανεπιστημιακές διδακτορικές σπουδές, είναι μια θεσμοθετημένη διαδικασία μάθησης με καθορισμένους στόχους, προκαθορισμένη διάρκεια και συγκεκριμένη πιστοποίηση.
- Οι εκπαιδευτικές δραστηριότητες εκτός των τυπικών εκπαιδευτικών συστημάτων έχουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και στόχους. Συνήθως οργανώνονται γύρω από ένα συγκεκριμένο επάγγελμα και απευθύνονται σε συγκεκριμένες υποομάδες ανθρώπων. Αυτές οι μέθοδοι μη τυπικής μάθησης περιλαμβάνουν άτυπες εκπαιδευτικές μεθόδους, όπως κύκλους συζήτησης. Αυτή η κατηγορία

περιλαμβάνει προγράμματα εκπαίδευσης ενηλίκων, επαγγελματική κατάρτιση επιχειρήσεων, περιβαλλοντική υγεία και διατροφή, καθώς και άλλα είδη μη τυπικής εκπαίδευσης. Ορισμένα εκπαιδευτικά προγράμματα προσφέρουν εθνικά αναγνωρισμένα πτυχία και πιστοποιητικά εκτός από άλλα προγράμματα.

- Οι εμπειρίες της ζωής έχουν βαθύ αντίκτυπο στον τρόπο που μαθαίνουμε. Από την ανάγνωση ενός βιβλίου μέχρι την παρακολούθηση τηλεόρασης, η άτυπη μάθηση εμφανίζεται σε όλη την καθημερινότητά μας. Επιπλέον, η καθημερινή γνώση, τα έθιμα και οι αξίες διαμορφώνουν τον τρόπο με τον οποίο αλληλεπιδρούμε με τους άλλους και τον κόσμο γύρω μας. Η μάθηση δεν χρειάζεται πάντα να είναι συνειδητή. Η μάθηση μπορεί να συμβεί ακόμα και όταν δεν είμαστε συγκεντρωμένοι σε αυτό που κάνουμε. Ως αποτέλεσμα, η άτυπη εκπαίδευση περιλαμβάνει καθημερινή μάθηση από βιβλία, εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεόραση. Περιλαμβάνει επίσης γνώσεις που αποκτήθηκαν μέσω των φυσικών και συναισθηματικών μας εμπειριών, καθώς και πνευματικές ικανότητες όπως η συλλογιστική και η επίλυση προβλημάτων.

Εικόνα 1 Το πεδίο της εκπαίδευσης και της μάθησης

Η μάθηση δεν σταματά μόνο σε μία από τις τρεις κύριες μορφές. Οι άνθρωποι πρέπει να συνεχίσουν να μαθαίνουν σε όλη τους τη ζωή — αυτό αναφέρεται ως δια βίου μάθηση ή αυτορυθμιζόμενη μάθηση. Αυτή η διαδικασία βοηθά τους ανθρώπους να μάθουν πώς να ελέγχουν τα συναισθήματα, τις σκέψεις και τις συμπεριφορές τους. Μαθαίνουν πώς να πλοηγούνται με επιτυχία σε όλες τις μαθησιακές τους εμπειρίες. Καθώς ο μαθητής υφίσταται αυτοκατευθυνόμενη μάθηση, αναλαμβάνει τις ενέργειες και τις διαδικασίες του

προκειμένου να αποκτήσει πληροφορίες ή δεξιότητες. Αυτό μπορεί να φανεί από τη διαδικασία των Zumbumetal., 2011, οι οποίοι δηλώνουν ότι το άτομο παίζει βασικό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία. Αντίθετα, οι δάσκαλοι, οι γονείς ή το κοινωνικό περιβάλλον δεν παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στην αυτοκατευθυνόμενη μάθηση.

4.3 Ο «Δια βίου μαθητής» και τα εσωτερικά κίνητρα

Η έκθεση West για τη μακροπρόθεσμη μάθηση ορίζει τον δια βίου μαθητή ως κάποιον που αναλαμβάνει την ευθύνη για την εκπαίδευση και την εκπαίδευσή του και που είναι πρόθυμος να επενδύσει χρόνο, χρήμα και προσπάθεια στην εκπαίδευσή του σε συνεχή βάση. Το κλειδί σε αυτόν τον ορισμό είναι η κατανόηση του μαθητή για το σκοπό αυτού που μαθαίνει και πώς θα είναι χρήσιμο στην καθημερινή του ζωή. Αυτό θα βοηθήσει τον μαθητή να αναπτύξει δεξιότητες που θα τον κάνουν δια βίου μαθητή.

Οι Bryce, Claxton and Lucas (2000) και Lucas and Claxton (2009) δηλώνουν ότι οι δια βίου εκπαιδευόμενοι διαθέτουν απεριόριστη περιέργεια, ανοιχτό μυαλό και αυτοπεποίθηση στη νοημοσύνη τους. Αποδεικνύουν επίσης την ευφυΐα τους έχοντας αρκετή αυτοπεποίθηση ώστε να παραδεχτούν ότι δεν ξέρουν κάτι. Επιπλέον, επιδεικνύουν αυτοπεποίθηση και φαντασία όταν μαθαίνουν νέα θέματα.

Τα ένστικτα, οι παρορμήσεις, οι επιθυμίες, οι στόχοι, οι προθέσεις και οι συναισθηματικές καταστάσεις είναι παραδείγματα παρακίνησης ατόμων να ολοκληρώσουν ορισμένες εργασίες. Καθορίζουν επίσης ποιες εργασίες θα μάθουν πότε και πού. Η δύναμη ενός κινήτρου επηρεάζει το ποσοστό επιτυχίας οποιασδήποτε μαθησιακής διαδικασίας. Για παράδειγμα, οι Μακρής, Πνευματικός εξήγησαν ότι τα κίνητρα καθορίζουν εάν ένας εκπαιδευόμενος θα μάθει αποτελεσματικά μαθήματα ή όχι. Κωσταρίδου, Ευκλείδης Α. Το 1999 σηματοδότησε την αρχή του έργου της Κωσταρίδου.

Το κίνητρο έρχεται σε δύο ποικιλίες, εγγενές και εξωτερικό. Τα εγγενή κίνητρα βρίσκονται μέσα σε ένα άτομο. τους αναγκάζει να επιδιώξουν τους δικούς τους σκοπούς και στόχους. Τα άτομα εκτελούν εργασίες που εγγενώς επιθυμούν να

ολοκληρώσουν. Αυτά τα καθήκοντα δεν εκπληρώνουν έναν εξωτερικό σκοπό, όπως η απόκτηση ανταμοιβής (Κωσταρίδου, Ευκλείδης 1999). Η παρακίνηση των μαθητών με έναν εσωτερικό στόχο τους βοηθά να συνειδητοποιήσουν τις μαθησιακές τους ανάγκες για να ικανοποιήσουν τελικά μια σημαντική ανάγκη - συνήθως την ανάγκη για γνώση (Φράγκου 2002).

Οι άνθρωποι λαμβάνουν επαίνους, βαθμούς, προσοχή, αποδοκιμασία και τιμωρία από το περιβάλλον για την ανάληψη δράσης. Αυτά θεωρούνται εξωτερικά κίνητρα επειδή προέρχονται από έξω από το άτομο. Επιπλέον, οι άνθρωποι λαμβάνουν κίνητρα μέσω ελέγχων, επικριτικών σχολίων και τιμωριών από το περιβάλλον. Αυτό ονομάζεται ενδογενές κίνητρο επειδή το άτομο αναλαμβάνει τη δράση για προσωπική ευχαρίστηση.

Η μελέτη για μεγάλο χρονικό διάστημα απαιτεί κίνητρα από μέσα. Οι μακροχρόνιοι μαθητές κατανοούν ότι έχουν επιτύχει αυτό που είχαν σκοπό να επιτύχουν. Αυτό τους εμπνέει να συνεχίσουν να μαθαίνουν παρακινώντας τους εσωτερικά. Με τη σειρά του, αυτό το κίνητρο οδηγεί σε μια εμπειρία δια βίου μάθησης (Μακρής, Πνευματικός 2010). Η μελέτη για μεγάλες χρονικές περιόδους χωρίς εσωτερικό κίνητρο δεν θα αποφέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Οι Βασικές Ικανότητες αποτελούν μέρος του Ευρωπαϊκού Πλαισίου Δια Βίου Μάθησης, το οποίο ιδρύθηκε το 2004. Απαριθμεί αρκετές βασικές εκπαιδευτικές ικανότητες που πρέπει να αναπτύξουν οι άνθρωποι καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους.

Ο συνεχώς μεταβαλλόμενος κόσμος απαιτεί την ανάπτυξη νέων δεξιοτήτων. Αυτό συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι πρέπει να προσαρμοστούν στις μεταβαλλόμενες συνθήκες ανεξάρτητα από την τοποθεσία ή τον πολιτισμό (ΟΟΣΑ 2005). Μαζί με την παγκοσμιοποίηση, η ανάπτυξη της τεχνολογίας, η κοινωνία που βασίζεται στη γνώση και οι ανταγωνιστικές θέσεις εργασίας παρακινούν τους ανθρώπους να μάθουν νέες δεξιότητες. Επιπλέον, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι τα εγγενή κίνητρα, ο ανταγωνισμός και η κοινωνία της γνώσης συμβάλλουν στην ανάπτυξη αυτών των χαρακτηριστικών (2008). Η εκπαίδευση είναι ζωτικής

σημασίας για την απόκτηση αυτών των δεξιοτήτων. Πρέπει να παρέχεται σε όλους ανεξαιρέτως.

Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η δια βίου μάθηση απαιτεί αυτές τις 8 βασικές ικανότητες. Συνδυάζουν γνώσεις και δεξιότητες που χρειάζεται ο καθένας για προσωπική ανάπτυξη και εξέλιξη. Αυτές οι ικανότητες επιτρέπουν στα άτομα να ενσωματωθούν στην κοινωνία, να εργαστούν και να συμμετέχουν ως ενεργοί πολίτες σε μια τεχνολογική κοινωνία.

- 1) Επικοινωνία στη μητρική γλώσσα.**
- 2) Επικοινωνία σε ξένες γλώσσες.**
- 3) Μαθηματική ικανότητα και βασικές ικανότητες στις φυσικές επιστήμες και την τεχνολογία.**
- 4) Ψηφιακή ικανότητα.**
- 5) Μεταγνωστικές ικανότητες, (οι εκπαιδευόμενοι μαθαίνουν πως να μαθαίνουν Learning to learn).**
- 6) Κοινωνικές ικανότητες και ικανότητες που έχουν σχέση με την ιδιότητα του πολίτη.**
- 7) Πρωτοβουλία και επιχειρηματικότητα.**
- 8) Πολιτισμική συνείδηση και έκφραση.**

Εικόνα 2Οι 8 βασικές ικανότητες της Δια Βίου Μάθησης

(Πηγή Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, (2006b)

Οι δεξιότητες επικαλύπτονται και διασυνδέονται για να σχηματίσουν έναν μοναδικό ορισμό και σκοπό. Η επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναφέρει ότι οι δεξιότητες είναι απαραίτητες μεταξύ τους, με ακριβείς ορισμούς. Η κριτική σκέψη, η πρωτοβουλία, η δημιουργικότητα, η επίλυση προβλημάτων, η λήψη αποφάσεων, η αξιολόγηση κινδύνου και η συναισθηματική διαχείριση εμφανίζονται όλα σε κάθε αναφερόμενη δεξιότητα. Πρόσθετα κοινά σημεία περιλαμβάνουν θετική ηγεσία και κίνητρα.

Η ικανότητα της προφορικής και εγγράμματης επικοινωνίας καθώς και μέσω της γραφής είναι η επικοινωνία στη μητρική γλώσσα. Αυτό περιλαμβάνει την ικανότητα κατανόησης σκέψεων, εννοιών, απόψεων, γεγονότων και συναισθημάτων. καθώς και η ικανότητα αλληλεπίδρασης γλωσσικά με κατάλληλο τρόπο κοινωνικά και πολιτισμικά.

Για να ξεκινήσει κάποιος να μαθαίνει μια ξένη γλώσσα, πρέπει να μάθει βασικές δεξιότητες επικοινωνίας στη μητρική του γλώσσα. Αυτό περιλαμβάνει τη γνώση του πώς να ακούτε, να μιλάτε, να διαβάζετε και να γράφετε. Η επικοινωνία σε άλλες γλώσσες εκτός από τη μητρική του ορίζεται ως η ικανότητα κατανόησης ιδεών και εννοιών, έκφρασης σκέψεων και συναισθημάτων, τόσο προφορικά όσο και γραπτά, ενώ ταυτόχρονα μπορεί κανείς να κατανοήσει βασικές γλωσσικές δεξιότητες. Ο βαθμός της γλωσσικής ευχέρειας κάποιου μπορεί να μετρηθεί σε τέσσερις διαφορετικές διαστάσεις. Αυτά είναι α) η ακρόαση, β) η ομιλία, γ) η ανάγνωση και δ) η γραφή.

Η διερεύνηση του μαθηματικού συλλογισμού για την επίλυση προβλημάτων της καθημερινής ζωής θεωρείται μαθηματική ικανότητα.

Είναι απαραίτητο να μπορείς να κατανοείς τεχνολογικά και επιστημονικά θέματα για να θεωρηθείς ικανός σε αυτά τα θέματα. Αυτό συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι που κατέχουν αυτή τη γνώση είναι σε θέση να εξηγήσουν τον φυσικό κόσμο μέσω ερευνών και συμπερασμάτων.

Η αποτελεσματική χρήση της τεχνολογίας της κοινωνίας της πληροφορίας για επικοινωνία, εργασία και ψυχαγωγία αναφέρεται ως ψηφιακή ικανότητα.

Η διαδικασία της μάθησης απαιτεί μεταγνωστικές δεξιότητες όπως η ικανότητα αναζήτησης γνώσης, η ικανότητα διαχείρισης πληροφοριών και η επίγνωση των αναγκών μαζί με δεξιότητες οργάνωσης της εκπαίδευσης με βάση το χρόνο.

Οι δεξιότητες που σχετίζονται με την κοινωνική πρόοδο περιλαμβάνουν προσωπικές και κοινωνικές δεξιότητες. Αυτά περιλαμβάνουν την κοινωνική ικανότητα, την οικοδόμηση σχέσεων, την επικοινωνία και άλλες ατομικές ικανότητες. Η ιθαγένεια είναι ένας όρος που περιγράφει τη γνώση που έχει ένα

άτομο σχετικά με έννοιες όπως η δημοκρατία, η ισότητα και η δικαιοσύνη. Περιλαμβάνει επίσης έννοιες όπως τα δικαιώματα του ενεργού πολίτη, η ιδιότητα του ισότιμου πολίτη και η γνώση των εννοιών που σχετίζονται με την ιθαγένεια.

Για να θεωρηθεί ένα άτομο επιχειρηματικό και δημιουργικό, πρέπει να έχει μια αίσθηση πρωτοβουλίας και επιχειρηματικότητας. Αυτό σημαίνει ότι μπορούν να σχεδιάσουν συγκεκριμένους στόχους και να ρισκάρουν προκειμένου να υλοποιήσουν τις ιδέες τους.

Η κατανόηση και η εκτίμηση του πολιτισμού εκφράζεται μέσα από τη δημιουργία τέχνης, μουσικής, θεάτρου, λογοτεχνίας και εικαστικών τεχνών. Αυτό αναφέρεται ως πολιτισμική γνώση και έκφραση.

4.5 Απαίτησή Δεξιοτήτων: 21st CenturySkills

Η εκπαίδευση βρίσκεται στην καρδιά μιας κοινωνίας που αυτοαποκαλείται «Κοινωνία Μάθησης». Διδάσκει στους ανθρώπους σημαντικές πρακτικές και κοινωνικές δεξιότητες. ενσωματώνει επίσης την κριτική σκέψη, την επικοινωνία και τις μεταγνωστικές δεξιότητες του 21ου αιώνα (Πετροπούλου κ.ά., 2015). Ανεξάρτητα από το πού προέρχονται, τα σχολεία σε όλο τον κόσμο μοιράζονται τους ίδιους στόχους όσον αφορά τις διδασκαλίες τους.

Η εκμάθηση βασικών δεξιοτήτων απαιτεί εκπαίδευση. Αυτά περιλαμβάνουν την κατανόηση, τη δημιουργία και την αξιολόγηση πληροφοριών. Αυτή η λίστα, που λαμβάνεται από το Σχήμα 4, δείχνει τη σειρά που πρέπει να μάθουν αυτές οι δεξιότητες.

Δεξιότητες 21^ο αιώνα

- Καινοτομία και Δημιουργικότητα
- Κριτική σκέψη - Επίλυση προβλημάτων -Λήψη αποφάσεων
- Μετάγνωση (μαθαίνω πώς να μαθαίνω)
- Επικοινωνία
- Συνεργασία
- Πληροφοριακός Γραμματισμός
- Τεχνολογικός Γραμματισμός
- Πολιτότητα
- Καριέρα και Ζωή
- Προσωπική και Κοινωνική υπευθυνότητα

Εικόνα 3 Δεξιότητες 21ου αιώνα

(Petrovouetal. 2015.)

Η εξέλιξη της ευρωπαϊκής εκπαιδευτικής πολιτικής είναι απαραίτητη για την κατανόηση της έννοιας της «Κοινωνίας της Γνώσης». Αυτό το εκπαιδευτικό πλαίσιο απαιτεί τη δια βίου μάθηση εκτός από την εστίαση στις ατομικές ικανότητες και δεξιότητες. Βασικό συστατικό αυτής της έννοιας είναι η ιδέα της Κοινωνίας της Γνώσης, η οποία περιλαμβάνει τόσο την οικονομική όσο και την κοινωνικο-πολιτιστική ανάπτυξη. Η σύγχρονη κοινωνία απαιτεί από τους πολίτες να παράγουν και να εφαρμόζουν τη γνώση με δημιουργικούς τρόπους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η εστίαση στη δια βίου μάθηση είναι απαραίτητη παράλληλα με την εστίαση στη μεταφορά πληροφοριών (Γκόβαρης&Ρουσσάκης, 2008).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο : Η Αξιολόγηση

5.1 Η έννοια της Αξιολόγησης

Ως διαδικασία, η σύγκριση βρίσκεται στο επίκεντρο της αξιολόγησης. Αυτό σημαίνει ότι το τελικό αποτέλεσμα συγκρίνεται με τον αρχικό στόχο και τυχόν αρνητικές αλλαγές από την αρχική κατάσταση συγκρίνονται με την τελική κατάσταση. Αυτό είναι ένα ζήτημα που είναι αμφιλεγόμενο τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Οποιοδήποτε πρόγραμμα ή δραστηριότητα πρέπει να αξιολογηθεί προκειμένου να καθορισθεί το τελικό αποτέλεσμα και ο συνολικός στόχος του. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι είναι ένα απαραίτητο βήμα για κάθε έργο που αποφέρει αποτέλεσμα και επηρεάζει τις ζωές της κοινότητας. Οι Κουτούζης & Χατζηευστρατίου (1999) το εξηγούν με περισσότερες λεπτομέρειες.

Η αξιολόγηση κάτι περιλαμβάνει τον προσδιορισμό της αξίας ενός πράγματος σύμφωνα με συγκεκριμένα κριτήρια. Αυτό αναφέρεται ως η διαδικασία αποσαφήνισης, προσδιορισμού και εφαρμογής αυτών των κριτηρίων. Ο προσδιορισμός που προκύπτει ονομάζεται αξιολόγηση.

Ο ΟΟΣΑ (1998) δήλωσε ότι οι αξιολογήσεις είναι πολύτιμες επειδή παρέχουν πληροφορίες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τη βελτίωση της λήψης αποφάσεων, τη βελτίωση της κατανομής των πόρων και την αύξηση της ευθύνης. Απαιτείται συστηματική ανάλυση των πιο σημαντικών πτυχών ενός οργανισμού. Υπογραμμίζεται η εγκυρότητα και η δυνατότητα εφαρμογής αυτών των αναλύσεων (Φασουλής 2001; Παλαιοκρασάς 1997).

Οι αξιολογήσεις ακολουθούν πάντα δύο βασικά στάδια. Το πρώτο καθορίζει τη σχετική αξία συγκεκριμένων αντικειμένων, ανθρώπων, δράσεων και προγραμμάτων. Αυτό γίνεται αξιολογώντας το καθένα σύμφωνα με προκαθορισμένα κριτήρια. Το δεύτερο στάδιο καθορίζει τις απαραίτητες πληροφορίες για τους υπεύθυνους για τη λήψη ή την τροποποίηση αποφάσεων. Αυτό οδηγεί σε θετικές αλλαγές και μεταρρύθμιση ενός συστήματος — το οποίο στη συνέχεια εφαρμόζουν.

Η ιεραρχία της εκπαίδευσης απαιτεί όλες τις πληροφορίες ώστε οι εκπαιδευτικές μονάδες να μπορούν να λαμβάνουν αποφάσεις για το έργο τους. Αυτή η διαδικασία αναφέρεται ως εκπαίδευση.

5.2 Μορφές Αξιολόγησης

Οι αξιολογήσεις του μορφωτικού επιπέδου χωρίζονται σε δύο γενικές κατηγορίες.

Η διαδικασία αξιολόγησης των εκπαιδευτικών τους βοηθά να λάβουν αποφάσεις για τη μελλοντική τους σταδιοδρομία ως εκπαιδευτικοί. Η διαδικασία αξιολόγησης περιλαμβάνει πολλές διαφορετικές πτυχές, όπως η διαχείριση της τάξης, τα μαθήματα και οι μέθοδοι.

Τα εκτός σχολείου καθήκοντα των εκπαιδευτικών και οι επιδόσεις στην τάξη αποτελούν σημαντικό μέρος της εκπαίδευσής τους.

Οι εκπαιδευτικοί επιδεικνύουν με το ενδιαφέρον τους τον ενθουσιασμό και τη συμμετοχή τους σε εκπαιδευτικές δραστηριότητες.

Ο Ζιαγκάκης είπε ότι όλες οι εκπαιδευτικές μετρήσεις πρέπει να αξιολογούν την ποιότητα της εκπαίδευσης και τον βαθμό στον οποίο επιτεύχθηκαν οι στόχοι της.

Οι αξιολογήσεις μπορούν να χωριστούν σε διαφορετικές μορφές με βάση τα συγκεκριμένα κριτήριά τους. Υπάρχουν έξι βασικές κατηγορίες που σχετίζονται με την εκπαίδευση.

Οι αξιολογήσεις ταξινομούνται με βάση τη θέση του σώματος όταν λαμβάνεται υπόψη η σχολική μονάδα. Αυτές οι ταξινομήσεις περιλαμβάνουν τα:

Αξία που λαμβάνεται μέσω εξωτερικής πηγής.

Αναφερόμενος σε εξέταση της τρέχουσας κατάστασης του προγράμματος.

Τα υψηλότερα επίπεδα διοίκησης εκτός σχολείου χρησιμοποιούν διαφορετικούς φορείς για την αναθεώρηση του βαθμού. Αυτά τα εξωτερικά όργανα χρησιμοποιούν αξιολογήσεις που περιλαμβάνουν γραπτές εργασίες, εξετάσεις και άλλες εργασίες.

Οι επιθεωρήσεις συνήθως έρχονται στο τέλος ενός έργου ή μιας εργασίας.

Η ανάγκη παρακολούθησης της εκπαίδευσης είναι πάγια.

Σε αυτή την ενότητα παρατίθενται αρκετές αναγνωρισμένες μελέτες αξιολόγησης.

Οι επιθεωρήσεις έχουν γίνει τη μεγαλύτερη διάρκεια και είναι η πιο πανταχού παρούσα μορφή εξωτερικής αναθεώρησης. Έχουν πολλά πλεονεκτήματα:

Εξασφαλίζει μια συνεπή εκπαίδευση διατηρώντας αποτελεσματικά την ομοιομορφία.

Επιδεικνύει αξιοπιστία ως «ουδέτερος» παρατηρητής.

Τα σχολεία λαμβάνουν αξιόπιστες αναφορές μέσω του συστήματος για το τι συμβαίνει. Αυτό βοηθά επίσης τους γονείς να γνωρίζουν τι κάνουν τα παιδιά τους.

Εξορθολογεί τα διοικητικά καθήκοντα στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Εκτός από τα μειονεκτήματά του, αυτό το προϊόν έχει επίσης αξιοσημείωτες ανεπάρκειες όπως:

- Οι δογματικές και μονόπλευρες έννοιες στην εκπαίδευση συχνά στρέφονται στον αυταρχισμό χάρη σε μια τάση εμφάνισης.
- Με την προώθηση της ανοχής στη διαφορετικότητα, ο κόσμος γίνεται αντιληπτός ως ομοιόμορφα ποικιλόμορφος.
- Το άγχος του δασκάλου είναι αναποτελεσματικό χάρη στην ύπαρξή του.
- Μερικοί άνθρωποι υποστήριξαν ότι οι επιθεωρήσεις ήταν περιττές και αυτό οδήγησε σε αλλαγή του συστήματος. Η Saiti A. 2008 το σημείωσε ως λόγο απόρριψης της επιθεώρησης.

Η Ελλάδα χρησιμοποιεί συστήματα παρακολούθησης για το εκπαιδευτικό της σύστημα που ελέγχονται από το Υπουργείο Παιδείας. Αυτά τα συστήματα επιτρέπουν στον υπουργό να δημιουργεί εκπαιδευτικές πολιτικές και να συλλέγει δεδομένα για χρήση στη βελτίωση του εκπαιδευτικού του συστήματος.

Πολλές δυτικές χώρες χρησιμοποιούν το SitedAssessmentStudies για να εξετάσουν την απόδοση των εκπαιδευτικών τους προγραμμάτων σε εσωτερικό επίπεδο. Αυτές οι μελέτες αξιολογούν συγκεκριμένα ζητήματα εντός του προγράμματος, όπως οι επιδόσεις των μαθητών σε ορισμένα μαθήματα. Το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας συμμετέχει τακτικά σε μελέτες που διοργανώνει ο ΟΟΣΑ, όπως το πρόγραμμα PISA. Επιπλέον, η IEA και άλλοι ερευνητικοί φορείς πραγματοποιούν εκπαιδευτικές έρευνες.

Η εσωτερική αξιολόγηση: πραγματοποιείται από τους παράγοντες της σχολικής μονάδας και συνδέεται με την αποκέντρωση του εκπαιδευτικού της συστήματος. Διακρίνεται σε :

- **Ιεραρχική εσωτερική αξιολόγηση**
- **Συλλογική εσωτερική αξιολόγηση ή αυτοαξιολόγηση**

Κατά την **Ιεραρχική εσωτερική αξιολόγηση:** οι ανώτεροι εκπαιδευτικοί π.χ. οι Διευθυντές ελέγχουν και αξιολογούν τους υφιστάμενους τους εκπαιδευτικούς.

Στα πλαίσια της **συλλογικής εσωτερικής αξιολόγησης ή αυτοαξιολόγησης** : οι παράγοντες της σχολικής μονάδας (εκπαιδευτικοί, μαθητές και γονείς) συνεργάζονται για την επίλυση των προβλημάτων του σχολείου. Αυτή η μορφή αξιολόγησης εμφανίζεται σε αποκεντρωμένα εκπαιδευτικά συστήματα, γιατί μεταφέρονται οι ευθύνες στη λήψη αποφάσεων σε τοπικό επίπεδο και ειδικότερα στο επίπεδο της ίδιας της σχολικής μονάδας . (Σολομών 1999, Σαΐτη Α. 2008)

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η αυτοαξιολόγηση η οποία είναι η συλλογική εσωτερική αξιολόγηση που γίνεται από το διδακτικό προσωπικό σε συνεργασία με τους μαθητές και τους γονείς τους αλλά και με άλλα μέλη της σχολικής κοινότητας . Βασικοί στόχοι της συγκεκριμένης μορφής αξιολόγησης αποτελούν :

- Η βελτίωση του παρεχόμενου έργου
- Η απόκτηση έγκυρης γνώσης για το εκπαιδευτικό έργο

- Η δραστηριοποίηση των παραγόντων για τη βελτίωση του παρεχόμενου έργου και
- Η αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών προβλημάτων της σχολικής μονάδας (Ανδρέου 1991: 197)
- Η αυτοαξιολόγηση είναι αναμφισβήτητα αποτελεσματική.
- Η σχολική συνεργασία προκύπτει από την κουλτούρα του σχολείου.
- Ενθαρρύνει τους ανθρώπους να βρουν νέες ιδέες και δραστηριότητες.
- Η ενδυνάμωση που αποκτάται από την υψηλή αυτοεκτίμηση τόσο για τους μαθητές όσο και για τους εκπαιδευτικούς ισχύει και για τον κοινωνικό ιστό του σχολείου.
- Αυξάνει το κύρος του σχολείου.

Επιπλέον, υπάρχουν πολλές δυσκολίες όπως:

- Η εξοικείωση της σχολικής κοινότητας με τις μεθόδους και τις αρχές του προγράμματος είναι απαραίτητο βήμα.
- Το Υπουργείο Υγείας & Πρόνοιας δήλωσε ότι τα σχολεία μερικές φορές χάνουν την εστίασή τους στους κύριους στόχους τους ως αποτέλεσμα της μετατόπισης του κέντρου βάρους τους στις διαδικασίες.
- Υποδιαιρούμενη σε τρία μέρη, η χρονική περίοδος αναφέρεται όταν παρατίθεται διαδοχικά.
- Πρώτα ή διαγνωστικά.
- Οι διαμορφωτικοί όροι περιγράφουν ενδιάμεσα ή προκαταρκτικά στάδια μιας διαδικασίας.
- Μετά την εκδήλωση, οι συμμετέχοντες συγκεντρώνονται για μια απολογιστική ή τελικό.
- Μετά την αρχική, είναι σημαντικό να προγραμματιστεί ένα ραντεβού παρακολούθησης.

Οι αρχικές ή διαγνωστικές φάσεις συλλέγουν δεδομένα για να βοηθήσουν στον προσδιορισμό της επιρροής των μεταβλητών στην πρόοδο του έργου.

Οι διορθωτικές παρεμβάσεις εφαρμόζονται κατά τη διάρκεια της ενδιάμεσης ή διαμορφωτικής εκπαίδευσης. Αυτό συμβαίνει γιατί η ενδιάμεση ή διαμορφωτική εκπαίδευση αποκαλύπτει τυχόν αδυναμίες που πρέπει να αντιμετωπιστούν.

Μετά την ολοκλήρωση ενός έργου για εκπαιδευτικούς σκοπούς, πραγματοποιείται τελικός ή απολογισμός για την καταγραφή των αποτελεσμάτων του πειράματος.

Αφού περάσει αρκετός χρόνος, αξιολογείται η αποτελεσματικότητα και η χρησιμότητα του εκπαιδευτικού προγράμματος. «Χ Χουλιάρα» (2010).

Όσον αφορά τις τεχνικές και τις μεθόδους που αξιολογούνται:

Ο ποσοτικός αναφέρεται σε έναν αριθμό που είναι μεγαλύτερος από το μηδέν. Ποιοτικό σημαίνει ότι σχετίζεται με κάτι που μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο μέσω της εμπειρίας. Επομένως, δεν είναι αριθμός ή ποσότητα, αλλά είναι ένα ποιοτικό μέτρο για κάτι.

- Τα ποσοτικά δεδομένα συλλέγονται προς μία κατεύθυνση, ενώ τα ποιοτικά δεδομένα προς άλλη κατεύθυνση.
- Η αξιολόγηση κατηγοριοποιείται με βάση το βαθμό συμμετοχής των συντελεστών, ή των εκπαιδευτικών, σε τέσσερις ομάδες. Κάθε ομάδα ορίζεται από το πόσοι εκπαιδευτικοί συμμετέχουν ενεργά.
- Μια διαδικασία που περιλαμβάνει τη συμμετοχή του ευρύτερου κοινού. Αυτή η λέξη χρησιμοποιείται συχνά σε σχέση με διάφορες μορφές ψηφοφορίας ή διαδικασίες λήψης αποφάσεων που περιλαμβάνουν πολλά άτομα.
- Μη διαδραστικό.
- Στη μη συμμετοχική μέθοδο, οι εκπαιδευτικοί δεν αναμένεται να συμβάλουν στην αξιολόγηση.

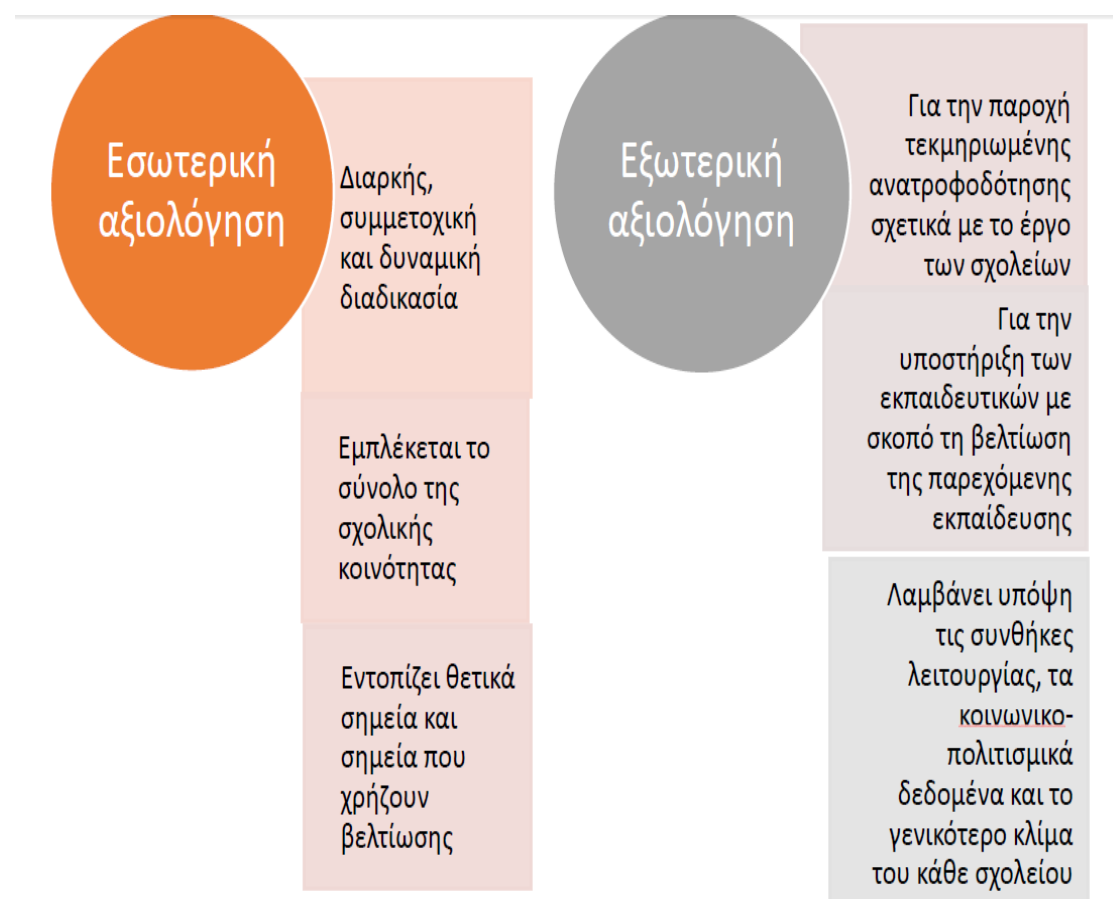
5.3 Αξιολόγηση της σχολικής μονάδας

Αυτή η δυναμική συνεργασία μεταξύ διαφορετικών σχολείων οδήγησε στη δημιουργία νέων δεικτών αξιολόγησης. Προηγουμένως, η ακαδημαϊκή επίδοση

αξιολογούνται με βάση τις επιδόσεις μεμονωμένων μαθητών. Δημιουργήθηκαν νέοι δείκτες που επικεντρώθηκαν στο σχολείο ως σύνολο αντί σε μεμονωμένους μαθητές (Ζουγανέλη, Α., Καφετζόπουλος, Κ., Σοφού, Ε. & Τσάφος Β., 2008)

Τα σχολεία πρέπει να εφαρμόσουν σχέδιο αξιολόγησης του έργου των σχολικών τους μονάδων. Αυτό συμβαίνει γιατί τα εκπαιδευτικά συστήματα πρέπει να προσαρμοστούν στις πολιτιστικές, κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές. Πρέπει επίσης να ανταποκριθούν στην αυξανόμενη ετερογένεια των σχολείων (Κατσορού&Δεδούλη 2008) Κατά συνέπεια, οι εκπαιδευτικοί δεν μπορούν πλέον να αξιολογήσουν τη δουλειά τους με ατομικό τρόπο. Αντίθετα, θα πρέπει να επικεντρωθούν στην αξιολόγηση της εργασίας που παράγεται από τη σχολική τους μονάδα. Αυτό είναι σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του ΙΕΠ για το 2022, οι οποίες αναφέρουν ότι η εργασία των εκπαιδευτικών πρέπει να αξιολογείται τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Ακολουθούν πίνακες για αυτήν την Εξωτερική και Εσωτερική Αξιολόγηση.

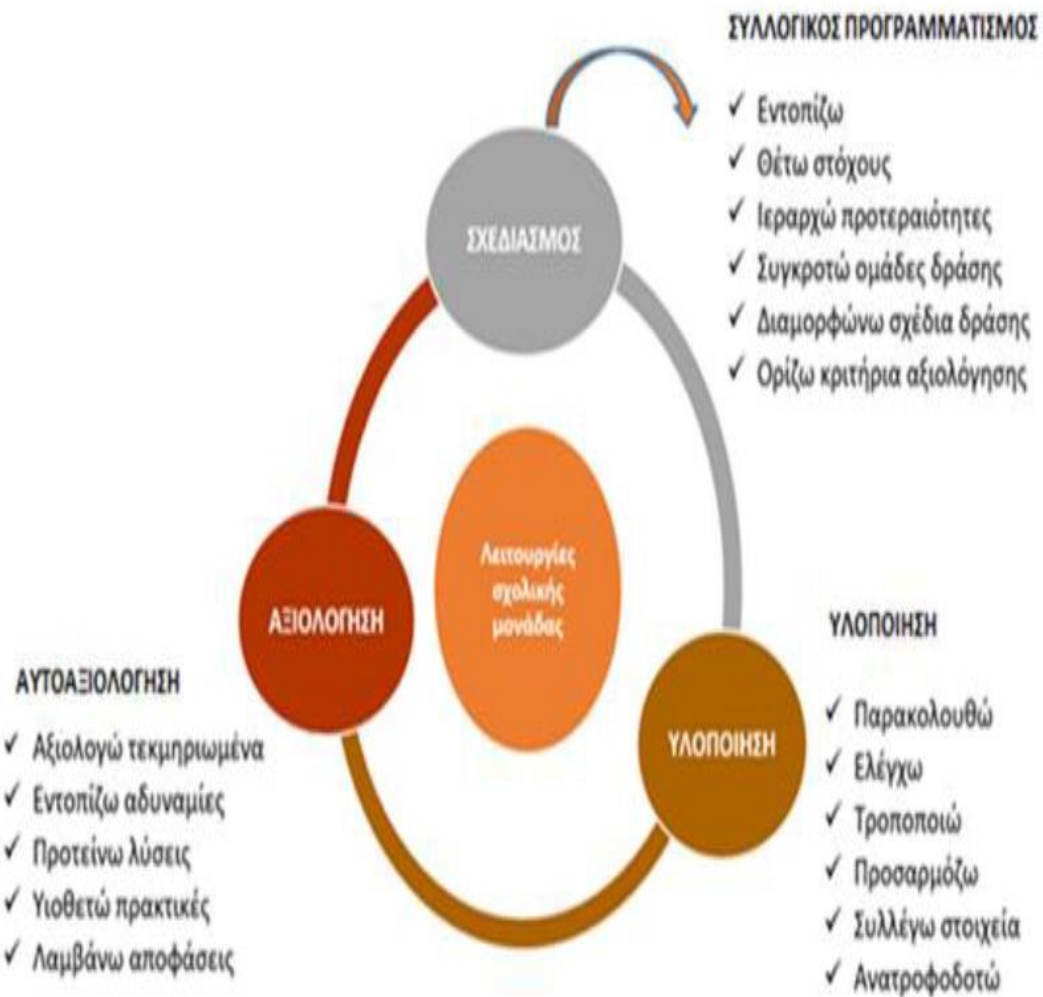
5Το πλαίσιο της αξιολόγησης

(Πηγή: ΙΕΠ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ 2022)

Η εσωτερική αξιολόγηση (αυτοαξιολόγηση) είναι μια συνεχής κυκλική διαδικασία που αποτελείται από τρία στάδια:

6Τα τρία στάδια της εσωτερικής αξιολόγησης

(Πηγή: ΙΕΠ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ2022)

Το έργο της σχολικής μονάδας μετράται ως προς τις τρεις βασικές της **λειτουργίες**, οι οποίες εξειδικεύονται σε **9 επιμέρους άξονες**:

Πίνακας 5.3. (Πηγή: ΙΕΠ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ 2022)

Το πλαίσιο των δεικτών βοηθά στη μετάδοση της εκπαιδευτικής εστίασης κάθε άξονα. Οι δείκτες δεν λαμβάνονται υπόψη ξεχωριστά κατά το σχεδιασμό μιας σχολικής μονάδας. Αντίθετα, αξιολογούν τη σχολική μονάδα στο σύνολό της με βάση την υποδομή, τους μαθητές και τις μεθόδους διδασκαλίας της. Η επίσημη αξιολόγηση γίνεται σε επίπεδο άξονα και λαμβάνει υπόψη τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και τους διαθέσιμους πόρους σε κάθε σχολείο. (IEP 2022)

84 Δείκτες για την εσωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας

Παιδαγωγική και μαθησιακή λειτουργία	
Άξονες	Δείκτες
1. Διδασκαλία, μάθηση και αξιολόγηση	<ul style="list-style-type: none"> Εφαρμογή καινοτόμων διδακτικών πρακτικών Ενίσχυση ήπιων και ψηφιακών δεξιοτήτων μαθητών/-τριών Εφαρμογή πρακτικών διαφοροποιημένης μάθησης Υποστήριξη ένταξης ευάλωτων ομάδων μαθητών/-τριών και μαθητών/-τριών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες Ανάπτυξη εκπαιδευτικού υλικού για την υποστήριξη της διδασκαλίας Ενασχόληση με ομίλους, σχολικές δραστηριότητες, προγράμματα Προετοιμασία για συμμετοχή σε σχολικούς διαγωνισμούς, σε πολιτιστικές, καλλιτεχνικές και αθλητικές δράσεις
2. Σχολική διαρροή - φοίτηση	<ul style="list-style-type: none"> Παρακολούθηση και μείωση της άτακτης/σποραδικής φοίτησης και σχολικής διαρροής Μέριμνα για τη μετάβαση μεταξύ εκπαιδευτικών βαθμίδων και προς την αγορά εργασίας
3. Σχέσεις μεταξύ μαθητών/-τριών	<ul style="list-style-type: none"> Υποστήριξη και ενίσχυση της συνεργασίας μεταξύ των μαθητών/-τριών Διαμόρφωση κλίματος αλληλοσεβασμού, εμπιστοσύνης και σεβασμού της διαφορετικότητας Διαμόρφωση τρόπων διαχείρισης εντάσεων και συγκρούσεων Πρόληψη και αντιμετώπιση σχολικής βίας και εκφοβισμού
4. Σχέσεις μεταξύ μαθητών/-τριών και εκπαιδευτικών	<ul style="list-style-type: none"> Καλλιέργεια κλίματος σεβασμού και εμπιστοσύνης μεταξύ μαθητών/-τριών και εκπαιδευτικών Υποστήριξη και ενίσχυση της συνεργασίας μαθητών/-τριών και εκπαιδευτικών
5. Σχέσεις σχολείου - οικογένειας	<ul style="list-style-type: none"> Ανάπτυξη διαύλων επικοινωνίας, υποστήριξη και ενίσχυση της συνεργασίας σχολείου – οικογένειας Υποστήριξη δράσεων ενημέρωσης γονέων/κηδεμόνων για θέματα κοινού ενδιαφέροντος
Διοικητική λειτουργία	
Άξονες	Δείκτες
6. Ηγεσία - Οργάνωση και διοίκηση της σχολικής μονάδας	<ul style="list-style-type: none"> Στοχοθεσία και προτεραιοποίηση στόχων Διασφάλιση της εφαρμογής του σχολικού κανονισμού Αξιοποίηση του εκπαιδευτικού προσωπικού Κατανομή και διαχείριση πόρων Προστασία, αξιοποίηση και εκσυγχρονισμός σχολικών χώρων – υποδομών
7. Σχολείο και κοινότητα	<ul style="list-style-type: none"> Πρωτοβουλίες για τη διαμόρφωση δικτύων σχολείων Ενίσχυση σχέσεων και επιδίωξη συνεργασιών με φορείς Εξωστρέφεια- διάχυση καλών πρακτικών
Επαγγελματική ανάπτυξη των εκπαιδευτικών	
Άξονες	Δείκτες
8. Συμμετοχή των εκπαιδευτικών σε επιμορφωτικές δράσεις	<ul style="list-style-type: none"> Συμμετοχή σε επιμορφώσεις από αρμόδιους φορείς Συμμετοχή σε ενδοσχολικές επιμορφώσεις Σχεδιασμός και υλοποίηση επιμορφωτικών δράσεων με τη μορφή της ετεροπαρατήρησης

	<ul style="list-style-type: none"> • Σχεδιασμός δράσεων ανάπτυξης του γλωσσικού και του επιστημονικού εγγραμματισμού • Σχεδιασμός και υλοποίηση επιμορφωτικών δράσεων σε συνεργασία με άλλα σχολεία
9. Συμμετοχή των εκπαιδευτικών σε εθνικά και ευρωπαϊκά προγράμματα	<ul style="list-style-type: none"> • Συμμετοχή σε εθνικά και ευρωπαϊκά προγράμματα (Erasmus κ.λπ.) • Συμμετοχή σε δράσεις κοινωνικού ενδιαφέροντος κ.λπ.

(Πηγή: ΙΕΠ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ 2022)

Τα εκπαιδευτικά συστήματα σε όλο τον κόσμο βασίζονται στην αξιολόγηση σε σχολικό επίπεδο για να παρέχουν δεδομένα για τις εκπαιδευτικές ανάγκες και να επηρεάζουν ανάλογα το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας. Αυτό επιτυγχάνεται με τη συμμετοχή όλων των μερών που εμπλέκονται στη διαδικασία αξιολόγησης — τόσο των εκπαιδευτικών όσο και των διαχειριστών— προκειμένου να δημιουργηθεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα που ταιριάζει με άλλα εκπαιδευτικά συστήματα σε όλο τον κόσμο. Διάφορες ευρωπαϊκές χώρες δίνουν μεγαλύτερη έμφαση στη σύνδεση μεταξύ των πολιτισμών και των συστημάτων των σχολείων από άλλες. Επιπλέον, αυτές οι χώρες καταβάλλουν προσπάθειες να αλλάξουν την εστίασή τους από ατομικό σε ένα συνεκτικό σχολικό σύστημα. Κάτι τέτοιο θα δημιουργούσε ένα νέο σύστημα αξιολόγησης που υπογραμμίζει τις διαφορές μεταξύ δασκάλων και μαθητών αντί για ατομικές ιδιότητες.

5.4 Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου

Η αξιολόγηση έργου είναι απαραίτητη για κάθε εκπαιδευτικό έργο. Αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει μαθητές, εκπαιδευτικούς, διοικητικό προσωπικό και άλλες πτυχές της εκπαίδευσης. Περιλαμβάνει επίσης τα σχολικά κτίρια, το πρόγραμμα σπουδών, το εκπαιδευτικό δίκαιο και ακόμη και τον ακτιβισμό των μαθητών. Η λέξη αξιολόγηση μπορεί να εφαρμοστεί τόσο στα σχολεία όσο και στους δασκάλους τους. Ο νόμος 2525/1997 ορίζει την εκπαίδευση ως μία από τις τρεις κύριες εθνικές προτεραιότητες. Επιπλέον, η αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας των σχολείων στο σύνολό τους νομοθετείται ως μέρος της εκπαιδευτικής αξιολόγησης. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι αυτό ισχύει μόνο για συστήματα δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Οι αξιολογήσεις των εκπαιδευτικών θεωρούνται ένα εντελώς ξεχωριστό θέμα.

Οι επιδιωκόμενοι εκπαιδευτικοί στόχοι του εκπαιδευτικού έργου πρέπει να μετρώνται μέσω μιας διαδικασίας που ονομάζεται «αξιολόγηση». Αυτό είναι

απαραίτητο για να προσδιοριστεί γιατί οι στόχοι δεν επιτυγχάνονται μετά την εκ νέου υλοποίηση του έργου. Αυτό γίνεται έτσι ώστε οι μελλοντικές επαναλήψεις του έργου να μπορούν να βελτιωθούν (Κασωτάκης 1992, σελ. 62).

Ο Ξωχέλης (2005) πρόσθεσε τέσσερις κατηγορίες στην εξίσωσή του κατά την αξιολόγηση ενός σχολικού έργου.

Τα σχολεία λαμβάνουν πληροφορίες για την εκπαιδευτική διαδικασία από επίσημα έγγραφα. Αυτά μπορεί να περιλαμβάνουν προγράμματα σπουδών, σχολικά βιβλία και άλλο εκπαιδευτικό υλικό.

Τα οικονομικά είναι σημαντικά όταν εξετάζουμε την εκπαιδευτική επιμελητεία.

Η εκπαιδευτική διαδικασία βασίζεται στην από κοινού δράση δασκάλων και μαθητών.

Οι βαθμοί των μαθητών, τα ποσοστά επιτυχίας της διαδικασίας επιλογής και τα πτυχία που αποκτούν οι μαθητές επηρεάζουν τα εκπαιδευτικά προϊόντα που παράγουν οι μαθητές. Τα αποτελέσματα της εκπαίδευσής τους βαθμολογούνται σε αυτές τις κατηγορίες από τα σχολεία.

Η τελευταία απόπειρα μέτρησης της εκπαιδευτικής επίδοσης της Ελλάδας έγινε μέσω της εφαρμογής του Ν. 152, ο οποίος δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ 240/5.11.2013. Το μέτρο αυτό προκάλεσε τεράστια κατακραυγή γιατί αφορούσε απολύσεις και αυξήσεις μισθών για τους εκπαιδευτικούς. Ωστόσο, αρκετές έρευνες απέδειξαν ότι οι Έλληνες εκπαιδευτικοί κατανοούσαν την ανάγκη της αξιολόγησης. Θεωρούν αποδεκτή την πράξη, εφόσον δεν επιβάλλει πρόστιμα ή εξαναγκασμό. (Παμουκτσόγλου 2001)

5.5 Αξιολόγηση των μαθητών

Κάθε μέρα οι μαθητές αξιολογούνται για την πρόδό τους. Αυτή η διαδικασία είναι απαραίτητη για την εκπαιδευτική διαδικασία και συμβαίνει ακόμη και όταν οι μαθητές δεν παρακολουθούνται. Διαφέρει επίσης στον τρόπο τεκμηρίωσης. Εξαιτίας αυτού, οι δάσκαλοι χρησιμοποιούν πολλαπλές πηγές για να συλλέξουν

πληροφορίες σχετικά με τους μαθητές ή μια τάξη. Στη συνέχεια, χρησιμοποιούν την κρίση τους για να κάνουν δηλώσεις για μαθητές ή ομάδες μαθητών. Αυτό συμβαίνει λόγω της συνολικής λειτουργίας του σχολείου (Παπακωνσταντίνου, 1993).

Προκειμένου να αξιολογηθεί σωστά η διαδικασία ενός σχολείου, οι μαθητές πρέπει να τηρούν συγκεκριμένες οδηγίες κατά τη συλλογή δεδομένων. Ο Ζαβλανός έθεσε αυτές τις αρχές το 2003.

Η επίσημη αξιολόγηση εκτείνεται πέρα από τους βαθμούς και τα ποσοτικοποιημένα μέτρα της επιτυχίας των μαθητών. Οι μαθητές πρέπει να ολοκληρώσουν εργασίες, να γράψουν εξετάσεις και να ολοκληρώσουν άτυπες παρατηρήσεις του δασκάλου τους. Πρέπει επίσης να μιλούν και να συμμετέχουν σε ασκήσεις. Οι δάσκαλοι χρησιμοποιούν την αξιολόγηση για να βελτιώσουν τη διδασκαλία τους και τις ακαδημαϊκές επιδόσεις των μαθητών. Τα σχολεία στην Ελλάδα χρησιμοποιούν τον όρο «αξιολόγηση» τόσο για την ακαδημαϊκή επίδοση όσο και για τις ερωτήσεις που τίθενται κατά τη διάρκεια αυτής. Οι άνθρωποι συνδέουν φυσικά τη λέξη με τους βαθμούς και τα πτυχία των εξετάσεων λόγω της δημοτικότητάς της. Αυτό οδηγεί πολλούς ανθρώπους να σκέφτονται τους βαθμούς και τα πτυχία των εξετάσεων κατά τη διάρκεια του μαθήματος και στο σπίτι.

5.6 Οι Σκοποί της αξιολόγησης

Η αξιολόγηση ενός συγκεκριμένου προγράμματος ή πολιτικής παρέχει σημαντικές πληροφορίες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη λήψη αποφάσεων. Γι' αυτό υπάρχουν γενικές εκτιμήσεις, προορίζονται να επιτύχουν αυτό το κατόρθωμα. Περιγράφεται σε άρθρο του Παλαιοκρασάς 1997, αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει πολλαπλούς τομείς μελέτης.

Η σχολική νομοθεσία παραπέμπει στον ν.2525/1997, άρθρο 8, που αναφέρει ότι η διαδικασία ακαδημαϊκής αξιολόγησης διενεργείται σε τακτική βάση. Αυτές οι αξιολογήσεις αξιολογούν την ποιότητα της εκπαίδευσης των μαθητών και τον βαθμό στον οποίο έχουν επιτευχθεί οι εκπαιδευτικοί στόχοι.

Υ.Α. Η Δ2/1938/26-2-1998 επισημαίνει ότι οι αξιολογήσεις εκπαίδευσης συνήθως υποκινούνται από την επιθυμία να βελτιώσουν κάθε πτυχή μιας εκπαιδευτικής διαδικασίας.

- Οι εκπαιδευτικοί στόχοι του έργου καθορίζονται συνήθως από τους αξιολογητές.

- βελτίωση των εκπαιδευτικών πρακτικών στην τάξη χωρίς διακοπή.
- Ταχύτερη εφαρμογή του εκπαιδευτικού προγράμματος χάρη στη νέα τεχνολογία.

Εξασφαλίζει ότι τα σχολεία λειτουργούν σε ομοιόμορφη βάση καθ' όλη τη διάρκεια της καθημερινής τους λειτουργίας.

απαλλαγή από κουραστική διοικητική εργασία.

Οι πληροφορίες ταξιδεύουν πιο γρήγορα όταν περιέχονται σε αυτές.

Η αποτελεσματική διαχείριση των σχολείων οδηγεί σε πιο αποτελεσματικές λειτουργίες.

Επισημαίνουν τις εκπαιδευτικές ελλείψεις του ιδρύματος.

Οι προσπάθειες έχουν κόστος και αξίζουν το τίμημα όταν κρίνονται από την αξία.

Η εκπαίδευση των φοιτητών στο σύνολό τους επωφελείται από την ενσωμάτωση όλων των πτυχών των σπουδών.

Ο σκοπός της διδασκαλίας αξιολογείται μέσω του Ν. 2986/2002, άρθρο 5. Αυτό συμβαίνει γιατί οι εκπαιδευτικοί πρέπει να κατανοήσουν καλύτερα τη δουλειά τους εφαρμόζοντας μια διαδικασία εξωτερικής αξιολόγησης. Η φράση "για την αξιολόγηση του σκοπού της διδασκαλίας" χρησιμοποιείται ως επικεφαλίδα αυτής της διαδικασίας.

Με την απόκτηση ευρύτερης εκπαιδευτικής βάσης και ενισχυμένων διδακτικών και επιστημονικών ικανοτήτων, αυξάνουν την αυτογνωσία.

- παρέχοντας το κίνητρο για τις παραστάσεις τους.
- Η προσθήκη επιπλέον πληροφοριών και καθοδήγησης από τους σχολικούς αξιολογητές βοηθά τις προσφορές του σχολείου να βελτιωθούν.
- Η ενεργοποίηση κινήτρων φέρνει περηφάνια και χαρά σε όσους τα λαμβάνουν για την παρακίνηση των εποπτών κατάρτισης να επιδιώξουν εκπαιδευτικούς στόχους.
- Η πρόσθετη εκπαίδευση είναι απαραίτητη για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων εκπαιδευτικών αναγκών.
- Η αξιολόγηση της ακαδημαϊκής επίδοσης των μαθητών διασφαλίζει ότι έχουν ίση πρόσβαση στην εκπαίδευση και μειώνει τους διαχωρισμούς στην κοινωνία. Αυτό οδηγεί στον εκδημοκρατισμό της εκπαίδευσης.

Κεφάλαιο 6^ο Το Διεθνές Μαθητικό Πρόγραμμα Αξιολόγησης PISA

6.1 Τι είναι το Διεθνές Μαθητικό Πρόγραμμα Αξιολόγησης PISA;

Το Πρόγραμμα για τη Διεθνή Αξιολόγηση Μαθητών είναι ένα έργο του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης που αξιολογεί τις ικανότητες των 15χρονων που έχουν ολοκληρώσει την υποχρεωτική εκπαίδευση. Η αξιολόγηση εστιάζει στην ικανότητα των μαθητών να χρησιμοποιούν τις γνώσεις και τις ικανότητές τους για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις της καθημερινής ζωής. Δεν αξιολογεί πόσο καλά αυτοί οι μαθητές μπορούν να κατέχουν συγκεκριμένα Προγράμματα Σπουδών. Αυτή η αλλαγή σκοπού αλλάζει τους σκοπούς και τους σκοπούς των ίδιων των Προγραμμάτων. Αντί να αξιολογεί πόσα γνωρίζουν οι μαθητές, αξιολογεί πόσο καλά ξέρουν πώς να αξιοποιήσουν αυτά που ξέρουν στο σχολείο(Σβορώνου – Ζωγράφου Α. , 2007).

Η έρευνα PISA είναι μια αναλυτική διεθνής προσπάθεια συλλογής δεδομένων σχετικά με τους μαθητές, τις οικογένειές τους και τα εκπαιδευτικά συστήματα. Στοχεύει στην κατανόηση των διαφορών στην απόδοση μεταξύ των εκπαιδευτικών συστημάτων αναλύοντας δεδομένα σχετικά με τους μαθητές, τις οικογένειές τους και εκπαιδευτικούς παράγοντες. Η έρευνα PISA διενεργείται από εμπειρογνώμονες από κάθε χώρα μέλος υπό την καθοδήγηση των αντίστοιχων κυβερνήσεων τους. Αυτές οι κυβερνήσεις λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με το γιατί και τον τρόπο διεξαγωγής της έρευνας. Επιπλέον, αυτοί οι κυβερνητικοί φορείς θέτουν κοινά συμφέροντα εκπαιδευτικής πολιτικής για άλλα κράτη μέλη. Οι ερευνητές επιδιώκουν να παρέχουν υλικό αξιολόγησης που καλύπτει ένα ευρύ φάσμα πολιτιστικών και γλωσσικών υποβάθρων. Κάθε τεστ έχει σχεδιαστεί για να ανταποκρίνεται στις συγκεκριμένες ανάγκες της μητρικής γλώσσας ή του πολιτισμού της μελέτης. Επιπλέον, δίνεται ιδιαίτερη προσοχή στην επιλογή δοκιμών, τη μετάφραση και τη συλλογή δειγμάτων για να διασφαλιστεί υψηλή εγκυρότητα και αξιοπιστία στα αποτελέσματα. Αυτές οι προσπάθειες πιστεύεται ότι παρέχουν ολοκληρωμένες πληροφορίες σχετικά με τα εκπαιδευτικά αποτελέσματα

στις πιο ανεπτυγμένες χώρες σε όλο τον κόσμο.(Λιοναράκης Α., , 2009).
(www.pisa.oecd.org).

Η PISA στηρίζεται σε ένα δυναμικό μοντέλο δια βίου μάθησης, στο οποίο οι νέες γνώσεις και ικανότητες κατακτώνται συνεχώς κατά τη διάρκεια της ζωής για επιτυχή προσαρμογή σε έναν κόσμο που συνεχώς αλλάζει. Επικεντρώνεται σε σημαντικά ζητήματα για τη ζωή των 15χρονων μαθητών και αξιολογεί το τί μπορούν να κάνουν με ότι έχουν μάθει.

6.2 Οι στόχοι της έρευνας PISA

Το 2014, ο ΟΟΣΑ ανακοίνωσε τόσο το πρόγραμμα PISA όσο και τους στόχους του. Ο πρώτος στοχεύει στην αξιολόγηση των ικανοτήτων στην ανάγνωση, τα μαθηματικά και τις επιστήμες ως δεύτερος στόχος είναι να αξιολογεί τις δεξιότητες ενσυναίσθησης και επικοινωνίας. Και τα δύο δημιουργήθηκαν με συγκεκριμένους στόχους που αναφέρονται στο ΙΕΠ.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος, οι ικανότητες και οι δεξιότητες των μαθητών αξιολογήθηκαν μέσω ενός τυποποιημένου τεστ(Ξωχέλλης Π, 2006 β).

Η έκθεση υπογραμμίζει τη στενή σχέση μεταξύ των σχέσεων ενός σχολείου με άλλες κοινωνικοοικονομικές, δημογραφικές και περιβαλλοντικές μεταβλητές, καθώς και τις γνώσεις και τις δεξιότητες των μαθητών σε ένα συγκεκριμένο αντικείμενο. Δείχνει επίσης πώς αυτά τα θέματα συσχετίζονται με την ικανότητα των μαθητών σε κρίσιμα ζητήματα που αντιμετωπίζουν.

Η αναφορά περιγράφει λεπτομερώς την πρόοδο των μαθητών και τη συσχέτιση μεταξύ της προόδου τους και του τύπου ή της διαμόρφωσης του μαθησιακού τους περιβάλλοντος(Claxton, G. and Lucas, B., 2009).

- Καθορίζει πόσο καλά κατανοούν οι μαθητές καθημερινά θέματα.
- Σε ηλικία 15 ετών, οι μαθητές είναι σε θέση να ενσωματωθούν πλήρως στην πολιτιστική, κοινωνική και πολιτική ζωή της χώρας τους.
- Σκοπός του είναι να συγκεντρώσει πληροφορίες για τα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών που συμμετέχουν στο έργο.
- Η διερεύνηση του οικογενειακού, οικονομικού και κοινωνικού περιβάλλοντος των μαθητών επηρεάζει σημαντικά τις επιδόσεις τους στο σύνολό τους.

- Οι χώρες αναζητούν τρόπους για να μετριάσουν τυχόν εκπαιδευτικά ελλείμματα που ενδέχεται να αντιμετωπίσουν. Αυτό οφείλεται στην έρευνα που γίνεται.

6.3Οι διαδοχικοί «κύκλοι» του PISA

Οι τριετείς κύκλοι έρευνας του προγράμματος PISA ονομάζονται σύμφωνα με το χρονικό πλαίσιο στο οποίο διεξάγεται η μελέτη. Για παράδειγμα, το "Pisa 2000" είναι ο πρώτος γύρος έρευνας για τον επόμενο κύκλο. Κάθε κύκλος χωρίζεται σε τρία τμήματα που ονομάζονται από το αντικείμενο που ερευνάται: αλφαριθμητισμός στις φυσικές επιστήμες, μαθηματικά και γλώσσα. Η έρευνα περιλαμβάνει τη μελέτη τριών θεμάτων: γλώσσα, φυσική και μαθηματικά. Η μελέτη «Pisa 2000» επικεντρώθηκε στην κατανόηση κειμένου λαμβάνοντας υπόψη κάτι περισσότερο από τον γλωσσικό γραμματισμό. Η μελέτη «Pisa 2003» επικεντρώθηκε σε πολλαπλές μαθηματικές έννοιες και στην ικανότητα επίλυσης προβλημάτων. Η εκδήλωση της Πίζας 2006 κάλυψε θέματα που κυμαίνονται από τη φυσική έως την ενηλικίωση. Καθένας από τους τρεις κύκλους ασχολήθηκε με συγκεκριμένα θέματα σε κάθε κύκλο. Αυτά τα θέματα περιλαμβάνουν τον αλφαριθμητισμό και την απόκτηση δεξιοτήτων και γνώσεων απαραίτητων για ενήλικες.

Και τα τρία γνωστικά πεδία αξιολογούνται σε κάθε κύκλο. Ωστόσο, οι μαθητές δίνουν μεγαλύτερη έμφαση σε ένα θέμα κατά τη διάρκεια κάθε κύκλου. Αυτό σημαίνει ότι τα τρία τέταρτα των ερωτήσεων του τεστ αφορούν το θέμα τους, ενώ το άλλο τέταρτο ελέγχει την κατανόησή τους στα άλλα δύο θέματα. Κάθε τρία χρόνια, οι χώρες που μελετούν βασικά θέματα πρέπει να διενεργούν διεξοδική ανάλυση δεδομένων αξίας εννέα ετών. Αυτό απαιτείται λόγω του τριετούς ερευνητικού κύκλου, ο οποίος εισήχθη το 2001 από τον ΟΟΣΑ. Γιαννακόπουλος κ.ά., 2010; Αναγνωστοπούλου και .α, 2012 συμφωνούν με αυτή τη δήλωση.

Στον Πίνακα 9. παρουσιάζονται με συνοπτική μορφή οι κύκλοι της έρευνας PISA, καθώς και τα κύρια αντικείμενα της από το 2000 έως το 2015.

1ος κύκλος PISA	PISA 2000	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	
	PISA 2003	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	Επίλυση Προβλήματος
	PISA 2006	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	
2ος κύκλος PISA	PISA 2009	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	
	PISA 2012	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	Επίλυση Προβλήματος
	PISA 2015	Κατανόηση Κειμένου	Μαθηματικά	Φυσικές Επιστήμες	

(Πηγή Γιαννακόπουλος κ.α. 2010)

Ο σκοπός της διανομής τεστ σε 4.500 έως 10.000 μαθητές σε κάθε χώρα είναι η αξιολόγηση των αποτελεσμάτων της έρευνας. Αυτό έγινε σε τέσσερις διαφορετικές φάσεις μεταξύ 2000 και 2009. Η πρώτη φάση πραγματοποιήθηκε σε 43 χώρες, η δεύτερη φάση σε 41 χώρες, η τρίτη φάση σε 57 χώρες και η τελευταία φάση πραγματοποιήθηκε σε 62 χώρες. Όλα αυτά κλήθηκαν να συμμετάσχουν στην έρευνα (ΟΟΣΑ, 2001: 14).

Ο σκοπός του προγράμματος δοκιμών PISA είναι να επιτύχει μια συνεπή αξιολόγηση των εκπαιδευτικών συστημάτων κάθε χώρας. Επειδή οι διαφορές στους σχολικούς βαθμούς, την ηλικία εκπαίδευσης και τα εκπαιδευτικά συστήματα δυσκολεύουν τις συγκρίσεις μεταξύ των χωρών, οι 15χρονοι συμμετέχοντες που επιλέχθηκαν για αυτό το πρόγραμμα θεωρούνται μη προβληματικοί. Το Πρόγραμμα απαιτεί οι μαθητές να είναι επί του παρόντος εγγεγραμμένοι στο σχολείο. Για το λόγο αυτό, οι έφηβοι που γεννήθηκαν την ίδια χρονιά και συνεχίζουν να φοιτούν στο σχολείο όταν συμπληρώσουν τα 15 έχουν διαφορετικές εκπαιδευτικές εμπειρίες. Αυτές οι εμπειρίες περιλαμβάνουν το χρόνο εντός και εκτός σχολείου, μαζί με διαφορετικά εκπαιδευτικά επίπεδα (ΟΟΣΑ, 2001: 14-29).

- Το πρόγραμμα PISA παρέχει τρεις κύριους τύπους αποτελεσμάτων: αριθμητικά, λεκτικά και αφηρημένα.

- Οι πιο σημαντικές μετρήσεις των γνώσεων και των ικανοτήτων των μαθητών παρατίθενται σε αυτούς τους καταλόγους.
- Οι δείκτες δείχνουν πώς οι δεξιότητες των μαθητών επηρεάζονται από κοινωνικοοικονομικούς, δημογραφικούς και εκπαιδευτικούς παράγοντες.
- Ο ΟΟΣΑ θεωρεί ανεκτίμητους δείκτες που δείχνουν αλλαγές στις σχέσεις μαθητών και σχολείου, καθώς και στις επιδόσεις.
- Τα δεδομένα της έρευνας PISA συλλέγονται με τη χρήση των παρακάτω εργαλείων.
- Τα φυλλάδια εξετάσεων των μαθητών δεν προέρχονται από το πρόγραμμα σπουδών.
- Οι μαθητές πρέπει να συμπληρώσουν ένα Ερωτηματολόγιο και για τα δημογραφικά τους στοιχεία
- Το Ερωτηματολόγιο Διευθυντή Σχολείου πρέπει να συμπληρωθεί πριν από την υποβολή.

Το PISA περιλαμβάνει γραπτή και διαδικτυακή αξιολόγηση. Τα θέματα αξιολόγησης που χρησιμοποιεί το PISA βρίσκονται στα φυλλάδια που ονομάζονται IEP/PISA (2018). Αυτά τα θέματα περιλαμβάνουν καθημερινές καταστάσεις με τις οποίες μπορούν να συσχετιστούν οι μαθητές. Μερικά από αυτά τα θέματα περιλαμβάνουν οικογενειακές συναντήσεις, εργασίες για το σπίτι και προσωπικές συνομιλίες.

Γενικά αναφέρεται ως εισαγωγικό κείμενο, πρόκειται για κείμενο ή συνδυασμό κειμένων που λειτουργεί ως γενικός τίτλος. Αυτά μπορεί να έχουν τη μορφή εικόνων, γραφημάτων, αποσπασμάτων από άρθρα ή λογοτεχνία εφημερίδων ή οποιωνδήποτε άλλων κειμένων που δεν έχουν σημείο έναρξης ή λήξης.

- Οι ερωτήσεις εμφανίζονται μετά την εισαγωγική δήλωση που σχετίζεται με το κείμενο.
- Εκτεταμένες ερωτήσεις ανοιχτού τύπου που απαιτούν από τους μαθητές να παράσχουν λόγους ή εξηγήσεις για τις απαντήσεις τους.
- Αυτός ο τύπος ερώτησης απαιτεί από τους μαθητές να απαντήσουν με μια λέξη, έναν αριθμό ή μια σύντομη φράση που είναι κοντά στην ερώτηση. Αυτές οι ερωτήσεις είναι κλειστού τύπου ή σύντομης απάντησης.

- Σε εξετάσεις που χρησιμοποιούν ερωτήσεις πολλαπλής επιλογής, οι μαθητές πρέπει να απαντήσουν σε μια ερώτηση που επιλέγεται από μια λίστα.
- Μια εξέταση πολλαπλής επιλογής όπου οι μαθητές επιλέγουν τη σωστή απάντηση από μια λίστα επιλογών. Μια παρόμοια εξέταση είναι μια σειρά ερωτήσεων με δύο πιθανές απαντήσεις (ναι ή όχι, σωστή ή λάθος).

Μέσω προσωπικών ερωτήσεων ερωτηματολογίου σχετικά με τον μαθητή, την οικογένειά του και τις απόψεις του για τη μάθηση, ένας ερευνητής μπορεί να προσδιορίσει οποιαδήποτε συσχέτιση μεταξύ της απόδοσης των μαθητών σε θέματα και των ατομικών ή οικογενειακών χαρακτηριστικών. Αυτό τους επιτρέπει επίσης να δουν εάν οι μαθητές έχουν κοινωνικοοικονομικούς παράγοντες όπως το επίπεδο εκπαίδευσης της οικογένειάς τους, το καθεστώς μετανάστευσης ή τη μητρική τους γλώσσα.

Το ερωτηματολόγιο που απαιτείται από τον διευθυντή του σχολείου συλλέγει πληροφορίες σχετικά με τους οικονομικούς, υλικοτεχνικούς και εκπαιδευτικούς πόρους του σχολείου καθώς και τις παιδαγωγικές του πρακτικές. Συλλέγει επίσης πληροφορίες σχετικά με τις επιδόσεις των μαθητών και στη συνέχεια εξάγει συμπεράσματα ή προτείνει αιτίες. (Εσωτερική παραγωγή ΙΕΠ. 2019 www.iep.edu.gr)

6.4 Η διαφορετικότητα του PISA

Η μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ της αξιολόγησης PISA και άλλων τεστ είναι ότι μετρά επίσης τις ικανότητες ενός μαθητή στην καθημερινή ζωή. Αυτή η σημαντική πτυχή σπάνια τονίζεται από άλλες αξιολογήσεις. Τα βασικά στοιχεία που περιγράφονται από τον ΟΟΣΑ είναι τα ακόλουθα:

Καθορίζει τον πολιτικό του προσανατολισμό μέσω των μεθόδων σχεδιασμού και αναφοράς που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις.

Οι μαθητές μαθαίνουν την κριτική σκέψη, την επίλυση προβλημάτων και την ερμηνεία δεδομένων χρησιμοποιώντας τις γνώσεις και τις δεξιότητές τους σε ένα πρόγραμμα σπουδών βασικής εκπαίδευσης.

Αντίθετα, το PISA αξιολογεί τη δια βίου μάθηση των μαθητών πέρα από το πρόγραμμα σπουδών τους. Αυτό βοηθά τους μαθητές να λαμβάνουν διανοητικές αποφάσεις στις οποίες έχουν προσωπικούς λόγους να πιστεύουν.

Η κανονικότητα των θεμάτων βοηθά τις χώρες να παρακολουθούν την πρόοδό τους.

Ο ΟΟΣΑ εξετάζει την ποιότητα της εκπαίδευσης καθώς και τον κοινωνικό και ιδιωτικό αντίκτυπο της εκπαίδευσης μέσω των δεικτών του εκπαιδευτικού συστήματος. Αυτό οδηγεί σε εκπαίδευση υψηλής ποιότητας με ευρείες επιπτώσεις.

Περισσότερες από 60 χώρες σε όλο τον κόσμο συμμετέχουν επί του παρόντος στο PISA, το οποίο είναι ευρύ και συνεργατικό. Εννέα στις δέκα παγκόσμιες οικονομίες καλύπτονται από τη συνεργατική φύση του PISA. Επιπλέον, και τα 30 κράτη μέλη του ΟΟΣΑ συμμετέχουν στην αξιολόγηση.

Η Διεύθυνση Εκπαίδευσης του ΟΟΣΑ θεωρεί το PISA σημαντικό μέρος του έργου τους. Ο λόγος είναι ότι αυτή η ανεξάρτητη υπηρεσία συγκρίνει τα εκπαιδευτικά συστήματα χωρών με καθεστώς μέλους με εκείνα των χωρών που θεωρούνται εταίροι. Συλλέγουν επίσης πληροφορίες και δεδομένα σχετικά με τις επιδόσεις των μαθητών στις διάφορες χώρες. Εξαιτίας αυτού, είναι σε θέση να παρέχουν στατιστικά και δεδομένα με επιρροή σχετικά με το εκπαιδευτικό σύστημα κάθε χώρας. Επιπλέον, η εφαρμογή της γνώσης έξω από το σχολικό περιβάλλον και η αναπαραγωγή της είναι εξαιρετικά σημαντικές για την επιτυχία του PISA. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι σύγχρονες κοινωνίες χρειάζονται ανθρώπους που μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις γνώσεις τους και να τις εφαρμόσουν για να δημιουργήσουν νέα πράγματα.

Το PISA λαμβάνει όλα τα δεδομένα που είναι απαραίτητα για την ανάλυση των εκπαιδευτικών συστημάτων των χωρών που συμμετέχουν. Εντοπίζει επίσης τις ελλείψεις και τις δυνατότητές τους όσον αφορά την αποτελεσματικότητα. Οι χώρες που συμμετέχουν στο PISA έχουν την ευκαιρία να συγκεντρώσουν σχόλια σχετικά με τα εκπαιδευτικά τους συστήματα μέσω της διαδικασίας. Αυτό περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με τις πρακτικές τους στην Εκπαίδευση και την Κατάρτιση, καθώς και τυχόν θετικές πτυχές ή ελαττώματα του σχεδιασμού (IEP/PISA, 2018). Η

ερευνητική διαδικασία περιλαμβάνει σκόπιμα τις χώρες που επιλέγονται για κάθε αξιολόγηση. Το Διοικητικό Συμβούλιο του PISA εξετάζει προτάσεις για ένταξη στο πρόγραμμα. Αυτή η ομάδα απαιτεί εξειδίκευση στη διεθνή αξιολόγηση, καθώς και τα οικονομικά για να συμμετάσχει. Μόνο οι χώρες που πληρούν αυτές τις απαιτήσεις εγκρίνονται από το Διοικητικό Συμβούλιο της PISA. Πριν από την ένταξη μιας χώρας στο Πρόγραμμα PISA, πρέπει να περάσουν δύο χρόνια χωρίς να συμμετάσχει σε μία από τις φάσεις του προγράμματος. Αυτό δεν αποτελεί ένδειξη ότι η PISA θα εφαρμόσει οποιοσδήποτε αλλαγές στα σχολεία ή τις λειτουργίες της. Το PISA παρέχει ένα στιγμιότυπο των εκπαιδευτικών συστημάτων των χωρών σε όλο τον κόσμο. Οι πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν από αυτή τη μελέτη χρησιμοποιούνται για την εξαγωγή συμπερασμάτων σχετικά με τις εκπαιδευτικές πρακτικές άλλων χωρών, καθώς και για τη σύγκριση συστημάτων διαφορετικών χωρών. Παρέχει επίσης πληροφορίες για το πόσο αποτελεσματικά είναι τα σχολεία σε ορισμένες χώρες και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν σε άλλες. Το σύστημα κάθε χώρας είναι μοναδικό και η σύγκριση των εκπαιδευτικών συστημάτων σε όλο τον κόσμο είναι μια δύσκολη αλλά απαραίτητη εργασία (www.kee.gr).

Κάθε χώρα έχει έναν εθνικό οργανισμό αφιερωμένο στην επίβλεψη και την εφαρμογή του εκπαιδευτικού προγράμματος της χώρας της. Για την Ελλάδα, το πρώτο τους εκπαιδευτικό πρόγραμμα υλοποιήθηκε το 2000. Μέχρι τις 23 Φεβρουαρίου 2012, το εθνικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα της Ελλάδας υλοποιούνταν από το Κέντρο Εκπαιδευτικής Έρευνας (Κ.Ε.Ρ.). Έκτοτε, το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής (Ι.Ε.Π.) εφαρμόζει το πρόγραμμα στην Ελλάδα.

6.5 Αποσαφήνιση του όρου «γραμματισμός» ή «εγγραμματισμός»

Ένα τεράστιο επίκεντρο της έρευνας PISA είναι η κατανόηση του γραπτού λόγου από τους μαθητές. Αυτό θεωρείται ο «γραμματισμός» των μαθητών. Αναφέρεται επίσης ως "γραμματισμός κειμένου", "γραμματισμός φυσικών επιστημών" και "μαθηματικός γραμματισμός". Ο βασικός ορισμός του γραμματισμού είναι η κατανόηση και η χρήση γραπτών συμβόλων. Ένας πιο περίπλοκος ορισμός περιλαμβάνει τον κριτικό γραμματισμό, ο οποίος περιλαμβάνει την ανάλυση του

λόγου για την εγκυρότητά του, τη χρήση λογικής και την εξέταση κειμένων από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Αυτό οδηγεί στον ορισμό του γραμματισμού ως την εφαρμογή της κατανόησης του γραπτού λόγου αναγνωρίζοντας τα σύμβολά του και τις διάφορες αναπαραστάσεις που είναι ενσωματωμένες σε αυτήν. Περιλαμβάνει επίσης την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι εικόνες, οι πίνακες, οι γραφικές παραστάσεις, οι μαθηματικές σχέσεις και άλλες πτυχές του κειμένου λειτουργούν διαφορετικά μεταξύ τους. Τέλος, πρόκειται για την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο εμφανίζονται οι παραπομπές και οι υποσημειώσεις σε ένα κείμενο. Αυτό θα περιλαμβάνει την κατανόηση IEP -- PISA b'.

Το τεστ PISA μετρά περισσότερο από τον αλφαριθμητισμό — μετρά τη συνολική έννοια του γραμματισμού. Δεν μετράει την ικανότητα κάποιου να διαβάζει ή όχι, αλλά μάλλον τις δεξιότητές του. Το τεστ δεν καθορίζει πού κάποιος είναι εγγράμματος και πού όχι — αντίθετα, εξετάζει τις δεξιότητες ενός ατόμου σε μια σειρά διαφορετικών τομέων. Αρκετοί οργανισμοί δηλώνουν ότι η απόκτηση αλφαριθμητισμού είναι μια δια βίου διαδικασία. Αυτό σημαίνει επίσημη εκπαίδευση στα σχολεία, καθώς και δραστηριότητες με συνομηλίκους και άλλα μέλη της κοινωνίας. Είναι απίθανο να αναμένεται από τους 15χρονους να γνωρίζουν τόσα πολλά όσο οι ενήλικες — αλλά θα πρέπει να έχουν γερές βάσεις στην επιστήμη, στα μαθηματικά και στην ανάγνωση. Για να εφαρμόσουν τη νέα τους κατανόηση των θεωριών και των διαδικασιών μάθησης στην καθημερινή τους ζωή, οι μελλοντικοί μαθητές πρέπει να κατανοήσουν τα βασικά στοιχεία της μάθησης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η διαδικασία αξιολόγησης PISA εστιάζει στην ικανότητα των μαθητών να ολοκληρώσουν εργασίες που βασίζονται στην πραγματικότητα. Επιπλέον, η αξιολόγηση απαιτεί κατανόηση βασικών εννοιών.

Οι βασικοί τομείς που καλύπτονται από τον όρο Γνώση PISA περιλαμβάνουν τα ακόλουθα.

Οι μαθητές πρέπει να κατανοήσουν τους διαφορετικούς τομείς γνώσης, όπως φυσικές έννοιες και κείμενα σε διαφορετικά είδη.

Προκειμένου να αποκτήσουν γνώση, οι μαθητές ανακτούν πληροφορίες από κείμενα.

Συνολικά, αυτές οι εκπαιδευτικές και επαγγελματικές εμπειρίες ισχύουν για αποφάσεις ζωής.

Παράλληλα με κάθε επίπεδο του Προγράμματος Αλφαριθμητισμού του PISA, δίνεται στους μαθητές ένα συγκεκριμένο τεστ αλφαριθμητισμού για τον καθορισμό των ικανοτήτων, των δεξιοτήτων, των κατανοήσεων και ούτω καθεξής. Κάθε αλφαριθμητισμός ορίζεται ξεχωριστά.

Η κατανόηση των κειμένων βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στον αλφαριθμητισμό.

Οι μαθητές αξιολογούνται στην εξέταση PISA σχετικά με τον αλφαριθμητισμό τους στην αναγνωστική κατανόηση. Αυτό το πλαίσιο αναφέρεται στην ικανότητα του μαθητή να κατανοεί την ανάγνωση.

Για να κατανοήσει κανείς τις γραπτές μορφές λόγου, πρέπει να έχει αποκτήσει γραμματισμό.

να στοχάζονται διάφορα γραπτά κείμενα με πολλαπλούς τρόπους

για να αντλήσουμε ιδέες από αυτά τα έργα.

Για να επιτύχει τους στόχους του, ο οργανισμός χρειάζεται να διευρύνεται συνεχώς το νοητικό του σύμπαν μέσω της εκπαίδευσης.

Οι άνθρωποι αλληλεπιδρούν με τους ισχυρισμούς τους μέσω κοινωνικών αλληλεπιδράσεων.

Γραμματισμός είναι η ικανότητα ανάγνωσης και γραφής. Είναι ευρύτερο από την απλή κατανόηση γραπτών λέξεων. Ο αλφαριθμητισμός συνδέεται με τις λέξεις κατανόηση, αποκωδικοποίηση κειμένων, στοχασμό πάνω τους και τον ενεργό και διαδραστικό ρόλο που παίζει κάθε αναγνώστης στην παραγωγή νοήματος μέσω γραπτών κειμένων.

Η κατανόηση κειμένων μέσω της αναγνωστικής κατανόησης απαιτεί την κατανόηση τριών αξόνων γραμματισμού. Αυτές περιλαμβάνουν τις έννοιες της κατεύθυνσης του κειμένου, της πρωτοτυπίας και της κειμενικής συνοχής.

- Είδη κειμένων — όπως κηρύγματα, δοκίμια και ποιήματα — υπάρχουν σε πολλές μορφές.
- Οι διαδικασίες και οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση για την επίτευξη ενός δεδομένου στόχου.
- Το πλαίσιο επικοινωνίας

Ο Πίνακας 10 παραθέτει τις δεξιότητες που χρειάζονται οι μαθητές σε κάθε επίπεδο στο μάθημά του κειμενικού γραμματισμού

ΕΠΙΠΕΔΟ	Γνώσεις και Δεξιότητες Μαθητών που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στην κατανόηση κειμένου
1α	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εντοπίζουν μια μοναδική πληροφορία σαφώς διατυπωμένη και σε εμφανή θέση μέσα σε ένα σύντομο, συντακτικά απλό κείμενο οικείου θέματος και κειμενικού είδους (π.χ. αφήγηση ή παράθεση στοιχείων). ✓ Να κάνουν απλές διασυνδέσεις μεταξύ παρακείμενων πληροφοριών.
1β	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εντοπίζουν μία ή περισσότερες πληροφορίες ανεξάρτητες μεταξύ τους και σαφώς διατυπωμένες. ✓ Να αναγνωρίζουν το κυρίως θέμα ή την πρόθεση του συγγραφέα σε κείμενο με οικείο θέμα. ✓ Να κάνουν μια απλή συσχέτιση ανάμεσα σε πληροφορίες του κειμένου και σε κοινές καθημερινές γνώσεις (οι απαιτούμενες πληροφορίες είναι προφανείς και υπάρχουν ελάχιστες ή και καθόλου παρεμφερείς πληροφορίες).
2	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εντοπίζουν μία ή περισσότερες πληροφορίες τις οποίες πιθανόν πρέπει να συμπεράνουν και οι οποίες ίσως χρειάζεται να πληρούν αρκετά κριτήρια. ✓ Να αναγνωρίζουν την κεντρική ιδέα του κειμένου. ✓ Να κατανοούν σχέσεις ή το νόημα από ένα περιορισμένο τμήμα του κειμένου όπου οι πληροφορίες δεν είναι προφανείς και πρέπει να γίνουν στοιχειώδεις αναγωγές. ✓ Να συγκρίνουν ή να συσχετίζουν σε τυπικές ερωτήσεις προβληματισμού στοιχεία μέσα στο κείμενο αλλά και σε εξωτερικές γνώσεις βασισμένοι σε προσωπικές εμπειρίες και στάσεις.
3	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εντοπίζουν και να αναγνωρίζουν τη σχέση ανάμεσα σε αρκετές πληροφορίες που πρέπει να πληρούν πολλαπλά κριτήρια. ✓ Να συσχετίζουν νοηματικά αρκετά τμήματα του κειμένου προκειμένου να αναγνωρίσουν μία βασική ιδέα, να κατανοήσουν μία σχέση ή να αναλύσουν το νόημα μια λέξης ή φράσης. ✓ Να συνδέουν, να συγκρίνουν, να εξηγούν και να αξιολογούν ορισμένα χαρακτηριστικά του κειμένου. ✓ Να κατανοούν επακριβώς ένα κείμενο συσχετίζοντάς το με οικείες καθημερινές γνώσεις.
4	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εξάγουν, να εντοπίζουν και να συστηματοποιούν αρκετές ένθετες πληροφορίες ✓ Να ερμηνεύουν το νόημα των γλωσσικών αποχρώσεων ενός τμήματος του κειμένου λαμβάνοντας υπόψη ολόκληρο το κείμενο. ✓ Να κατανοούν τη δημιουργία κατηγοριών σε ένα ασυνήθιστο κειμενικό πλαίσιο ✓ Να χρησιμοποιούν τυπικές ή καθημερινές γνώσεις για να διατυπώσουν υποθέσεις ή αξιολογικές κρίσεις για ένα κείμενο. ✓ Να επιδεικνύουν ακριβή κατανόηση εκτενών ή περίπλοκων κειμένων με των οποίων το περιεχόμενο ή τη μορφή μπορεί να μην είναι εξοικειωμένοι.
5	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εξάγουν πληροφορίες και να οργανώνουν αρκετές ενσωματωμένες (ένθετες) πληροφορίες συμπεραίνοντας ποιες από αυτές είναι σχετικές με το ζητούμενο. ✓ Να αξιολογούν να κρίνουν ή να διατυπώνουν υποθέσεις βασισμένες σε εξειδικευμένες γνώσεις. ✓ Να απαντούν σε ερωτήσεις ερμηνείας και προβληματισμού κειμένων των οποίων το περιεχόμενο ή η μορφή είναι ασυνήθιστη. ✓ Να χειρίζονται έννοιες αντίθετες με τα αναμενόμενα.
6	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εξάγουν πολλαπλά συμπεράσματα κάνοντας λεπτομερείς συγκρίσεις και αντιπαραβολές. ✓ Να κατανοούν πλήρως ένα ή περισσότερα κείμενα κάνοντας νοηματική σύνδεση των πληροφοριών μεταξύ τους. ✓ Να ασχολούνται με ιδέες που δεν τους είναι οικείες και μέσα από παρεμφερείς πληροφορίες να δημιουργούν ένα αφηρημένο σύστημα κατηγοριοποίησης, προκειμένου να ερμηνεύσουν το κείμενο. ✓ Να διατυπώνουν υποθέσεις ή να αξιολογούν κριτικά ένα σύνθετο κείμενο με μη οικείο θέμα, λαμβάνοντας υπόψη πολλαπλά κριτήρια ή και προσεγγίσεις καθώς και εξεζητημένες αντιλήψεις πέραν του πλαισίου του κειμένου. ✓ Να εντοπίζουν και να εξάγουν πληροφορίες με μεγάλη προσοχή στη λεπτομέρεια οι οποίες είναι δυσδιάκριτες μέσα στα κείμενα.

10 Γνώσεις και δεξιότητες που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στην κατανόηση κειμένου

(Πηγή: Σοφianoπούλου Χ. κ.α.σελ 49, Έκθεση Αποτελεσμάτων του Διεθνούς προγράμματος PISA 2015 για την αξιολόγηση των μαθητών στην Ελλάδα . Αθήνα 2017)

6.6 Ο εγγραμματισμός στα Μαθηματικά

Στην εξέταση PISA, ο μαθηματικός γραμματισμός ορίζεται ως η ικανότητα κατανόησης των μαθηματικών.

Να κατανοήσουν και να ενσωματώσουν την καθημερινή ζωή στην επιστήμη των μαθηματικών, να παρέχει τεκμηριωμένες λύσεις σε ζητήματα που αντιμετωπίζει.

Για να επιτύχει αυτούς τους στόχους, αξιοποιεί τη διάνοια και την επιχειρηματικότητά του για να πραγματοποιήσει τους στόχους ενός αυτοπαρακινούμενου πιστού και μέλους της κοινωνίας.

Μαθηματικός γραμματισμός είναι η ικανότητα δημιουργικής εφαρμογής εννοιών και επίλυσης πρακτικών καθημερινών προβλημάτων. Η δημιουργία ενός ορισμού της μαθηματικής παιδείας με βάση αυτή την υπόθεση υπογραμμίζει τις τρεις βασικές πτυχές των μαθηματικών: διαδικασίες, μεθόδους και όρους που διδάσκονται στο σχολείο και γνώση συγκεκριμένης ορολογίας. Ωστόσο, είναι σημαντικό να θυμάστε ότι η ικανότητα εφαρμογής αυτών των εννοιών δεν βασίζεται μόνο στο ότι έχετε μάθει αυτά τα πράγματα στο σχολείο.

Τα προβλήματα μπορούν να λάβουν πολλά διαφορετικά πλαίσια, όπως επαγγελματικό, εκπαιδευτικό, κοινωνικό, επιστημονικό ή προσωπικό. Όσο πιο περίπλοκα είναι αυτά τα πλαίσια, τόσο μεγαλύτερο είναι το φάσμα των προβλημάτων που περιλαμβάνουν.

Τα μαθηματικά απαιτούν την κατανόηση τεσσάρων κατηγοριών μαθηματικών εννοιών για την ολοκλήρωση ενός προβλήματος. Αυτές οι έννοιες αντιπροσωπεύονται από το μαθηματικό περιεχόμενο κάθε προβλήματος.

- Το διάστημα και η μορφή
- Η αλλαγή και οι σχέσεις απαιτούν ένα μοναδικό σύνολο δεξιοτήτων.
- Υπάρχουν ποσότητες πραγμάτων.

- Γενικά, υπάρχει έλλειψη κατανόησης.

Οι άνθρωποι αποκτούν μαθηματικές ικανότητες χάρη στις νοητικές διαδικασίες που συνδέονται με κάθε δέσμη. Αυτά τα τρία πακέτα είναι: γενικές γνώσεις, λογική και αριθμοί.

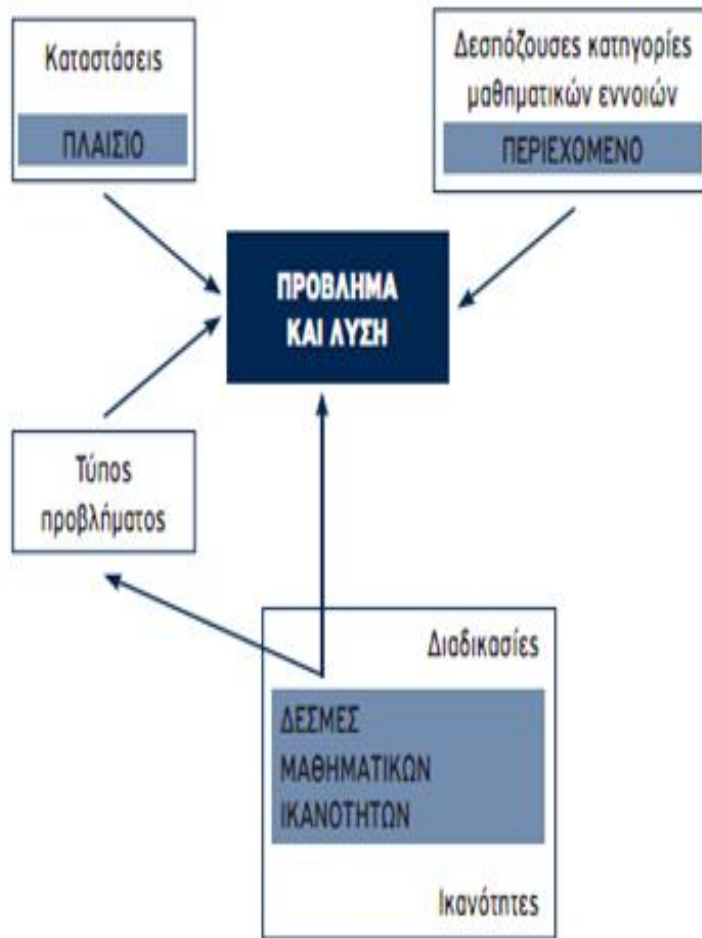
Το πακέτο αναπαραγωγής περιλαμβάνει τόσο φυσική όσο και ψηφιακή έκδοση.

Εκτός από τη δέσμη σύνδεσης, υπάρχει και το παραψυχολογικό φαινόμενο που συνήθως αναφέρεται ως σύνδεση.

Η εικόνα που προβάλλεται στον καθρέφτη αναφέρεται ως δέσμη ανάκλασης.

Ο Πίνακας 11 παραθέτει τις διάφορες συνιστώσες του μαθηματικού αλφαριθμητισμού, που παρατίθενται κατά σειρά από το ελάχιστο προς το μεγαλύτερο. Ο Πίνακας 12 παραθέτει τη συγκεκριμένη μάθηση και δεξιότητες που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο.

11Τα συστατικά στοιχεία του εγγραμματισμού στα μαθηματικά

(Πηγή :PISA 2006 (σελ. 76) byOCED . 2006 ParisOCED)

124 Γνώσεις και δεξιότητες που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στα Μαθηματικά

ΕΠΙΠΕΔΟ	Γνώσεις και Δεξιότητες Μαθητών που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στα Μαθηματικά
1	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να απαντούν σε σαφείς ερωτήσεις που αναφέρονται σε οικεία πλαίσια και όπου διατίθεται όλη η απαιτούμενη πληροφορία. ✓ Να λύνουν απλές ασκήσεις ακολουθώντας οδηγίες .
2	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να αναγνωρίζουν και να ερμηνεύουν καταστάσεις μέσα σε συγκεκριμένα και οικεία πλαίσια. ✓ Να εξάγουν και να αξιοποιούν την πληροφορία από μία μόνο πηγή. ✓ Να εφαρμόζουν βασικούς αλγόριθμους , μαθηματικούς τύπους και διαδικασίες για την επίλυση ενός προβλήματος. ✓ Να περιγράφουν τα αποτελέσματα στα οποία κατέληξαν.
3	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να ολοκληρώνουν σαφώς ορισμένες διαδικασίες οι οποίες ενδεχομένως να διακρίνονται σε ενδιάμεσα στάδια. ✓ Να κατασκευάζουν απλά μοντέλα ✓ Να ακολουθούν απλές στρατηγικές για την επίλυση προβλημάτων. ✓ Να ερμηνεύουν και να χρησιμοποιούν απλές αναπαραστάσεις ✓ Να εργάζονται με ποσοστά , κλάσματα , δεκαδικούς αριθμούς και αναλογίες . ✓ Να καταλήγουν σε λύσεις που να δείχνουν ότι έχουν βασικές ικανότητες αιτιολόγησης .
4	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να εργάζονται αποτελεσματικά με συγκεκριμένα μοντέλα τα οποία ενδεχομένως περιλαμβάνουν περιορισμούς και σφάλματα. ✓ Να χρησιμοποιούν διαφορετικών ειδών αναπαραστάσεις και σύμβολα και να τα συνδέουν με καταστάσεις της καθημερινής ζωής . ✓ Να χρησιμοποιούν προσωπικές τους ερμηνείες και επιχειρήματα για να καταλήξουν σε αντίστοιχες εξηγήσεις.
5	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να αναπτύσσουν μοντέλα για την μελέτη διαφόρων καταστάσεων αναγνωρίζοντας περιορισμούς και σφάλματα. ✓ Να συγκεντρώνουν , να συγκρίνουν και να αξιολογούν στρατηγικές επίλυσης προβλημάτων, ανάλογα με το μοντέλο που ακολουθούν και να εφαρμόζουν αυτές τις στρατηγικές χρησιμοποιώντας τις κατάλληλες αναπαραστάσεις . ✓ Να εμφανίζουν ένα βασικό επίπεδο αναστοχασμού. ✓ Να παρουσιάζουν και να ερμηνεύουν τα αποτελέσματά τους.
6	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να επεξεργάζονται πληροφορίες που προέρχονται από διαφορετικές πηγές, από έρευνες ή και από προτυποποίηση προβλημάτων. ✓ Να προχωρούν στη διατύπωση γενικεύσεων και θεωριών, χρησιμοποιώντας τις γνώσεις τους σε μη οικεία και σύνθετα πλαίσια . ✓ Να διαθέτουν αυξημένη ικανότητα μαθηματικής σκέψης και να την χρησιμοποιούν εφαρμόζοντας διαδικασίες και εργαλεία για την ανάπτυξη στρατηγικών σε νέες καταστάσεις. ✓ Να αναστοχάζονται , να παρουσιάζουν και να αναδιατυπώνουν τις απόψεις τους ανάλογα με την υπό μελέτη περίπτωση.

(Πηγή: Σοφιανοπούλου Χ, κ.α.σελ 46, Έκθεση Αποτελεσμάτων του Διεθνούς προγράμματος PISA 2015 για την αξιολόγηση των μαθητών στην Ελλάδα. Αθήνα 2017)

6.6.1 Ο εγγραμματισμός στις φυσικές επιστήμες

Το πρόγραμμα PISA ισχυρίζεται ότι ο επιστημονικός γραμματισμός των μαθητών εξαρτάται από το πόσο καλά κατανοούν την επιστήμη και πώς χρησιμοποιούν αυτή την κατανόηση για να κάνουν πράγματα.

περιστασιακά κατανοούν ακαδημαϊκά γεγονότα.

να μαθαίνεις νέα πράγματα

να εξηγήσει τα φαινόμενα χρησιμοποιώντας μόνο την επιστήμη, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις ηθικές προεκτάσεις.

Να εξάγουν συμπεράσματα για τις Φυσικές Επιστήμες και Τεχνολογία με βάση επιστημονικές αρχές και στοιχεία.

Συνδέεται επίσης με:

- Η κατανόηση της επιστήμης ως μια μορφή ανθρώπινης γνώσης και μια εις βάθος έρευνα.
- Η τεχνολογία και η επιστήμη επηρεάζουν την υλική, πολιτιστική και πνευματική ζωή των ανθρώπων με τεράστιο αριθμό τρόπων.
- Η επιθυμία κάθε συμμετέχοντα να γίνει ενεργός συμμετέχων σε θέματα που σχετίζονται με την επιστήμη και την τεχνολογία.

Σε αντίθεση με την παραδοσιακή παιδαγωγική και τις σχολικές πρακτικές, η έμφαση που δίνει η PISA στις καθημερινές εφαρμογές της επιστήμης πάνω από την απλή αναπαραγωγή της είναι σημαντική. Αυτό συμβαίνει επειδή το Sciences χρησιμοποιεί τον όρο «γραμματισμός» για να δείξει τη σημασία του.

Ο γραμματισμός στις επιστήμες μετρείται λαμβάνοντας υπόψη τέσσερα αλληλένδετα στοιχεία. Οι ερωτήσεις που καλούνται να απαντήσουν οι μαθητές σχετίζονται με το πλαίσιο. Για την απάντηση των ερωτήσεων απαιτείται η επάρκεια των μαθητών σε μια συγκεκριμένη θεματική περιοχή. Η τρέχουσα κατανόηση των μαθητών θεωρείται ως γνώση που έχει αποκτήσει μέχρι στιγμής το σχολείο.

Οι στάσεις των μαθητών απέναντι στη γνώση και το περιβάλλον τους περιλαμβάνονται στην αξιολόγησή τους για το θέμα. Επιπλέον, οι στάσεις απέναντι στη γνώση επηρεάζουν άμεσα τις απόψεις των μαθητών για τον κόσμο.

Οι παρακάτω πίνακες χρησιμοποιούν και οι δύο τις Οδηγίες του ΙΕΠ 2019 για τον γραμματισμό στις Φυσικές Επιστήμες για την εμφάνιση δεδομένων σχετικά με τα επίπεδα επάρκειας των μαθητών. Τα αποτελέσματα του Greece PISA 2015 δείχνουν ότι οι μαθητές απαιτούν συγκεκριμένες γνώσεις και δεξιότητες για να περάσουν στις εξετάσεις φυσικών επιστημών.

13Τα στοιχεία του εγγραμματισμού στις φυσικές επιστήμες

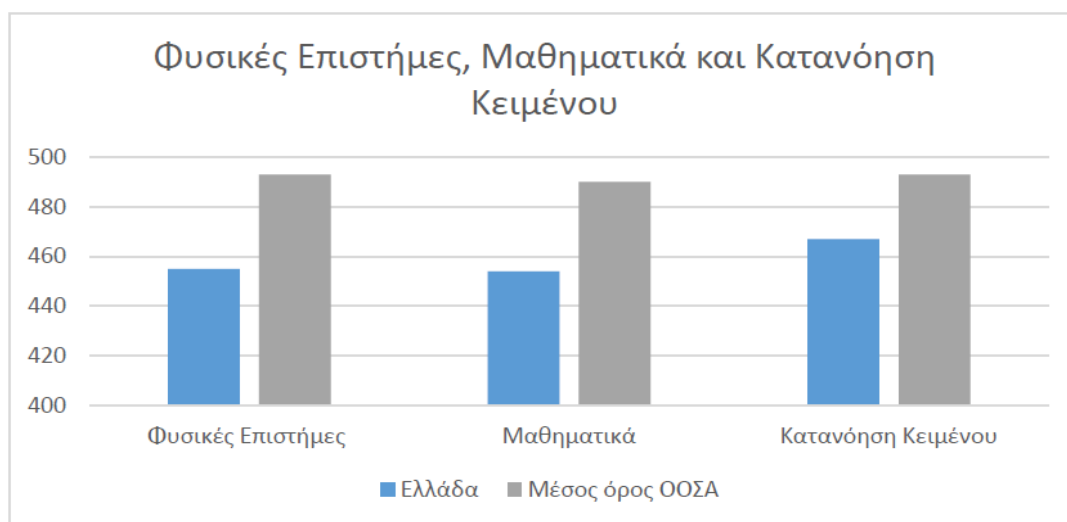
(Πηγή: Εσωτερική παραγωγή ΙΕΠ, 2019 www.iep.edu.gr)

146 Γνώσεις και δεξιότητες που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στις φυσικές επιστήμες

ΕΠΙΠΕΔΟ	Γνώσεις και Δεξιότητες Μαθητών που απαιτούνται σε κάθε επίπεδο στις Φυσικές επιστήμες
1α	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν βασικές γνώσεις από την καθημερινή ζωή και από τις διαδικασίες για την αναγνώριση και ερμηνεία απλών φυσικών φαινομένων. ✓ Να αναλύουν χρησιμοποιώντας βοηθητικά στοιχεία απλά επιστημονικά ερωτήματα που περιλαμβάνουν έως δύο μεταβλητές. ✓ Να αναγνωρίζουν απλές σχέσεις αίτιου –αποτελέσματος ή συσχέτισης. ✓ Να ερμηνεύουν γραφικά ή οπτικά δεδομένα χωρίς ιδιαίτερες γνωστικές απαιτήσεις. ✓ Να επιλέγουν τις καταλληλότερες επιστημονικές εξηγήσεις για σχετικά πλαίσια σε τοπικό ή παγκόσμιο επίπεδο.
1β	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν βασικές ή καθημερινές επιστημονικές γνώσεις για την αναγνώριση οικείων και απλών φαινομένων. ✓ Να αναγνωρίζουν απλά δεδομένα και επιστημονικούς όρους. ✓ Να ακολουθούν οδηγίες για την ολοκλήρωση μιας επιστημονικής διαδικασίας.
2	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν γνώσεις από την καθημερινή ζωή και από τις διαδικασίες για την διατύπωση επιστημονικών εξηγήσεων, την ερμηνεία δεδομένων και την αναγνώριση των ερευνητικών ερωτημάτων σε απλά πειράματα. ✓ Να χρησιμοποιούν απλές ή καθημερινές επιστημονικές γνώσεις για να αξιολογήσουν απλά δεδομένα και να διατυπώσουν έγκυρα συμπεράσματα. ✓ Να αναγνωρίζουν ερωτήματα και να τα διερευνούν με επιστημονικό τρόπο.
3	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν πολύπλοκες γνώσεις σχετικά με το περιεχόμενο για να αναγνωρίσουν ή να ερμηνεύσουν σχετικά φαινόμενα . ✓ Να χρησιμοποιούν βοηθητικά στοιχεία για να εξηγήσουν λιγότερο σχετικές ή περίπλοκες καταστάσεις. ✓ Να πραγματοποιούν σε ένα σαφές ορισμένο πλαίσιο απλά πειράματα βασιζόμενοι στα στάδια της πειραματικής διαδικασίας και στην επιστημονική τους γνώση. ✓ Να διακρίνουν τα επιστημονικά από τα μη επιστημονικά θέματα και να διατυπώνουν επιστημονικούς ισχυρισμούς .
4	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν περίπλοκες ή αφηρημένες γνώσεις περιεχομένου, οι οποίες είτε παρέχονται είτε πρέπει να ανακληθούν ώστε να δώσουν εξηγήσεις σε περίπλοκα ή μη σχετικά φαινόμενα και διαδικασίες. ✓ Να πραγματοποιούν σε σαφώς ορισμένο πλαίσιο πειράματα με δύο ή περισσότερες ανεξάρτητες μεταβλητές. ✓ Να επιχειρηματολογούν με τον πειραματικό σχεδιασμό βασιζόμενοι στη διαδικασία που ακολουθείται και στην επιστημονική τους γνώση. ✓ Να ερμηνεύουν δεδομένα που προέρχονται από ένα αρκετά περίπλοκο σύστημα ή από ένα μη σχετικό πλαίσιο. ✓ Να καταλήγουν σε ευρύτερα συμπεράσματα επιχειρηματολογώντας για τις επιλογές τους.
5	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να χρησιμοποιούν αφηρημένες επιστημονικές ιδέες και θεωρίες για να εξηγήσουν περίπλοκα φαινόμενα, γεγονότα και διαδικασίες που περιλαμβάνουν πολλαπλές αιτιακές σχέσεις. ✓ Να εφαρμόζουν προηγμένες επιστημονικές γνώσεις για να μελετήσουν το σχεδιασμό εναλλακτικών πειραματικών διαδικασιών αιτιολογώντας τις επιλογές τους. ✓ Να χρησιμοποιούν θεωρητικές γνώσεις για να ερμηνεύσουν πληροφορίες ή να κάνουν προβλέψεις. ✓ Να εκτιμούν πιθανούς τρόπους για την διερεύνηση ερωτημάτων ✓ Να αναγνωρίζουν τους περιορισμούς στην ερμηνεία δεδομένων συνεκτιμώντας τις πηγές και τα σφάλματα αβεβαιότητας των επιστημονικών δεδομένων.
6	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Να αντλούν από ένα εύρος επιστημονικών ιδεών και θεωριών για τις επιστήμες της ζωής, της Γης, του Διαστήματος και να χρησιμοποιούν περιεχόμενο , διαδικασίες και επιστημονική γνώση, ώστε να προχωρήσουν σε επεξηγήσεις νέων επιστημονικών φαινομένων, γεγονότων ή διαδικασιών, ή να κάνουν προβλέψεις ✓ Να διακρίνουν κατά την ερμηνεία των δεδομένων τις σχετικές από τις μη σχετικές πληροφορίες και να αντλούν γνώσεις που δεν εντοπίζονται στο σχολικό πρόγραμμα σπουδών. ✓ Να διακρίνουν ανάμεσα σε επιχειρήματα που βασίζονται σε επιστημονικές αποδείξεις και θεωρίες από αυτά που λαμβάνουν υπόψη άλλες ερμηνείες. ✓ Να αξιολογούν τον σχεδιασμό πολύπλοκων πειραμάτων, ερευνών και προσομοιώσεων και να αιτιολογούν τις επιλογές τους

(Πηγή: Σοφianoπούλου Χ,κ.α.σελ 30, Έκθεση Αποτελεσμάτων του Διεθνούς προγράμματος PISA 2015 για την αξιολόγηση των μαθητών στην Ελλάδα Αθήνα 2017)

Κλείνοντας την αναφορά στο έργο PISA, αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της έρευνας του 2015, η μέση επίδοση της Ελλάδας και στους τρεις αξιολογούμενους τομείς είναι χαμηλότερη από τον μέσο όρο της χώρας του ΟΟΣΑ. Το γεγονός αυτό θα πρέπει αναμφίβολα να απασχολήσει ολόκληρη την επιστημονική κοινότητα και τους εθνικούς φορείς χάραξης της εκπαιδευτικής πολιτικής.

Διάγραμμα 1 Μέσοι όροι στις συνολικές κλίμακες επίδοσης στις Φυσικές Επιστήμες, τα Μαθηματικά και την Κατανόηση Κειμένου στην Ελλάδα και στις χώρες του ΟΟΣΑ.

Κεφάλαιο 7^ο:Κριτική στο Πρόγραμμα PISA

7.1 Ερευνητικός σκοπός και ερευνητικά ερωτήματα

Το έργο PISA ανακοίνωσε δημόσια τα ευρήματά του για τη βελτίωση των εκπαιδευτικών συστημάτων σε όλες τις χώρες που είναι μέλη του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης. Ωστόσο, υπάρχει πιθανότητα αυτά τα αποτελέσματα να είναι ορατά από κάθε μεμονωμένη σχολική περιφέρεια — κάτι που θα προκαλούσε εκπαιδευτική ανισότητα και ακόμη και θα βλάψει τα δημόσια σχολεία. Αυτή η διεθνής μελέτη παρακολουθεί το εκπαιδευτικό σύστημα με απόλυτη ισχύ στα αποτελέσματα - καθορίζοντας εάν οι μαθητές μαθαίνουν τις γνώσεις και τις δεξιότητες που απαιτούνται από την τρέχουσα αγορά (Mauriorgos, 2015).

Επειδή οι ηγέτες της χώρας εφαρμόζουν εκπαιδευτικές πολιτικές που είδαν πρώτα οι εκπαιδευτικοί, αποφασίστηκε ότι ήταν απαραίτητο να μελετηθούν οι απόψεις τους σχετικά με την αποτελεσματικότητα και τη χρησιμότητα του PISA.

Τα ερευνητικά ρωτήματα:

ΑΞΟΝΑΣ 1^{ος} : Χρησιμότητα της εφαρμογής του προγράμματος PISA

Η αξιολόγηση PISA δεν αξιολογεί τις θεσμικές γνώσεις των μαθητών που αποκτήθηκαν μέσω του επίσημου προγράμματος σπουδών. Αντίθετα, οι μαθητές δοκιμάζονται στις δεξιότητες που θα χρειαστούν για την καθημερινή ζωή και τη μελλοντική απασχόληση.

1. Πόσο χρήσιμη πιστεύετε ότι είναι αυτή η κρίση για εσάς;
2. Πόσο αντικειμενική είναι αυτή η πληροφορία;
3. Ο διαγωνισμός παρέχει πληροφορίες για τα εκπαιδευτικά συστήματα που είναι αμερόληπτες και εξατομικευμένες για κάθε συμμετέχοντα. Πόσο καλά πιστεύετε ότι αυτή η εκδήλωση μετρά την επιτυχία του εκπαιδευτικού συστήματος κάθε χώρας;
4. Η έρευνα PISA μετρά τα εκπαιδευτικά προγράμματα στις συμμετέχουσες χώρες μέσω αξιολογήσεων μαθητών. Πολλά σχολεία εφαρμόζουν αλλαγές ως απόκριση σε αυτά τα δεδομένα — η δημοσίευση των αποτελεσμάτων σε παγκόσμια κλίμακα οδηγεί σε μεγαλύτερη έμφαση στις απαραίτητες βελτιώσεις;
5. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η εκπαιδευτική αξιολόγηση του PISA είναι ανεξάρτητη από τα προγράμματα σπουδών των σχολείων και τις επιδόσεις των μαθητών, πόσο πιστεύουν οι άνθρωποι ότι είναι ουδέτερη;
6. Σε ποιο βαθμό πιστεύεται ότι το εκπαιδευτικό σύστημα είναι σε θέση να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της οικονομίας και στις ανάγκες του χώρου εργασίας με βάση τα αποτελέσματα του διαγωνισμού PISA;

7. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας, οι μαθητές έμειναν μακριά από τις υποχρεωτικές εξετάσεις ως μέρος του εκπαιδευτικού τους συστήματος. Πιστεύεται ότι οι έφηβοι έχασαν σημαντικά ποσοστά εκπαίδευσης κατά τη διάρκεια της επιδημίας. Σε ποιο βαθμό πιστεύεται ότι εκπροσωπούνται στο πρόγραμμα PISA;
8. Πόσο πιστεύουν οι 15χρονοι μαθητές ότι ενδιαφέρονται για το πρόγραμμα PISA;
9. Η αποτελεσματικότητα του προγράμματος PISA, δεύτερο μόνο μετά το κύρος του, φαίνεται ξεκάθαρα στα δεδομένα που συλλέχθηκαν.
10. Αυξάνεται η δυνατότητα ΕΕ και ΟΟΣΑ να επηρεάσουν τα εκπαιδευτικά συστήματα της χώρας μας χάρη στο PISA.
11. Τα ευρήματα του προγράμματος PISA διαμορφώνουν τις εκπαιδευτικές πολιτικές και το σύστημα της χώρας.
12. Το πρόγραμμα PISA περιορίζει σημαντικά την ικανότητα μιας χώρας να δημιουργήσει ανεξάρτητη εκπαιδευτική πολιτική.
13. Επί του παρόντος, κάθε σχολική μονάδα λαμβάνει την ίδια αξιολόγηση επίδοσης. Ωστόσο, η δημοσίευση των αποτελεσμάτων θα παρείχε στους γονείς την ευκαιρία να κατανοήσουν την απόδοση κάθε ενότητας. Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει τα σχολεία να στοχεύουν στις εθνικές εξετάσεις και να ομαδοποιούνται σε κατηγορίες.
14. Λάβετε υπόψη το πρόγραμμα PISA όταν λύνετε καθημερινά προβλήματα στο σχολείο. Το σημερινό σχολείο παρέχει στους μαθητές πρακτικές λύσεις για αυτά τα ζητήματα χάρη στο πρόγραμμα σπουδών του.
15. Σε ποιο βαθμό το πρόγραμμα PISA δίνει μεγαλύτερη σημασία στην εκπαίδευση με στόχο την προετοιμασία των μαθητών για το χώρο εργασίας;
16. Πιστεύεται ότι το πρόγραμμα PISA προωθεί το μοντέλο του δια βίου μαθητή και του εργατή επανεκπαίδευσης. Αυτό το μοντέλο πιστεύεται ότι προάγει υψηλότερη αξία δεξιοτήτων και πληροφοριών.
- 17.** Η επιτυχία ή η αποτυχία των μαθητών, των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών επηρεάζουν τη διοίκηση του σχολείου. Οι δάσκαλοι πιστεύουν ότι η διοίκηση του σχολείου «χρεώνεται» με την επιτυχία ή την αποτυχία των μαθητών τους και την απόδοσή τους.

7.2 Μεθοδολογία της έρευνας

Μια κοινή πρακτική για την ποσοτική έρευνα είναι η χρήση δομημένου ερωτηματολογίου. Αυτή κρίθηκε η καταλληλότερη μέθοδος για αυτή τη μελέτη.

Μπορεί να σταλεί σε μεγάλο αριθμό παραληπτών.

- Είναι εύκολο στη δημιουργία και τη χρήση, ακόμη και χωρίς προηγούμενη εμπειρία.

- Οι ερωτηθέντες μπορούν να εκφραστούν ελεύθερα, χωρίς περιορισμούς με ευθύ λόγο.
- επικοινωνία),
- Καθιερώνονται οι τυπικές μέθοδοι για την ανάλυση του υλικού.
- Ο ερευνητής δεν μπορεί να επηρεάσει τις απαντήσεις.
- Ως αποτέλεσμα, η εκτέλεση καθενός από αυτές τις δοκιμές απαιτεί τον λιγότερο χρόνο.
- Προκειμένου να αποφευχθεί πιθανή σύγχυση από ερωτήσεις ανοιχτού τύπου, επιλέχθηκαν για τη μελέτη ερωτήσεις κλειστού τύπου κλίμακας Likert. Τα δεδομένα που αποστέλλονται μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου από τα υποκείμενα της έρευνας ήταν η μόνη πηγή για αυτήν την έρευνα, χωρίς δευτερεύουσες πηγές.

Επιλογή του δείγματος

Ένας ερευνητής επιλέγει ένα δείγμα ευκολίας επειδή ζει στην ίδια κομητεία με τον πληθυσμό προέλευσης. Αυτό κάνει τη μελέτη βολική και εύκολη στην ολοκλήρωση. Ο ερευνητής επέλεξε να ερευνήσει τους εκπαιδευτικούς του νομού Αιτωλοακαρνανίας γιατί θέλουν να μάθουν την άποψη των καθηγητών που διδάσκουν στην περιοχή.

Προκειμένου να αντιπροσωπευθούν και τα τρία επίπεδα του τεστ PISA, η δειγματοληψία περιελάμβανε τρεις ομάδες ερωτηματολογίων: 65 έρευνες για γυναίκες και 50 άνδρες εκπαιδευτικούς : 46 Φιλολόγοι, 38 Μαθηματικοί και 31 Θετικές Επιστήμες. Δεκατέσσερις από τους παραπάνω καθηγητές είναι κάτοχοι μεταπτυχιακού διπλώματος. Από τους υπόλοιπους 69 που δεν έχουν, 75 καθηγητές που εργάζονται μόνιμα . Επιπλέον, 40 αναπληρωτές καθηγητές εργάζονται για το σχολείο.

Περιορισμοί της έρευνας

Λόγω του μικρού μεγέθους του δείγματος, αυτή η έρευνα χρειάζεται προσεκτικό έλεγχο. Τα αποτελέσματα αυτής της μελέτης δεν αντιπροσωπεύουν επακριβώς τον πληθυσμό των δασκάλων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, επειδή ήταν ένα δείγμα ευκολίας. Συνεπώς, τα αποτελέσματα δεν θα πρέπει να ερμηνεύονται επαγωγικά ως άποψη του PISA από εκπαιδευτικούς δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ένας πιο αξιόπιστος τρόπος συλλογής δεδομένων είναι μέσω μιας μεγαλύτερης τυχαίας έρευνας. Η συγκριτική ανάλυση των τάσεων είναι επίσης μια αποδεκτή μέθοδος.

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το ερωτηματολόγιο απαιτεί από τους ερωτώμενους να απαντήσουν με συγκεκριμένο τρόπο χωρίς τη δυνατότητα υποβολής πρόσθετων διευκρινιστικών ερωτήσεων.

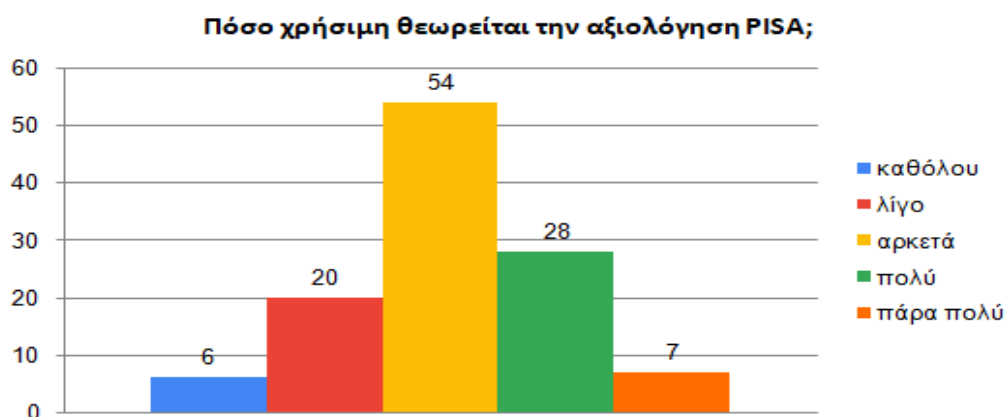
Μόνο τα σχολεία της πρώτης λυκείου δέχονται αυτό το πρόγραμμα. Υπάρχουν ορισμένες εξαιρέσεις σε αυτόν τον κανόνα, γιατί εφαρμόστηκε πιλοτικά σε ορισμένα λύκεια και δεν εφαρμόστηκε το πρόγραμμα σε όλους τους μαθητές ηλικίας 15 ετών.

7.3 Ανάλυση των δεδομένων

Η μέθοδος ανάλυσης ποσοτικών δεδομένων που θα ακολουθηθεί είναι μέσω Γραφικής Απεικόνισης με χρήση διαγραμμάτων.

Παρουσίαση και ερμηνεία των αποτελεσμάτων

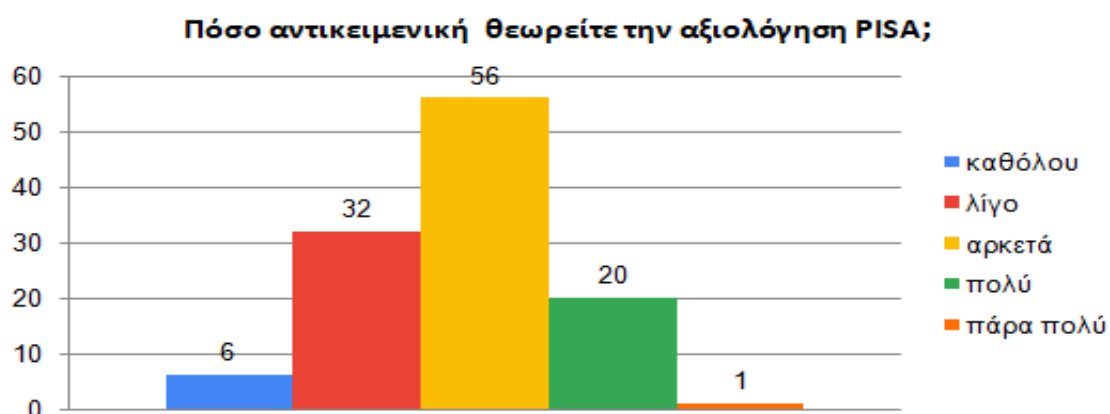
ΑΞΟΝΑΣ 1^{ος} : Αξιότητα της εφαρμογής του προγράμματος PISA

Καθόλου	5,2%
Λίγο	17,4%
Αρκετά	47%
Πολύ	24,3%
Πάρα πολύ	6,1%

Οι εκπαιδευτικοί θεωρούν ότι η αξιολόγηση PISA είναι αρκετά χρήσιμη, ή και πολύ χρήσιμη, σε ποσοστό 47% και 24,3%, αντίστοιχα. Η αξιολόγηση μετρά τις γνωστικές

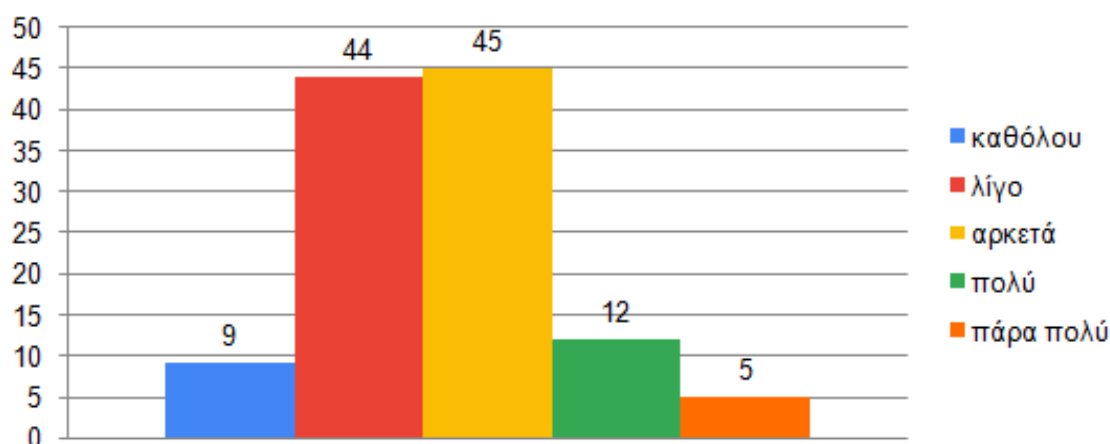
ικανότητες και την κριτική σκέψη των μαθητών μέσα από προβλήματα της καθημερινότητας που πρέπει να λύσουν οι μαθητές.

Καθόλου	5,2%
Λίγο	27,8%
Αρκετά	48,7 %
Πολύ	17,4%
Πάρα πολύ	0,9%

Μερικοί δάσκαλοι πιστεύουν ότι η αξιολόγηση PISA είναι υποκειμενικά δομημένη. Είναι ένα μικρό ποσοστό των εκπαιδευτικών που πιστεύουν ότι η αξιολόγηση είναι αντικειμενική. Περισσότεροι από τους μισούς εκπαιδευτικούς πιστεύουν ότι είναι υποκειμενικά δομημένο. Τα περισσότερα από τα πρώτα έξι επίπεδα δυσκολίας της αξιολόγησης αφορούν θέματα που δεν διδάσκονται στα σχολεία. Πολλοί μαθητές δυσκολεύονται να απαντήσουν σε αυτές τις ερωτήσεις επειδή δεν είναι σίγουροι πώς να επεξεργαστούν τις πληροφορίες.

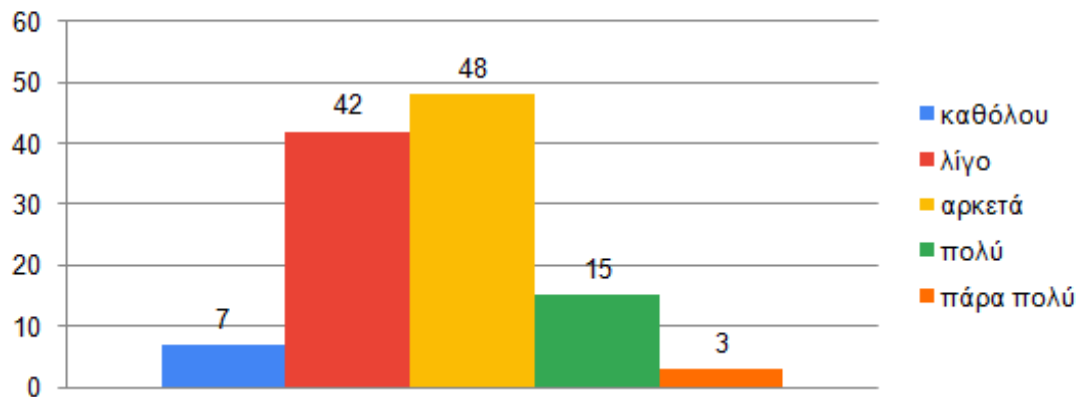
Τα αποτελέσματα του διαγωνισμού είναι ανώνυμα και δεν αφορούν την ατομική επίδοση των μαθητών αλλά την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού συστήματος κάθε χώρας. Πόσο αξιοκρατική θεωρείτε την αξιολόγηση αυτή ;

Καθόλου	7,8%
Λίγο	38,3%
Αρκετά	39,1%
Πολύ	10,4%
Πάρα πολύ	4,4%

Η έρευνα PISA παρέχει πολλές πολύτιμες πληροφορίες. Οι ερωτηθέντες στην έρευνα έχουν πολύ διαφορετικές απόψεις σχετικά με το πόσο πολύτιμα είναι τα αποτελέσματα της έρευνας. Περίπου το 49% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι τα αποτελέσματά τους είναι πιο πολύτιμα από οποιοδήποτε άλλο σύστημα, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι η έρευνα είναι εξίσου πολύτιμη ή και λιγότερο πολύτιμη από άλλα συστήματα. Το 50% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι άλλα συστήματα είναι πιο πολύτιμα από αυτό το σύστημα. Όταν εξετάζουμε την αξία ενός συστήματος, είναι σημαντικό να εξετάζουμε τα βιβλία, τα αναλυτικά προγράμματα και τα logistics του.

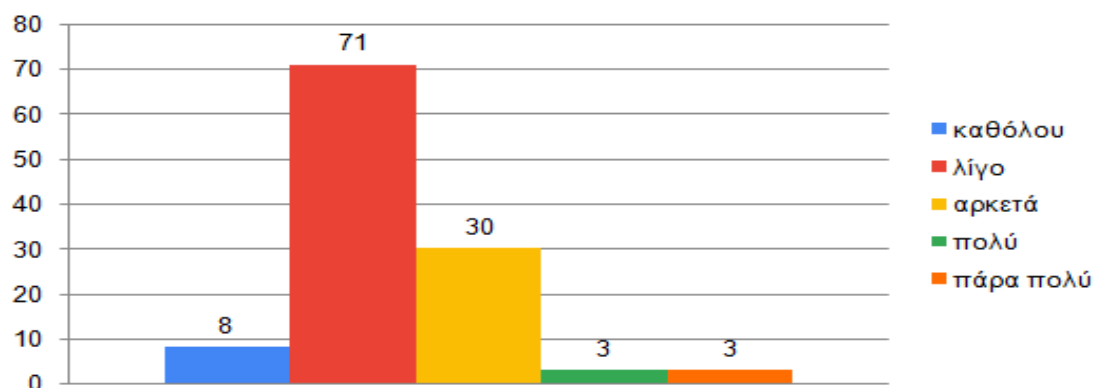
Η μέτρηση και η δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων σε συγκριτική βάση θα οδηγήσει τα σχολεία να δώσουν έμφαση σε δράσεις που είναι απαραίτητες για την βελτίωση της συγκριτικής τους επίδοσης;

καθόλου	6,1%
λίγο	36,5%
Αρκετά	41,7%
πολύ	13%
πάρα πολύ	2,7%

Πάνω από το 41% των ερωτηθέντων πιστεύει ότι ορισμένες πρακτικές μπορούν να βελτιώσουν τις μετρήσεις σχολικής επίδοσης που λαμβάνονται από το πρόγραμμα PISA. Περίπου το 36,5% των ατόμων που συμμετείχαν στην έρευνα, αν και δεν θα υπήρχε σημαντική αλλαγή στη σχολική επίδοση από τα αποτελέσματα του προγράμματος.

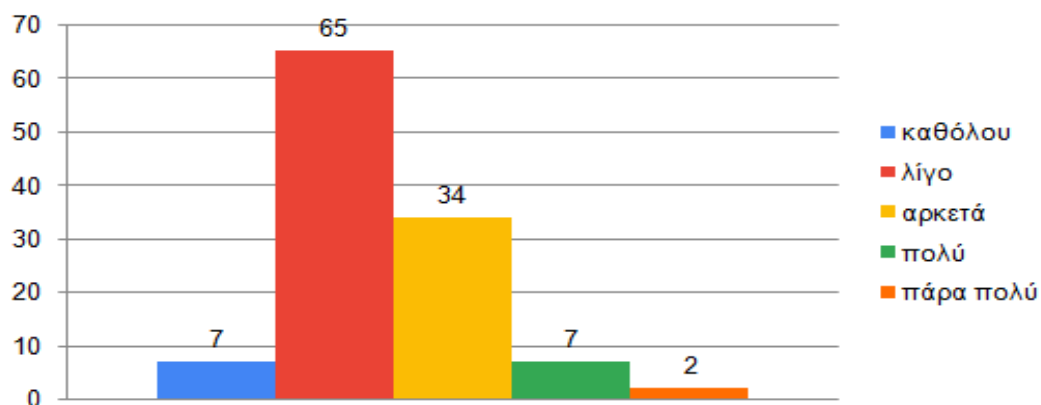
Σε ποίο βαθμό θεωρείται ότι το πρόγραμμα PISA αποτελεί ουδέτερη αποτίμηση της αξιολόγησης μόνο των μαθητών και όχι της σχολικής μονάδας;

καθόλου	7%
Λίγο	61,7%
Αρκετά	26,1%
Πολύ	2,6%
πάρα πολύ	2,6%

Εκτός του τομέα της εκπαίδευσης, πολλές πηγές συμφωνούν ότι η ΕΕ πρέπει να αξιολογήσει τα σχολικά συστήματα και άλλους μεγάλους οργανωμένους φορείς, όπως τα πολιτικά κόμματα. Ωστόσο, οι περισσότεροι δάσκαλοι πιστεύουν ότι η ΕΕ δεν είναι μια ουδέτερη εκπαιδευτική αξιολόγηση. Αντίθετα, πιστεύουν ότι αξιολογεί το έργο κάθε σχολικής μονάδας.

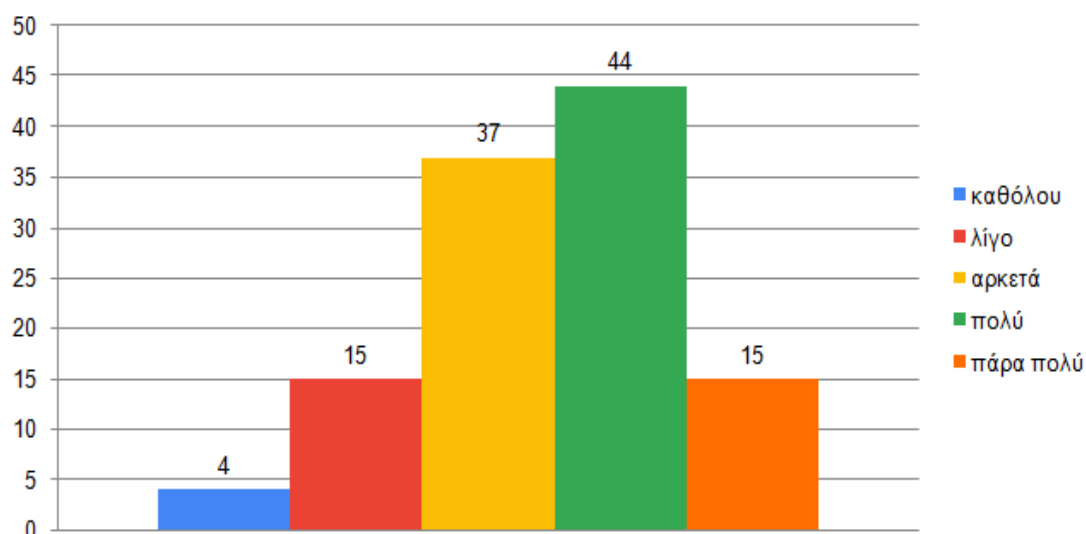
Σε ποió βαθμό το εκπαιδευτικό μας σύστημα αξιοποιώντας τα αποτελέσματα θα ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της οικονομίας και τις ανάγκες της εργασίας;

καθόλου	6,1%
λίγο	56,5%
αρκετά	29,6%
Πολύ	6,1%
Πάρα πολύ	1,7%

Περισσότεροι από τους μισούς από τους ερωτηθέντες εκπαιδευτικούς πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα του PISA δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες τους ή στις απαιτήσεις της οικονομίας.

Το εκπαιδευτικό μας σύστημα περιέχει θεσμοθετημένες εξετάσεις και οι μαθητές στην πανδημία απείχαν από αυτές. Επίσης είναι αποδεκτό ότι κατά την διάρκεια της πανδημίας υπήρχαν αρκετά κενά στη μάθησή τους. Σε ποιό βαθμό πιστεύετε ότι θα αποτυπωθούν αυτά στο πρόγραμμα PISA ;

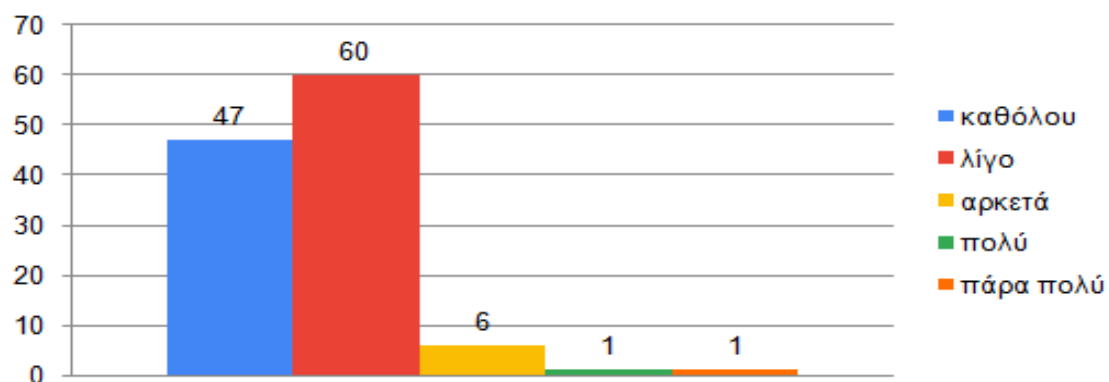

Καθόλου	3,5%
Λίγο	13%
Αρκετά	32,2%
Πολύ	38,3%
Πάρα πολύ	13%

Ο διαγωνισμός PISA που ολοκληρώθηκε πρόσφατα θα αποκαλύψει κενά στην κατανόηση των μαθητών που αντιλαμβάνονται οι δάσκαλοι. Περίπου το 32% των μαθητών έκρινε ότι ήταν πολύ ή δίκαιο στην κατανόηση της ύλης που σημείωσε με

αυτόν τον τρόπο στον διαγωνισμό.

Σε ποιό βαθμό ενδιαφέρονται οι 15χρονοι μαθητές για το πρόγραμμα PISA;

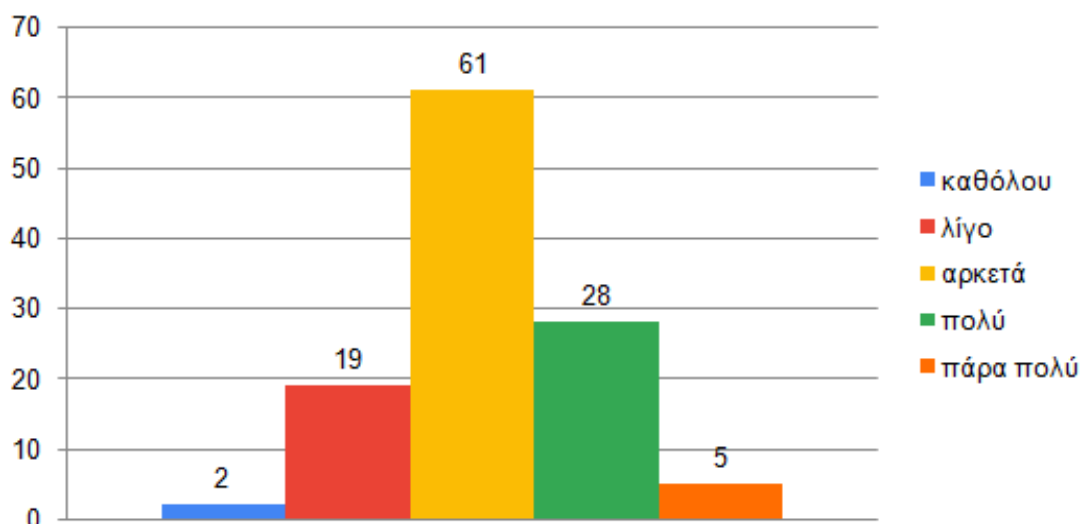

καθόλου	40,9%
λίγο	52,1%
Αρκετά	5,2
Πολύ	0,9%
Πάρα πολύ	0,9 %

Οι δάσκαλοι πιστεύουν ότι το ενδιαφέρον των μαθητών για το πρόγραμμα PISA είναι χαμηλό ή ανύπαρκτο στο 52,1%.

ΑΞΟΝΑΣ 2^{ος} :Η αποτελεσματικότητα του προγράμματος PISA

Μέσω του PISA αυξάνεται η δυνατότητα του ΟΟΣΑ και της ΕΕ να διαμορφώνει τους εστούχους των εκπαιδευτικών συστημάτων των κρατών -μελών τους, άρα και της χώρας μας;

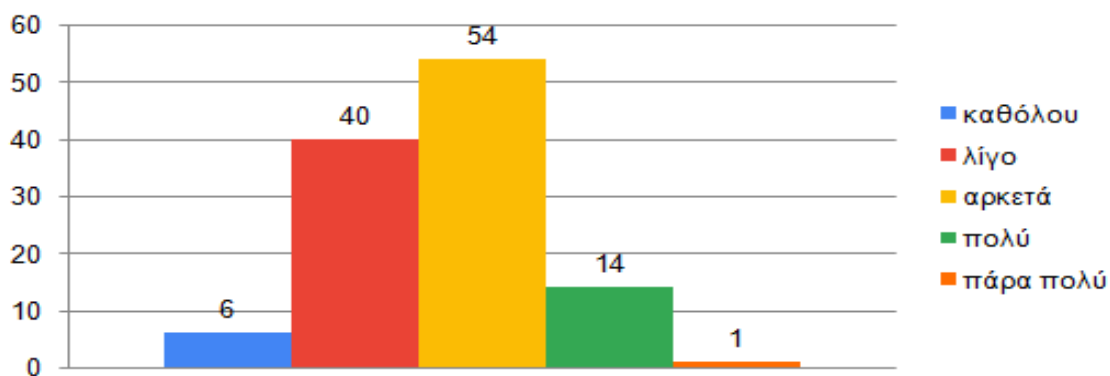

καθόλου	1,8%
λίγο	16,5%
αρκετά	53%
Πολύ	24,3%
Πάρα πολύ	4,3%

Το πρόγραμμα PISA θεωρείται ότι έχει σημαντικό αντίκτυπο στα εκπαιδευτικά συστήματα σε όλο τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, πάνω από το 60% των δασκάλων θεωρούν ότι αυτή η επίδραση είναι «πολύ» αντί για «καθόλου». Σύμφωνα με τις απόψεις των καθηγητών, το πρόγραμμα αυξάνει την ικανότητα από 53% σε 24%. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο γεγονός ότι τα προγράμματα PISA επηρεάζουν τα εκπαιδευτικά συστήματα στις χώρες μέλη, συμπεριλαμβανομένης της δικής μας. Επιπλέον, πολλές πηγές υποστηρίζουν ότι οι μαθητές δεν μπορούν να

αποφύγουν να επηρεαστούν από τις διεθνείς πολιτικές.

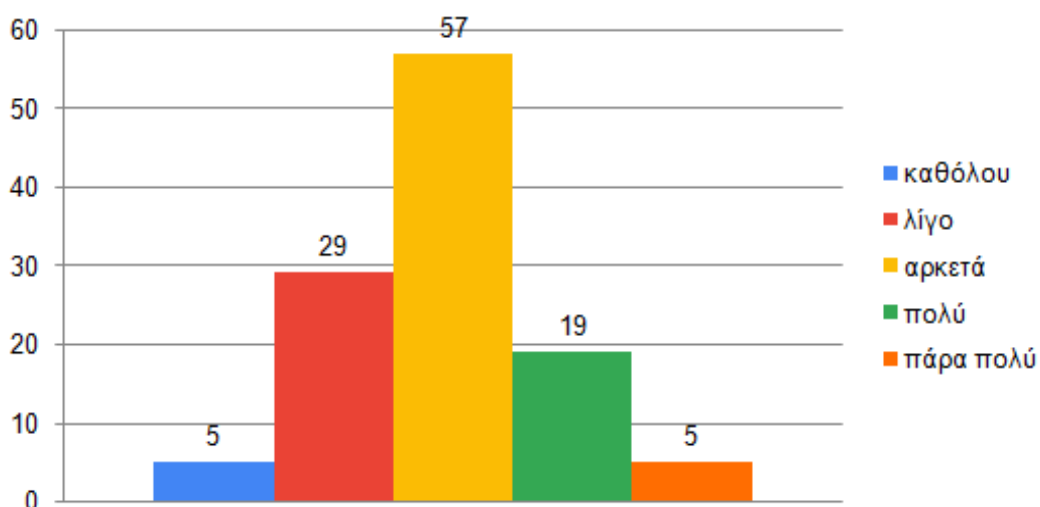
Σε ποιό βαθμό η έρευνα του PISA επηρεάζει την εκπαιδευτική πολιτική και το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας;

Καθόλου	5,2
Λίγο	34,8%
Αρκετά	47%
Πολύ	12,2%
Πάρα πολύ	0,8%

Οι δάσκαλοι πιστεύουν ότι το εκπαιδευτικό μας σύστημα και η πολιτική μας έχουν μεγάλη επίδραση στην εκπαίδευση, αλλά όχι τόσο όσο άλλες χώρες. Πιστεύουν ότι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι περισσότερες άλλες χώρες έχουν μεγαλύτερη επίδραση στην εκπαίδευση από τη χώρα μας (47%).

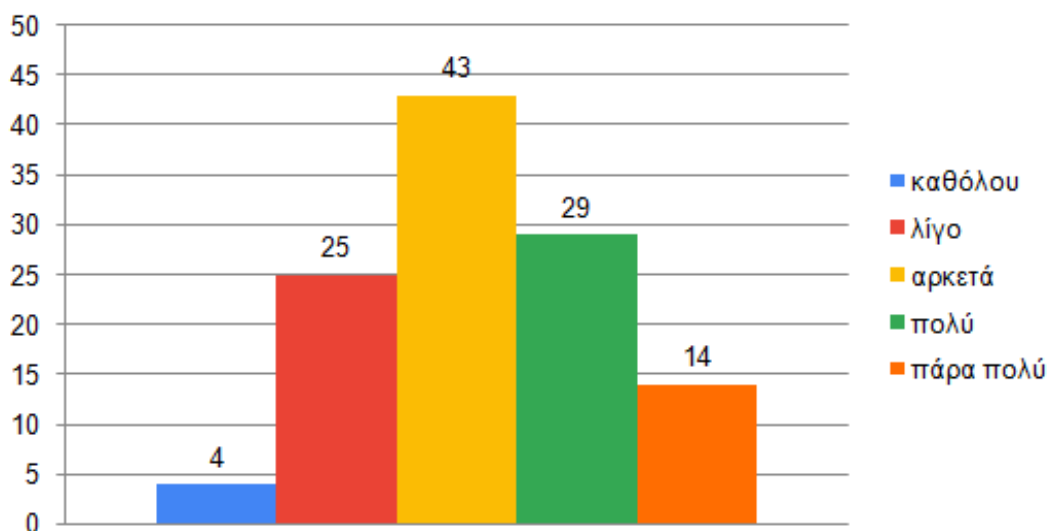
Το πρόγραμμα PISA περιορίζει αισθητά την δυνατότητα των εθνικών κρατών να ασκούν ανεξάρτητη πολιτική στο χώρο της εκπαίδευσης;

καθόλου	4,3%
Λίγο	25,2%
Αρκετά	49,7%
Πολύ	16,5%
πάρα πολύ	4,3%

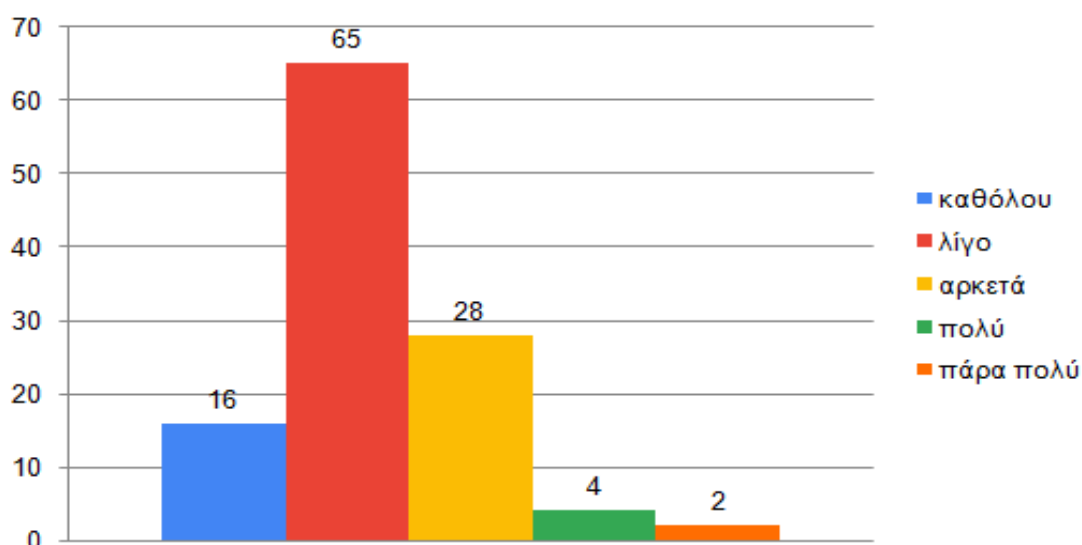
Το πρόγραμμα περιορίζει αρκετά (49,7%), κατά τη γνώμη των εκπαιδευτικών, την δυνατότητα των εθνικών κρατών να ασκούν ανεξάρτητη πολιτική στο χώρο της εκπαίδευσης. Αυτό όμως, βάση της βιβλιογραφίας δεν είναι πάντοτε αρνητικό μέσα στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού δανεισμού κάποιων επιτυχημένων εκπαιδευτικών πρακτικών.

Η δημοσίευση των αποτελεσμάτων θα προσφέρει στους γονείς τη δυνατότητα να γνωρίζουν τις επιδόσεις της κάθε σχολικής μονάδας. Αυτό θα οδηγήσει στη στόχευση των εθνικών εξετάσεων και στην κατηγοριοποίηση των σχολείων;

Μετά το τέλος του προγράμματος, τα σχολεία ετοιμάζουν έκθεση για την απόδοσή τους. Στη συνέχεια δίνεται στους μαθητές μαζί με πληροφορίες σχετικά με τη διεθνή κατάταξή τους. Πολλοί πιστεύουν ότι η έκθεση θα κάνει τις εθνικές εξετάσεις και τις σχολικές μονάδες να στοχοποιηθούν πολύ ή μέτριο. Επιπρόσθετα, το 37,4% των ανθρώπων πιστεύουν ότι θα οδηγήσουν στο να κατηγοριοποιηθούν οι σχολικές μονάδες ως πολλές ή μέτριες.

Σε ποιό βαθμό το σημερινό σχολείο προσφέρει γνώση που να έχει πρακτική χρησιμότητα στην επίλυση καθημερινών προβλημάτων στην οποία αξιολογούνται οι μαθητές μέσω του προγράμματος PISA ;

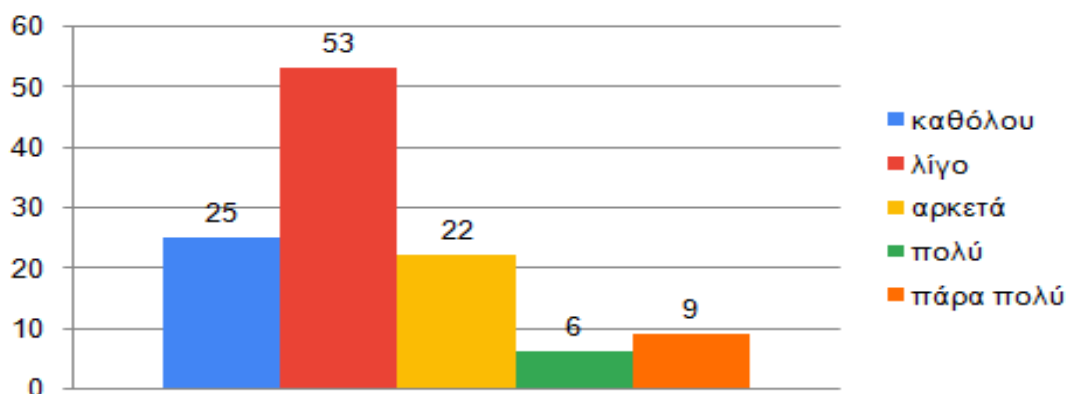

καθόλου	13,9%
λίγο	56,5%
Αρκετά	24,3%
Πολύ	3,5%
πάρα πολύ	1,8%

Δεδομένου ότι οι μαθητές σήμερα λαμβάνουν ελάχιστη πρακτική χρησιμότητα από τη σχολική τους εκπαίδευση, αναμένεται ότι έχουν ποσοστό απόδοσης κάτω του μέσου όρου όταν λαμβάνουν την αξιολόγηση PISA. Αυτό συμβαίνει επειδή το 56,5% του σχολείου που δεν παράγει πρακτική χρησιμότητα δεν έχει κάνει τίποτα για να

βοηθήσει τους μαθητές να συνδέσουν τα μαθήματά τους με την καθημερινή ζωή.

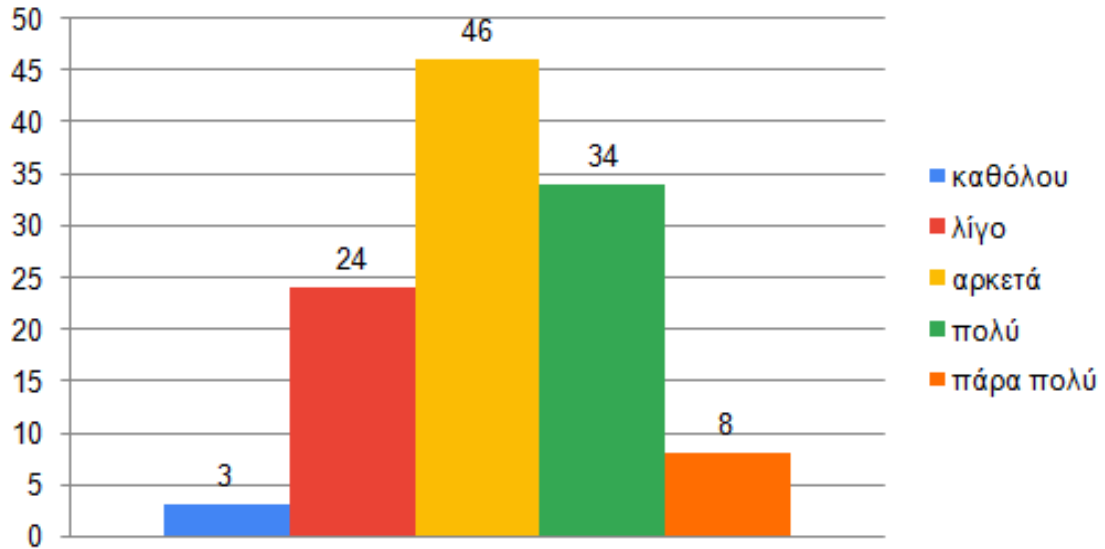
Σε ποιά βαθμό θεωρείτε ότι το πρόγραμμα PISA αποτελεί μοχλό στροφής της εκπαίδευσης προς την αγορά εργασίας;

καθόλου	21,7%
λίγο	46,1%
αρκετά	19,1%
Πολύ	5,3%
Πάρα πολύ	7,8%

Ο ΟΟΣΑ ελέγχει και σχεδιάζει το πρόγραμμα δοκιμών PISA για την εκπαίδευση όλων των εμπλεκόμενων. Επιπλέον, αυτός ο μη κερδοσκοπικός οργανισμός επηρεάζει τις οικονομίες πολλών χωρών μέσω της εργασίας του. Ο ΟΟΣΑ λειτουργεί το πρόγραμμα εξετάσεων PISA για την εκπαίδευση όλων των εμπλεκόμενων. Επιπλέον, αυτός ο μη κερδοσκοπικός οργανισμός επηρεάζει τις οικονομίες πολλών χωρών μέσω της εργασίας του.

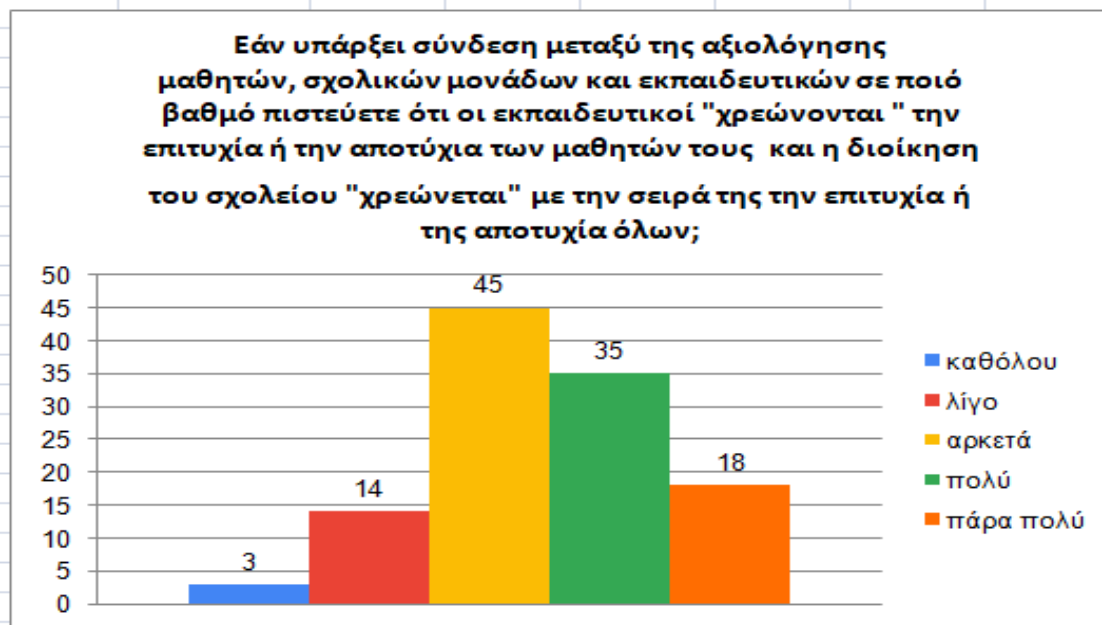
**Πιστεύετε ότι το πρόγραμμα PISA προωθεί το μοντέλο της
δεξιότητας και της πληροφορίας που παραπέμπει στον
"Δια Βίου Μαθητή" και στον μετέπειτα συνεχώς
"επανακαταρτιζόμενο εργαζόμενο";**

Καθόλου	2,5%
Λίγο	20,9%
αρκετά	40%
Πολύ	29,6%
πάρα πολύ	7%

Είναι κατανοητό ότι βλέπετε το 40% έως 29,6% του εργατικού δυναμικού ενός εκπαιδευτικού ιδρύματος ως «επανακατάρτισης εργαζομένων» όταν προωθεί το μοντέλο δεξιοτήτων και πληροφοριών που αναφέρεται στη «Δια βίου Μάθηση». Οι δεξιότητες και η «Δια Βίου Μάθηση» έχουν εφαρμοστεί στα ευρωπαϊκά εκπαιδευτικά συστήματα από το 2010. Κατά συνέπεια, οι εκπαιδευτικοί έχουν

ενσωματώσει αυτές τις ιδέες στη νοοτροπία τους.

καθόλου	2,5%
λίγο	12,2%
Αρκετά	39,2%
Πολύ	30,4%
Πάρα πολύ	15,7%

Οι δάσκαλοι και οι σχολικές μονάδες λαμβάνουν και οι δύο μεγάλο ποσοστό των βαθμών των μαθητών. Το 39,2% πιστεύει ότι είναι πολύ, το 30,4% πιστεύει ότι είναι πολύ λίγο και το 15,7% πιστεύει ότι έχει δίκιο. Αυτά τα αποτελέσματα ευθυγραμμίζονται με ευρήματα που σχετίζονται με την τάση αξιολόγησης ανθρώπων σε αντίθεση με οργανισμούς σε όλη την Ευρώπη.

7.4 Συμπεράσματα έρευνας

Η αξιολόγηση PISA είναι σημαντική για τις μελλοντικές προοπτικές σταδιοδρομίας, επειδή εστιάζει στις ικανότητες ενός μαθητή αντί στο εκπαιδευτικό υλικό του σχολείου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι σημαντικό για τους εκπαιδευτικούς να εστιάζουν σε αυτήν την αξιολόγηση στην τάξη.

Οι δημιουργοί του τεστ PISA υποστηρίζουν ότι είναι ένα πολύτιμο εργαλείο σύγκρισης που δεν ενδιαφέρεται να το κάνουν οι μαθητές. Δηλώνουν ότι το τεστ έχει σχεδιαστεί και μελετηθεί με στόχο τη σωστή προσαρμογή των μαθητών στο οικογενειακό, κοινωνικό και ακαδημαϊκό τους περιβάλλον. Αν και λίγοι μαθητές μπαίνουν στον κόπο να εμφανιστούν στο τεστ, υποστηρίζουν ότι οι περισσότεροι το θεωρούν ασήμαντο. Λόγω της ασάφειας γύρω από τα θέματα του τεστ, οι μαθητές δεν έχουν κίνητρο να λάβουν μέρος στις εξετάσεις. Επιπλέον, ενδέχεται να μην γνωρίζουν ορισμένα από τα θέματα που καλύπτονται στην εξέταση. Κατά συνέπεια, αυτή η εξέταση είναι δύσκολη και προκλητική. Οι δημιουργοί του PISA 2020 πιστεύουν ότι τα κενά στη γνώση των μαθητών θα αυξηθούν όταν δημοσιοποιηθούν τα αποτελέσματα από το PISA 2021. Μόνο ένα μικρό μέρος των μαθητών σημείωσε 3 κατά την εξέταση.

Αρκετοί δάσκαλοι διαφωνούν με τα αποτελέσματα της ανώνυμης έρευνας. Πιστεύουν ότι τα δεδομένα δεν έχουν καμία επίδραση στη σχολική τους εργασία, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι είναι σημαντική. Η πλειοψηφία των εκπαιδευτικών συμφωνεί ότι αυτό δεν αφορά την απόδοση κάθε μαθητή. Οι αναφορές λήξης του διαγωνισμού κατατάσσουν τα εκπαιδευτικά συστήματα ανώνυμα για να διατηρηθεί η ανωνυμία των μαθητών. Αυτές οι εκθέσεις κατατάσσουν όλες τις χώρες ανώνυμα για να μετρήσουν την αποτελεσματικότητα των εκπαιδευτικών τους συστημάτων. Τα εκπαιδευτικά συστήματα πρέπει να αξιολογούνται πέρα από τις επιδόσεις των μαθητών. Άλλοι σημαντικοί παράγοντες σπάνια λαμβάνονται υπόψη όταν αυτά τα συστήματα αξιολογούνται.

Πολλοί δάσκαλοι πιστεύουν ότι η σύγκριση των αποτελεσμάτων των ενεργειών των σχολείων τους θα οδηγήσει σε βελτιώσεις στα εκπαιδευτικά συστήματα. Ο συνδυασμός ειδικών συνθηκών με εκπαιδευτικό δανεισμό μπορεί να οδηγήσει τις

χώρες στη δημιουργία των καλύτερων δυνατών εκπαιδευτικών συστημάτων. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι αυτή η διαδικασία δεν θα βελτιώσει σημαντικά το εκπαιδευτικό μας σύστημα.

Τα προγράμματα PISA αξιολογούν τη σχολική εργασία των παιδιών αντί για τις ατομικές τους δεξιότητες. Αυτό υποστηρίζει τον ισχυρισμό ότι οι Ευρωπαίοι άρχισαν πρόσφατα να αξιολογούν τα σχολεία αντί για τις ατομικές δεξιότητες των παιδιών. Επιπλέον, αυτές οι εκτιμήσεις ευθυγραμμίζονται με αναφορές από βιβλιογραφικές πηγές.

Οι δάσκαλοι πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα των τεστ PISA δεν θα αλλάξουν τίποτα στο σχολείο τους. Δεν πιστεύουν ότι τα αποτελέσματα θα βοηθήσουν τους μαθητές τους να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της οικονομίας ή να τους προετοιμάσουν για δουλειά. Πιστεύουν ότι χρειάζονται σημαντικές αλλαγές και δεν θέλουν να ακολουθήσουν τις επιτυχημένες πρακτικές άλλων χωρών.

Το πρόγραμμα PISA αποτελεί επίσημη πηγή δεδομένων. Αυτό επιτρέπει στην ΕΕ και τον ΟΟΣΑ να εφαρμόσουν τους στόχους των εκπαιδευτικών τους για κάθε χώρα μέλος. Αυτοί οι στόχοι οδηγούν σε περισσότερα εκπαιδευτικά συστήματα στις χώρες μέλη αντί για λιγότερα. Εξαιτίας αυτού, το πρόγραμμα έχει σημαντικές επιπτώσεις στην εκπαίδευση. Επειδή είναι μια κατευθυντήρια γραμμή για τη δημιουργία νέων στόχων, η εκπαίδευση θα χρησιμοποιηθεί ως πλαίσιο για τη δημιουργία νέων στόχων.

Οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τις εθνικές εκπαιδευτικές πολιτικές διαφορετικά από τις ιδιωτικές εκπαιδευτικές πολιτικές. Αυτό οφείλεται στην πεποίθηση ότι οι εθνικές εκπαιδευτικές πολιτικές έχουν μεγαλύτερο ή μικρότερο αντίκτυπο στην κοινή γνώμη. Κάποιοι πιστεύουν ότι αυτό ισχύει και για τις διεθνείς εκπαιδευτικές πολιτικές.

Παρά τις καλύτερες προσπάθειές του, η εθνική εκπαιδευτική πολιτική αναπτύσσεται ελάχιστα χάρη στο PISA. Ακόμη και το κοινό φαίνεται να συμφωνεί με αυτή την εκτίμηση.

Υπάρχουν δύο ξεχωριστές ομάδες σχολείων και μαθητών: αυτά που είχαν καλές επιδόσεις στο σχολείο και αυτά που δεν είχαν. Ως αποτέλεσμα αυτού, πολλοί μαθητές που δεν είχαν καλές επιδόσεις στο σχολείο στοχοποιούνται, οπότε στοχοποιείται και η σχολική μονάδα .

Επειδή οι αξιολογήσεις των σχολείων είναι τόσο άχρηστες στα τεστ PISA, είναι σημαντικό να ελέγχετε τακτικά τον τρόπο με τον οποίο παρέχεται η εκπαίδευση. Αυτό συμβαίνει γιατί η εκπαίδευση που είναι χρήσιμη εκτός σχολείου είναι απαραίτητη.

Αρκετές αναφορές υποστηρίζουν ότι τα αποτελέσματα των τεστ PISA δείχνουν ότι η εκπαίδευση επικεντρώνεται στην προετοιμασία των μαθητών για την αγορά εργασίας. Ωστόσο, οι εκπαιδευτικοί αμφισβητούν αυτόν τον ισχυρισμό και υποστηρίζουν ότι είναι ανακριβής και παραπλανητικός. Λόγω της πεποίθησής τους ότι οι νέοι σχολικής ηλικίας δυσκολεύονται να βρουν δουλειά στον κλάδο της χώρας τους, πολλοί επιλέγουν να σπουδάσουν στο εξωτερικό. Αυτό είναι γνωστό ως «διαρροή εγκεφάλων».

Οι άνθρωποι κατανοούν το μοντέλο των ισόβιων μαθητών των τεστ PISA αναφερόμενοι σε αυτό συχνά. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτά τα τεστ προωθούν την ιδέα ότι όλοι πρέπει να μαθαίνουν νέα πράγματα. Αυτή η ιδέα υποστηρίζεται από το γεγονός ότι όλοι καταλαβαίνουν τι αφορούν αυτά τα τεστ.

Παρέχοντας σύνδεση μεταξύ της σχολικής επίδοσης και της προόδου δασκάλων και μαθητών, η εξέταση της ακαδημαϊκής βιβλιογραφίας παρέχει στα σχολεία ένα μέσο διατήρησης της προόδου των μαθητών και των σχολικών επιδόσεων.

Αντί επιλόγου ...

Μια πραγματική, πανελλαδική εκπαιδευτική εξέταση που ονομάζεται Ελληνική PISA αποκαλύπτει ο Ν. 4823/21. Είναι μια εκπαιδευτική αξιολόγηση που πρέπει να ολοκληρώσουν όλοι οι μαθητές στη χώρα μας . Η εξέταση πραγματοποιείται κάθε σχολική χρονιά στην Στ' τάξη και στη Γ' Γυμνασίου. Ένας νέος τύπος εξετάσεων εφαρμόζεται στα δύο άκρα αυτών των τάξεων κάθε σχολική χρονιά.

Οι εξετάσεις αξιολογούν την κατανόηση των μαθητών στη Νέα Ελληνική Γλώσσα και των Μαθηματικών κατ'οτις φυσικές επιστήμες προκειμένου να προσδιοριστούν οι ικανότητες και οι δεξιότητες ενός μαθητή. Αυτές οι εξετάσεις αξιολογούν τους μαθητές μόνο στα συγκεκριμένα μαθήματα. Τα τεστ δεν συνδέονται με κάποιο συγκεκριμένο σχολείο και είναι εντελώς ανώνυμα. Αξιολογούν τις γνώσεις, τις ικανότητες και τις δεξιότητες ενός μαθητή σύμφωνα με το τι περιμένουν τα προγράμματα από αυτόν. Επιπλέον, αυτά τα τεστ δεν περιλαμβάνονται στις αξιολογήσεις των δασκάλων και δεν μετρούν συγκεκριμένα τις γνώσεις ενός μαθητή για κάποιο συγκεκριμένο θέμα.

Η βάση δεδομένων που φιλοξενείται από την A.D.I.P.P.D.E, η οποία σημαίνει Application for Displaying Results of Examinations, είναι προσβάσιμη μέσω ενός θεσμικά συνδεδεμένου συστήματος διεθνών οργανισμών χάραξης εκπαιδευτικής πολιτικής. Η Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και το ΙΕΠ διαχειρίζονται όλες τις εξετάσεις που διενεργούνται σε όλο το εκπαιδευτικό σύστημα. Το ΙΕΠ και η ΑΔΙΠΠΕΔ χρησιμοποιούν τα αποτελέσματα των εξετάσεων για να δημιουργήσουν συστάσεις προς το Υπουργείο Παιδείας, Πολιτισμού, Αθλητισμού και Επιστημών σχετικά με αλλαγές σε εκπαιδευτικά προγράμματα, υλικά και μεθόδους διδασκαλίας. Οι αλλαγές αυτές υλοποιούνται με στόχο τη βελτίωση των μελλοντικών εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων, των προγραμμάτων σπουδών και του εκπαιδευτικού υλικού.

Μόλις συμβεί αυτό, η εφαρμογή των σχεδίων τους για ένα πιο ολοκληρωμένο εκπαιδευτικό σύστημα με αυξημένη κρατική παρέμβαση καθίσταται δυνατή. Αυτό θα οδηγήσει στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση των δημόσιων σχολείων και στη μετατροπή των δημόσιων σχολείων σε σχολές επιχειρήσεων. Προς το παρόν είναι άγνωστο εάν υπάρχουν συστήματα κατάταξης ή αν έχουν αναφερθεί αποτελέσματα. Ωστόσο, αυτό είναι απίθανο καθώς θα είναι διαθέσιμες περισσότερες πληροφορίες στο μέλλον.

Το 2020, ο Αι ανακάλυψε ότι τα τυπικά συστήματα δοκιμών δημιουργούν ταξικισμό και έλεγχο. Αυτό οφείλεται στον τρόπο που δημιούργησαν την απόδοση ομιλίας και τα ταξινομημένα συστήματα. Τα σχολεία ουσιαστικά χωρίζονται σε κατηγορίες με

βάση την κοινωνικοοικονομική τους κατάσταση. Αυτό αναγκάζει τα σχολεία να μεταθέτουν την ευθύνη για τις εκπαιδευτικές τους αποτυχίες μακριά από τις σχολικές τους πολιτικές και προς τους μαθητές και τους δασκάλους που βρίσκονται οικονομικά και επαγγελματικά περιθωριοποιημένοι.

Βιβλιογραφία

- Παπακωνσταντίνου, Π. . (1993). *Εκπαιδευτικό Έργο Και Αξιολόγηση Στο Σχολείο*. Αθήνα:: Έκφραση. .
- Σαΐτης Χ . (2007). *Οργάνωση και λειτουργία της σχολικής μονάδας* . Αθήνα .
- Σβορώνου – Ζωγράφου Α. . (2007). *Ψυχοπαιδαγωγική προσέγγιση της διδασκαλίας*. . Αθήνα: Ένωση Ελλήνων Φυσικών .
- Al'Abri, K. (2011). The Impact of Globalization on Education Policy of Developing Countries: Oman as an Example. . *Literacy Information and Computer Education Journal*, 491-502.
- Askenazy, P., Cohen, D. Orléan, A., & Martin, Ph. (2009). *Η οικονομία σήμερα (μτφρ. Τ. Γιαννίτσης)*. Αθήνα: Πόλις.
- Au W. (2020). *Ανισες βάσει σχεδίου, Οι εξετάσεις υψηλών απαιτήσεων και η Τυποποίηση της ανισότητας* . Αθήνα: Gutenberg.
- Bloom, D. (2006). Education in a Globalized World. Στο *IN THE PONTIFICAL ACADEMY OF SCIENCES Extra Series 28 (Eds.), GLOBALIZATION AND EDUCATION. the PROCEEDINGS of a Joint Working Group* (σσ. (pp. 59-78)). VATICAN CITY.
- Bryce, J., & Withers, G. (2003). *Engaging secondary school students in lifelong learning*. Camberwell: Australian Council for Educational Research.
- Cambridge, J. & Thompson, J. (2004). Internationalism and globalization as contexts for international education. *Compare: A Journal of Comparative and International Education*, 34:2, 161-175.
- Claxton, G. and Lucas, B. (2009). School as a Foundation for Lifelong Learning. Στο *The Implications of a Lifelong Learning Perspective for the Re- Imagining of School-Age Education*. Leicester: NIACE (National Institute of Adult Continuing Education).
- Commission of the European Communities. (2000). *Commission staff working paper. Amemorandum on lifelong learning*. Brussels, . Belgium: European Commission.

- Demirel M. (2009). *Lifelong learning and schools in the twenty-first century*. Ankara, Turkey.: Proceedings of World Conference on Educational Sciences.
- European Commission and the Member States. . (2007). *Key Competences for Lifelong Learning. European Reference Framework*. . Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
- Field, J. (2000). *Lifelong Learning and the New Educational Order*. Stoke on Trent: Trentham Books.
- Fitzpatrick, J.L., Sanders, J.R., & Worthen, B.R. (2004). *Program evaluation. Alternative approaches and practical guidelines (3rd ed.)*. Boston: Allyn & Bacon.
- Floden, R. E. (1980). Flexner, accreditation and evaluation. . *Educational Evaluation and Policy* .
- Held, D., McGrew, A., Goldblatt, D. & Perraton, J. (1999). *Global transformations* . Oxford: Polity Press.
- Henry M. (1999). Working with/against globalization in education. *journal of education policy*, 14:1 , 85-97.
- OECD . (2014). *What students know and can do – Students Performance in Mathematics, Reading and Science, PISA, OECD Publishing*. Paris.
- Salomon J. (1989). The retrial of Galileo. Στο D. E. Herget, *Proceedings of the First International Conference "More History and Philosophy of Science in Science Teaching"*. Tallahassee: Florida State University.
- Spring, J. (2015). *Globalization of education an introduction*. New York: Routledge.
- West, R. (1998). *Learning for Life. Review of Higher Education Financing and Policy. Final Report*. AGPS.
- Zumbrunn, S. Tadlock, J. Roberts. (2011). Encouraging self-regulated learning in the classroom: A review of the literature. . *Journal Metropolitan Educational Research Consortium*. Virginia Commonwealth University.
- ΑναγνωστοπούλουΚκ.α. (2012). *Αξιολόγησης και Αποτελέσματα, Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ)*. Αθήνα.
- Ανδρέου, Α. . (1992). *Επιμόρφωση: Πολυτυπία και Πολυμορφία. Στο: Α. Ανδρέου (Επιμ.), Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου: Βασική κατάρτιση και επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. Αθήνα: Εκδοτικός Όμιλος συγγραφέων καθηγητών. Αθήνα: Εκδοτικός Όμιλος συγγραφέων καθηγητών.*
- Βαβουράκη Α., Ζουγανέλη Α., Σοφού Ε., Κούτρα Χ. (2007). *Ευρωπαϊκές θέσεις για την ποιότητα στην εκπαίδευση. Επιθεώρηση Εκπαιδευτικών Θεμάτων. Επιθεώρηση Εκπαιδευτικών Θεμάτων (33-42)*.

- Βαμβούκας - Α.Γ. Χουρδάκης . (2010). *Ζ' Διεθνές Συνέδριο για την Παιδαγωγική Επιστήμη στην Ελλάδα και στην Ευρώπη: Τάσεις και Προοπτικές*, . Ρέθυμνο: Ελληνικά Γράμματα.(σσ. 233-253).
- Βруниώτη, Κ. (2017). *Διεθνής Διακυβέρνηση της Εκπαίδευσης: Όραμα και Πραγματικότητα*. Αθήνα: Gutenberg. Αθήνα: Gutenberg.
- Γεωργούσης, Π. (1999). *Η μέτρηση και η αξιολόγηση της επίδοσης των μαθητών*. Αθήνα: Αυτοέκδοση.
- Γκόβαρης, Χ. & Ρουσσάκης, Ι. . (2008). *Ευρωπαϊκή Ένωση: Πολιτικές στην Εκπαίδευση*. Αθήνα: ΥΠΕΠΘ/Π.Ι.
- Ζαβλανός, Μ. . (2003). «*Η Ολική Ποιότητα στην Εκπαίδευση*». Αθήνα: Σταμούλη.
- Ζιγάκης Π. (1993). Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου . *Λόγος και Πράξη*, σσ. τεύχος 53 σελ. 122-127.
- Ζμας, Α. (2007). *Παγκοσμιοποίηση και εκπαιδευτική πολιτική*. Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Ζουγανέλη, Α., Καφετζόπουλος, Κ., Σοφού, Ε. & Τσάφος Β. (2008). Αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού Έργου και των Εκπαιδευτικών. Η Ποιότητα στην Εκπαίδευση.
- Καζαμίας, Α. (1995). *Νέο -ευρωπαϊκός εκσυγχρονισμός και ελληνική εκπαίδευση: Διαλογισμοί και πολιτικές στη ' Φαντασιακή Ευρώπη ' .*
- Καζαμίας, Α. (2003). Παγκοσμιοποίηση και Παιδεία στη Νέα Κοσμόπολη: Ύβρις ή Ευλογία; Προβληματισμοί για την Ελλάδα. Συγκριτική και Διεθνής Εκπαιδευτική Επιθεώρηση.
- Κασσωτάκης, Μ. (1992). *Το αίτημα της αντικειμενικής αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου και τα προβλήματά του*. Στο: Ανδρέου, Α. *Αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου: βασική κατάρτιση και επιμόρφωση των εκπαιδευτικών*. .
- Κατσαρού, Ε., & Δεδούλη, Μ. (2008). *Επιμόρφωση & Αξιολόγηση στο χώρο της Εκπαίδευσης*. Αθήνα: Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. .
- Κουτούζης, Μ. & Χατζηευστρατίου, Ι. . (1999). Αξιολόγηση στην εκπαιδευτική μονάδα. Στο Μ. Κ. Α. Αθανασούλα-Ρέππα, *Διοίκηση εκπαιδευτικών μονάδων: Κοινωνική και Ευρωπαϊκή διάσταση της Εκπαιδευτικής Διοίκησης*.
- Κωσταρίδου – Ευκλείδη Α. (1999). *Ψυχολογία κινήτρων* . Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
- Λιοναράκης Α., . (2009). «*Η εκπόνηση Μεθοδολογικής Προσέγγισης (Διδακτική) των Προγραμμάτων δια βίου εκπαίδευσης από απόσταση*». Αθήνα: Προγράμματα Δια Βίου Εκπαίδευσης στα Κ.Ε.Ε και στο Κ.Ε.Ε.ΕΝ.ΑΠ.
- Ξωχέλλης Π. (2006 β). *Ο εκπαιδευτικός στον σύγχρονο κόσμο*. Αθήνα: Τυπωθήτω.

- Παλαιοκρασάς Σ, κ.α. . (1997). *Αξιολόγηση της εκπαίδευσης : ευρωπαϊκές τάσεις και πρόταση για ένα πλαίσιο ελληνικής πολιτικής*. Αθήνα: Ίων Κέντρο Πολιτικής Έρευνας και Επιμόρφωσης.
- Παμουκτσόγλου Α. (2001). Αποτελεσματικό σχολείο :Χαρακτηριστικά και αντιλήψεις σε μια προσπάθεια αξιολόγησης του. . *Επιθεώρηση Εκπαιδευτικών θεμάτων*, 5 σελ 81-90.
- Παντίδης, Σ. , Πασιάς, Γ. (2004). *Ευρωπαϊκή διάσταση στην εκπαίδευση*. Αθήνα: Gutenberg.
- Πασιάς, Γ. . (2006). *Ευρωπαϊκή Ένωση και Εκπαίδευση. Η στρατηγική της Λισαβόνας. Εκπαιδευτικός λόγος και πολιτικές*. Αθήνα:: Gutenberg. Τόμος Β΄.
- Πασιάς, Γιώργος . (2006). *Ευρωπαϊκή Ένωση και εκπαίδευση: ο θεσμικός λόγος και εκπαιδευτική πολιτική*. Αθήνα: Gutenberg.
- Ρουσσάκης, Ι. & Καζαμίας, Α. (1997). *Κράτος και εκπαιδευτική πολιτική στη νέα Ευρώπη: Μια «μετανεωτερική» θεώρηση των σχέσεων τοπικού-κεντρικού*. .
- Σταμέλος Γ , Βασιλόπουλος Α:, Καβασακάλης Α. (2015). *Εισαγωγή στις Εκπαιδευτικές Πολιτικές*. Καλλιπος.
- Σταυλιώτη Ε, Λαμπρόπουλος Χ. (2006). *Αξιολόγηση,αποτελεσματικότητα και ποιότητα στην εκπαίδευση: εκπαιδευτικός σχεδιασμός και οικονομία*. Αθήνα: Gutenberg.
- Τριλιανός, Α. (1998). *Επίκαιρα θέματα Διδακτικής Μεθοδολογίας*. Αθήνα: Πανεπιστημιακές σημειώσεις.
- Τσαούσης Δ. (1996). *Ευρωπαϊκή εκπαιδευτική πολιτική: βασικά κείμενα για την παιδεία, την εκπαίδευση και την κατάρτιση*. Αθήνα: Gutenberg.
- Τσαούσης, Δ. (2007). *Η εκπαιδευτική πολιτική των Διεθνών Οργανισμών. Παγκόσμιες και ευρωπαϊκές διαστάσεις*. Αθήνα:: Gutenberg.
- Φράγκου Χ. . (2000). *Ψυχοπαιδαγωγική, θέματα παιδαγωγικής ψυχολογίας, παιδείας, διδακτικής και μάθησης*. Αθήνα: Παιδαγωγική σειρά Gutenberg.
- Χουλιάρα, Ξ. . (2010). Η Αξιολόγηση των εκπαιδευτικών οργανισμών και ιδρυμάτων, η Συστημική θεωρία και το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, Open Education. *The Journal for Open and Distance Education and Educational Technology*, Volume 6, Number 1 & 2.

